Biblioteca Polirom

Tom Sharpe

Wilt haihui

POLIROM

Prozatorul Tom Sharpe (n. 1928), considerat azi unul dintre cei mai buni umorişti britanici, alături de David Lodge sau P.G. Wodehouse, a studiat la Cambridge. În 1951 a plecat în Africa de Sud. A lucrat în domeniul asistenţei sociale şi în învăţământ. După o vreme şi-a deschis un studio fotografic în capitala provinciei Natal, Pietermaritzburg, care a funcţionat din 1957 până în 1961. În 1961 Tom Sharpe a fost expulzat, ca urmare a opoziţiei sale faţă de politica de apartheid. S-a întors în Marea Britanie şi, între anii 1963 şi 1972, a predat istoria la Cambridge College of Arts and Technology. Primul său roman, The Riotous Assembly, a apărut în 1971, urmat în 1973 de Indecent Exposure. Cărţile lui au cunoscut un succes fulminant, graţie umorului adesea cinic sau chiar negru – şi stilului dinamic şi atractiv ce îl caracterizează pe autorul britanic. Ele au fost traduse într-un număr impresionant de limbi la scurt timp după apariţia lor în Marea Britanie, iar unele au fost ecranizate pentru marele şi micul ecran. Tom Sharpe este faimos mai ales prin ciclul de volume al cărui erou principal este Henry Wilt, profesor de Studii Liberale la un colegiu tehnic englez, şi care îmbină umorul absurd tipic britanic cu o ironie subtilă la adresa clişeelor lumii contemporane, în Wilt haihui Henry Wilt, soţul credincios, dar exasperat al Evei Wilt, încearcă să scape de o vizită în Statele Unite, la o rudă bogată a nevestei. În cele din urmă Eva, o femeie masivă, energică şi voluntară, pleacă în America însoţită de cele patru gemene ale familiei, iar Henry poate să-şi urmeze în sfârşit un vechi vis: să plece haihui, cu rucsacul în spate, prin Anglia rurală. Doar că ghinionul îl urmăreşte şi aici, ca şi în volumele anterioare: ajunge implicat într-un incendiu provocat la conacul unui nobil local, presupus pedofil, e accidentat şi atrage din nou atenţia poliţiei. Nici Eva Wilt nu are mai mult noroc în America. E bănuită de trafic de droguri,

iar cele patru fete ale ei se arată mult prea de interesate de modul de viaţă american şi mai ales de obiceiurile sexuale ale unchiului şi mătuşii lor. Până în final lucrurile se rezolvă – parţial şi într-un mod surprinzător. Şirul de încurcături desfăşurate de-a lungul cărţii cu voluptate comică, dar şi dialogurile pline de umor fac din Wilt haihui unul din volumele cele mai reuşite ale imaginativului autor britanic.

TOM SHARPE
WILT HAIHUI

1

— Dumnezeule, ce zi! spuse Wilt când se aşeză împreună cu Peter Braintree în grădina de la Raţa şi Dragonul, luându-şi şi berile cu ei şi urmărind cu privirea un vâslaş singuratic care plutea pe râu în jos.

Era vară şi soarele la apus îşi arunca ultimele raze pe râu.

— După afurisita aia de şedinţă de împărţire a catedrelor, a trebuit să le spun lui Johnson şi domnişoarei Flour că, din cauza reducerilor bugetare, au devenit neeligibili, iar apoi, după ce mi s-a spus că orarul de anul viitor o să fie făcut de cei de la catedra de Informatică, aşa că nu mai trebuie să-mi bat capul, directorul adjunct îmi trimite o notă în care mă anunţă că programul dă o eroare sau ceva de genul ăsta, aşa că a trebuit să-l fac singur.

— Şi ai zice că împărţirea claselor şi plasarea lor în sălile potrivite e unul din lucrurile la care e bun un computer, comentă Braintree, şeful catedrei de Engleză. Aici nu-i nevoie decât de logică.

— Logică pe dracu'! încearcă să foloseşti logica cu doamna Robbins, care nu vrea să predea în sala

156, pentru că în sala de alături, la 155, e Laurence Seaforth, iar ea nu poate să se facă auzită din pricina rumorii pe care o face clasa lui de artă teatrală. Iar Seaforth nu vrea să se mute, fiindcă foloseşte sala 155 de zece ani fără întrerupere, iar acustica de-acolo e tocmai potrivită ca să declami, cu o grămadă de decibeli, „A fi sau a nu fi“ ori monologul lui Henric al V-lea la Azincourt. Încearcă să faci un computer să ţină cont de aşa ceva!

— E vorba de factorul uman. Am avut şi eu acelaşi gen de probleme cu Jackson şi Ian Wesley. Ar trebui să noteze împreună aceleaşi lucrări de examen, iar dacă Jackson dă o notă mare la o lucrare, Wesley spune invariabil că lucrarea e o porcărie. Tot factorul uman.

— În cazul meu e factorul inuman, spuse Wilt. Mi s-a băgat pe gât clasa de Afirmativitate de Gen a madamei Lashskirt, fiindcă ăia de la catedra de Sociologie au refuzat să o ia, iar femeia stă o lună în concediu de boală. Numai încearcă să faci faţă la cincisprezece femei în vârstă, care sunt hotărâte să-şi afirme afirmativitatea şi n-au nevoie să li se predea cum s-o facă. Când am ieşit din clasa aia, eram ca o cârpă. Data trecută am fost atât de tâmpit, încât le-am spus că femeile au mai mult succes decât bărbaţii în comitete şi comisii fiindcă nu se opresc niciodată din vorbit. Aş fi putut la fel de bine să mă duc să zgândăr un cuib de viespi cu un băţ. Şi când ajung acasă, Eva mă face să mă urc pe pereţi. De ce toată lumea simte nevoia să fie atât de al dracului de agresivă zilele astea? Numai uită-te încolo!

De după cotul râului tocmai apăruse o şalupă care inundase cu apă barca unui luntraş singuratic.

Ca să scape, luntraşul trase la mal.

— Există o limită de viteză pe apa râului şi nemernicul ăla a depăşit-o, spuse Braintree.

— Există o limită de timp la mine acasă şi eu am depăşit-o, replică Wilt. Iar în seara asta ne vin

şi nişte oameni în vizită. Dar mi-e totuna. Dacă oricum o să întârzii, aş putea să mai iau o halbă, ca să mai îndulcesc lovitura.

Apoi se ridică şi intră în birt.

— Azi cine mai vine? întrebă Braintree când Wilt se întoarse, aducând două halbe.

— Ca de obicei. Presupun că Mavis şi Patrick Mottram, plus Elsa Ramsden cu încă un acolit de-al ei care scrie şi recită poezii. Nu c-aş avea de gând să nimeresc pe-acolo. Am avut parte de destulă nebunie pe timpul zilei.

Braintree încuviinţă din cap.

— Ieri, în cancelarie, i-am avut pe La Lashskirt şi pe Ronnie Lann, care mi-au povestit despre dezvoltarea multisexuală a conştiinţei elevilor. Le-am zis că elevii pe care-i am eu sunt mult mai conştienţi din punct de vedere multisexual decât sunt sau am fost eu vreodată şi, pe lângă asta, că sunt împotriva soiului ăstuia de evidenţiere a sexualităţii la elevii de unsprezece ani.

Lashskirt vrea să ţină un curs despre sexul oral şi despre stimularea clitoridiană la clasa de Educatoare. I-am zis să-l dea dracului de curs.

— Nu cred că doamna Routledge o să înghită aşa ceva. O s-o facă să-i zboare fulgii.

— I i-a zburat deja. Şi încă de faţă cu directorul, la întâlnirea cu cadrele didactice, spuse Braintree. I-a zis gagiului că o să pună problema în discuţia celor de la Autoritatea pentru Educaţie şi-o să vadă cât de tare le place celor de-acolo.

— Şi care-a fost părerea directorului? întrebă Wilt.

— A zis că trebuie să ţinem pasul cu tendinţele şi practicile moderne şi că trebuie să atragem elevii. Singurul lucru care mai contează azi e numărul. Bătrânul maior Millfield a intervenit şi el şi-a zis că sodomia e sodomie şi, de vreme ce în Vechiul Testament e strict interzisă, nu pricepe cum ar putea fi considerată „o practică modernă”. Şi-a început un scandal în toată regula.

Wilt sorbi din bere şi clătină din cap.

— Ce nu pot eu să pricep e de ce şi-ar închipui cineva că asemenea chestii ar putea să atragă genul de elevi de care avem noi nevoie. Stai numai să-i povestesc Evei. O să-şi iasă din minţi şi gândindu-se numai că cvadrupletele noastre vor urma cursuri despre stimularea clitoridiană şi sexul oral. E unul din motivele care-au făcut-o să le trimită la mănăstire.

— Eu credeam c-a făcut-o din convingere religioasă, zise Braintree. N-a trecut ea prin nu ştiu ce experienţă religioasă acum vreun an?

— A trecut prin ceva. Cu o creatură care pretindea că e o penticostală New Age. Prefer să nu mă gândesc ce-a fost acel ceva. Dar convertire religioasă în mod sigur n-a fost.

— O penticostală New Age? Penticostalii nu-s ăia care vorbesc în limbi?

— Nu-i singurul lucru pe care îl făcea asta cu limba. La duş. Da, pricep, ai vrea să ştii ce făceau împreună la duş. Păi, adevărul e că vaca aia ţicnită – apropo, o chema Erin Moore aşadar, Erin i-a zis că e o etapă necesară a renaşterii sau a procesului botezului, o formă de imersiune completă, astfel încât spiritul să poată pătrunde în trup. Eu cred că s-a produs un fel de confuzie între spirite şi limbi. La ora aia eu nu eram acasă, slavă Domnului, iar după cele petrecute Eva n-a vrut să-mi spună nimic. Zicea că a fost prea dezgustător. Ca să nu mai lungesc vorba, rezultatul a fost că Eva a ieşit din penticostalism cât ai zice peşte şi tot aşa a făcut şi vaca aia ţicnită cu limba. Eva era cât pe-aci s-o omoare, cât despre dezastrul din baie… dacă nu l-aş fi văzut, nu mi-ar fi venit să cred. Galeria de la duş era smulsă. Şi capul de la duş. Eva îl folosise pe post de secure. Şi dulăpiorul din perete. Peste tot era plin de cioburi de la sticlele sparte şi, desigur, furtunul de la duş o luase razna şi zburase în toate direcţiile. Eva era prea pornită s-o ucidă pe blestemata aia de muiere ca să-i mai

treacă prin cap să oprească apa. A alergat-o pe creatură prin toată casa, până în stradă – desigur, goală puşcă şi plină de sânge. Între timp s-a inundat toată baia şi apa se adunase deasupra tavanului de la bucătărie. Bineînţeles, tavanul s-a crăpat şi a căzut. O cascadă de jumătate de tonă de apă s-a prăvălit peste frigider. Bănuiesc că era caldă, şi dacă e vreun lucru pe care Tibby nu-l suportă, atunci ăla e apa. De când au încercat fetele să-i dea lecţii de înot în bazinul din grădină şi erau gata-gata să înece biata făptură, a căpătat o fobie faţă de chestii de genul ăsta. Urmarea potopului din baie a fost că Tibby s-a urcat literalmente pe pereţi şi a început să gonească. Ştii că Eva era foarte mândră de farfuriile ei ornamentale. Le aranjase frumos pe măsuţa de toaletă din Ţara Galilor. Când a terminat pisica, nu mai erau acolo. Ceainicul electric s-a făcut ţăndări, ca şi robotul de bucătărie, Magimix-ul. Au zburat amândouă pe podea. Şi, ca să pună capac la toate, s-au ars şi luminile. De fapt toată instalaţia electrică a cedat. Locul arăta ca după război şi adevărul e că am cheltuit cât pentru un război pe toate reparaţiile. Şi, de parcă n-ar fi fost destul de rău şi-aşa, cei de la asigurări n-au vrut să scoată banii, fiindcă Eva n-a vrut să-i spună gagiului care a venit să vadă ce s-a întâmplat de fapt. A zis că a fost un accident. Tipul n-a crezut o iotă. Capetele de la duş nu se smulg accidental şi nici firma de asigurări nu voia să se lase jumulită. Singurul lucru bun din toată istoria asta afurisită a fost că a scos-o pe Eva de pe căile Domnului – pentru totdeauna.

— Şi ce s-a întâmplat cu doamna cu limbile?

— S-a întors la casa de nebuni de unde scăpase. Adică atunci când şi-a revenit suficient cât să plece din spital. S-a dovedit că era o schizofrenică cu acte în regulă şi avea o manie religioasă. Din fericire, a explicat că rănile le căpătase în timp ce

se luptase cu un înger sau un diavol, deşi habar n-avea cum de purta pe cap o cască de duş.

— Da, dar eu tot nu pricep de ce le-a trimis Eva pe cvadruplete la şcoala de la mănăstire, dacă tot a renunţat la religie. Singurul lucru cert despre şcoala de la mănăstire e că e religioasă – şi catolică, pe deasupra.

— A, dar asta-i din cauză că nu înţelegi cum funcţionează mintea Evei. Eva sare dintr-o extremă în alta. Nu vrea să le dea pe fete la o şcoală de stat, fiindcă la şcoala primară la care au mers în Newhall învăţătorul i-a pus într-o dimineaţă pe toţi elevii din clasă – la vremea aceea erau şase – să stea în nişte cutii de carton toată dimineaţa, gândindu-se că în felul ăsta îi face să devină „sensibili”. Da, ştiu ce părere ai despre „sensibilizare”. E acelaşi lucru ca şi „educarea conştiinţei”, dar elevii trebuiau să înveţe ce înseamnă să dormi io afară, pe o stradă din Londra, într-o cutie de carton. Pe Eva a terminat-o. I-a spus directoarei că n-are de gând ca fiicele ei să ajungă să doarmă în stradă şi că ea le-a trimis la şcoală ca să înveţe să scrie, să citească şi să socotească, nu să se preteze la tot felul de jocuri cretine în cutii de carton. A susţinut acelaşi lucru şi la întâlnirea Asociaţiei Părinţilor şi învăţătorilor şi a vrut să afle dacă şcoala avea de gând să le pună pe fetele de şase ani să se îmbrace cu fuste mini şi cizme de piele, ca să le „sensibilizeze[1]” asupra condiţiei târfelor adolescente. Şi ştii şi tu cum sunt oamenii din Newhall.

— Cum să nu ştiu! Doar acolo locuieşte şi mama lui Betty şi casa ei e întotdeauna plină de socialişti în costume Gucci şi cu venituri de sute de mii de lire pe an, care mai cred şi acum că Lenin era plin numai de intenţii bune.

— După tevatura de la şcoală şi cea cu doamna cu limbile, Eva a sărit în celălalt capăt al spectrului. Mănăstirea ne costă o mică avere, dar cel puţin acolo învaţă ce trebuie să înveţe şi li se

insuflă credinţa în autoritate… Asta-mi aminteşte că ar fi mai bine să mă întorc acasă. Zilele astea Eva e prost dispusă, fiindcă nu vreau să mă duc să mă cocoţ pe dealurile din Lake District[2] al cincilea an la rând. Îmi zice că vrea să ne petrecem vacanţa în familie.

Wilt îşi termină berea, urcă pe bicicletă şi o porni spre Oakhurst Avenue, unde o găsi pe Eva într-o dispoziţie surprinzător de bună.

— O, Henry, nu-i aşa că-i minunat? Mergem în America! îi spuse ea agitată. Unchiul Wally ne-a trimis bilete gratuite de avion. Mătuşa Joan e atât de încântată! M-a sunat să vadă dacă am primit biletele şi chiar azi-dimineaţă ne-au şi venit. Nu-i aşa că e…?

— Minunat, încheie Wilt şi se duse la baie, ca să se golească de bere şi să se ascundă de explozia de entuziasm.

2

Eva avusese o zi splendidă. Din momentul în care sosiseră biletele de avion, îşi petrecuse timpul calculând cât de bogat era unchiul Wally, gândindu-se ce haine ar face cea mai bună impresie în Wilma, Tennessee şi cum ar putea să le determine pe cvadruplete să nu mai folosească cuvinte urâte. Ultima problemă era şi cea mai importantă. Unchiul Wally era un personaj profund religios şi nu accepta limbajul dur. Era în acelaşi timp şi unul din părinţii fondatori ai Bisericii Dumnezeului Adevărat din Wilma şi n-ar fi picat bine s-o auzi pe Samantha spunând „Futu-i!“ sau ceva mai rău. N-ar fi picat deloc bine. Şi tuşa Joanie ar fi şocată. Eva avea ceva planuri pentru cvadruplete: domnul şi doamna Walter J. Immelmann nu fuseseră blagosloviţi cu niciun fel de familie, iar tuşa Joanie îi spusese odată Evei că Wally se gândea să-şi facă testamentul în favoarea fetelor familiei Wilt. Da, era esenţial ca Samantha să se comporte cât mai frumos cu putinţă. Şi, desigur, la fel şi Penelope, Josephine şi Emmeline.

De fapt întreaga familie, unica excepţie acceptată fiind Henry. Unchiul Wally nu-l plăcea pe Henry.

„Draga mea, bărbatul ăla al tău bănuiesc că-i un englez tipic şi are şi părţile lui bune, dar mă văd silit să-ţi spun că tu, cu alea patru fetiţe drăgălaşe ale tale, o să ai nevoie de cineva care să fie în stare să susţină familia. Vreau să zic în adevăratul sens. Henry nu mi-a dat impresia că ar fi suficient de ambiţios şi de întreprinzător. Mi se pare că nu ia viaţa foarte în serios. Trebuie să-i mai dai câte-un impuls, dacă mă-nţelegi ce vreau să zic. Să-l îmboldeşti cumva, să-l faci să se ducă şi să se zbată. Să aibă o contribuţie financiară la minunata voastră viaţă de familie. Mi se pare că nu prea face el mare lucru în privinţa asta."

În sinea ei Eva era şi ea de părere că Henry nu e ambiţios. Îi spusese de o mie de ori să-şi ia o slujbă mai bună, să plece de la Tehnic şi să se angajeze la o firmă comercială sau de asigurări, unde se puteau face o grămadă de bani. Nu rezolvase nimic. Henry era aşa un lasă-mă să te las! Aşa că acum Eva îşi pusese toate speranţele ei pentru fete şi pentru anii ei de bătrâneţe în unchiul Wally şi mătuşa Joan – care îl cunoscuse pe Wally în anii '50, pe vremea când el era pilot al Forţelor Aeriene Americane, iar ea lucra la PX[3]. Eva fusese întotdeauna foarte ataşată de mătuşa ei, iar acum se ataşase chiar şi mai tare de când femeia se măritase cu Wally Immelmann, cel cu Immelmann Enterprises din Wilma, Tennessee, şi avea acolo un conac nou, care arăta ca înainte de război, precum şi o casă pe malul unui lac, în mijlocul unor păduri de munte dintr-un loc al cărui nume soţia lui Henry nu reuşea niciodată să-l ţină minte. Aşa că în timp ce se agita prin casă, dădea cu aspiratorul şi îşi făcea toate trebuşoarele care îi ocupau timpul înainte să iasă în oraş, la Centrul Comunitar, unde mergea să-i ajute pe bătrâni (fiindcă era joi, se organiza prânzul Vârstei a Treia, urmat de un ceai dansant), mintea ei era doldora cu vise de mărire.

N-o lăsa sufletul să-i dorească unchiului Wally un atac de cord, în urma căruia să şi moară sau, şi mai bine, să se prăbuşească odată cu avionul acela bimotor al lui, iar mătuşa Joan să fie cu el – fiindcă astfel de gânduri erau rele şi se ascundeau undeva dincolo de suprafaţa minţii blânde a Evei. Dar adevărul e că amândoi erau trecuţi bine de prima tinereţe şi… Nu, nu trebuie să gândească aşa. Trebuie să se gândească la viitorul fetelor şi gândurile ei o luaseră razna de tot. În plus, chiar călătoria în America era deja o mare aventură, care le va lărgi cvadrupletelor perspectiva asupra lumii şi le va oferi ocazia să vadă cu ochii lor cum acolo, în America, oricine poate da marea lovitură. Wally Immelmann însuşi, care, înainte să se înroleze în Forţele Aeriene Americane fusese un simplu ţărănuş la o fermă mică, reuşise să devină multimilionar. Şi totul pentru că avusese spirit de iniţiativă. Eva vedea în unchiul Wally un model mult mai bun pentru fiicele sale decât era Wilt. Ceea ce o făcu să revină iarăşi la problema lui Henry. Eva ştia cum o să se comporte soţul ei în Wilma, cum o să se îmbete în birturi de mâna a treia, cum o să refuze să meargă la biserică şi o să se contrazică cu Wally pe aproape orice temă posibilă. Mai fusese şi seara aceea oribilă în Londra, când soţii Immelmann veniseră în vizită şi îi scoseseră la cină în hotelul lor teribil de elegant şi înfricoşător de costisitor. Cum se numea? Taverna, lângă Parc. Henry s-a îmbătat dezgustător de tare, iar unchiul Wally a spus ceva despre englezoii care nu fac faţă la pileală, cu incontinenţa lor. Eva şi-a îndemnat amintirea să dispară undeva în fundul creierului, îndreptându-şi atenţia asupra bătrânului domn Ackroyd, care zicea că i se desfăcuse punga de pipi şi dacă n-ar vrea ea să i-o lege înapoi. Nu trebuie decât să… Nu, n-ar vrea în niciun caz aşa ceva. O mai prinsese şi altă dată cu şmecheria asta şi Eva se trezise îngenuncheată în faţa scaunului său pe

rotile, cu penisul bărbatului în mină, timp în care ceilalţi bătrâni urmăreau scena cu un interes libidinos şi râdeau de ea. N-avea de gând să se mai lase prostită încă o dată de ţapul ăla bătrân.

— O s-o chem pe sora Turnbull, îi spuse ea. O s-o lege ea la loc în aşa fel incit să nu mai cadă.

Şi, lăsându-l pe nefericitul domn Ackroyd, care se ruga de ea să nu facă aşa ceva, Eva ieşi şi o aduse pe formidabila soră Turnbull. Apoi a avut probleme cu doamna Limley, care voia să ştie când pleacă autobuzul de Crowborough.

— Încă puţin, draga mea, îi răspunse. De-acum nu mai ai de aşteptat prea mult, spre deosebire de mine, care ieri a trebuit să aştept mai mult de jumătate de oră până să vină.

Cu puţin noroc, peste încă jumătate de oră doamna Limley va uita că nu era nici măcar cât de cât aproape de Crowborough şi că acel Centru Comunitar nu era nici el o staţie de autobuz, iar atunci o să fie din nou tare fericită. Şi, la urma urmei, exact ăsta era motivul pentru care Eva venea la Centrul Comunitar şi făcea tot ce făcea – ca să-i vadă pe oameni fericiţi. Pe scurt, şi-a petrecut dimineaţa făcându-le şi ea un pic de bine celor de vârsta a treia şi apoi s-a dus acasă, gândindu-se în continuare cum o să meargă ea în America şi cât de invidioasă o să fie Mavis Mottram atunci când o să audă vestea. După-amiază a pregătit câteva sendvişuri cu somon afumat şi un sos pentru întâlnirea dinspre seară a Grupului pentru Protecţia Mediului înconjurător. Şi fiindcă avu impresia că nu are suficient somon afumat, se duse până la magazinul de delicatese şi cumpără nişte file de hering marinat, în eventualitatea că or să apară mai mulţi oameni decât de obicei. Puse şi vinho verde[4] în frigider, la răcit. Dar gândurile îi reveneau mereu la problema hainelor pe care să le poarte cvadrupletele în călătoria lor la Wilma. Voia ca fetele să arate distins, dar – pe de altă parte – dacă

le îmbrăca prea elegant, tuşa Joanie ar putea să creadă că… da, că le răsfaţă şi cheltuie prea mulţi bani sau, şi mai rău, că are bani de cheltuit. Eva luă în calcul un şir întreg de transformări ce o implicau pe tuşa Joanie, care era tot englezoaică, iar odinioară fusese chelneriţă şi, conform spuselor mamei Evei, încă ceva pe lângă, ceea ce, probabil, explica de ce era atât de generoasă acum. Argumentele contrarii includeau faptul că mama tuşei Joan fusese o baborniţă zgârie-brânză şi că nici fiică-sa n-ar fi avut cum să fie mai brează, cel puţin nu când era mică – tot conform spuselor mamei Evei, rostite într-un moment de proastă dispoziţie –, cu toate că Eva o auzise odată pe doamna Denton certându-se îngrozitor de tare cu Joanie şi urlând la ea, pentru că, practic, se dăduse yankeilor pe gratis. „Costă zece lire dacă te duci pe bancheta din spate a maşinii şi douăzeci şi cinci dacă vor să mergi până la capăt. Dacă iei mai puţin, nu faci altceva decât să te înjoseşti.“ La vremea aceea Eva avea opt ani şi se volatilizase de-acolo înainte ca ele să-şi dea seama că le auzise. Aşa că acum, când era atât de important să-şi joace cartea cum trebuie, trebuia să aibă mare grijă să nu facă excese. Poate că dacă ea, personal, n-o să pară elegantă, mătuşei Joan o să-i pară rău de ea şi-o să creadă că-şi cheltuie toţi banii pentru cvadruplete. Nu că Evei i-ar fi păsat ce-a făcut mătuşa Joan în adolescenţă. Nu acum, când era atât de bogată, când era soţie de multimilionar. În orice caz, trebuia să aibă grijă în primul rând ca fetele să se poarte frumos şi ca Henry să nu se îmbete şi să spună bădărănii despre America, cum ar fi faptul că nu aveau un Serviciu Naţional de Sănătate.

Henry era în spălător şi se gândea deja la bădărănii. Să fie el al dracului dacă o să se ducă în State ca să fie tratat de sus de unchiul Wally şi de mătuşa Joan. Femeia i-a trimis odată o pereche de bermude cu un model de tartan, iar Wilt a refuzat

să şi le pună pe el, nici măcar pentru fotografia pe care Eva voia să le-o trimită ca răspuns, împreună cu o scrisoare de mulţumire. Trebuia să-şi găsească vreo scuză.

— Ce faci acolo înăuntru? îl chestionă Eva după vreo zece minute din dosul uşii.

— Tu ce crezi că fac? Trag o căcare, ce altceva?

— Păi, vezi să deschizi fereastra când termini. Ne vin oameni în vizită.

Wilt deschise fereastra şi ieşi. Se hotărâse.

— Pare o şansă extraordinară drumul ăsta în State, zise el în timp ce se spăla pe mâini la chiuveta din bucătărie, după care se şterse cu o bucată de pânză pe care Eva o pusese acolo ca să usuce nişte salată.

Eva îl privi bănuitoare. Când Henry spunea că un lucru pare extraordinar, de obicei însemna exact contrariul şi mai însemna şi că n-avea de gând să-l facă. De data asta o să aibă ea grijă să-l facă.

— Mare păcat că nu pot veni, continuă el, căutând ceva în frigider.

Eva, care tocmai pusese salata într-o bucată de pânză curată şi uscată, se opri.

— Cum adică nu poţi veni?

— Trebuie să ţin cursul acela pentru canadieni. Ştii tu, cel de Cultură şi Instituţii Britanice pe care l-am predat anul trecut.

— Ziceai că ai de gând să nu-l mai ţii deloc. Din cauza problemelor care au apărut data trecută.

— Ştiu c-am zis, îi răspunse Wilt şi se servi cu nişte humus, pe care-l întinse pe un biscuit cu secară Ryvita. Numai că soţia lui Swinburne e internată în spital şi nu pot să-i las baltă pe copii. Aşa că trebuie să-i ţin eu locul omului. N-am cum să scap.

— Ai avea cum dacă ai vrea cu adevărat, spuse Eva, exprimându-şi sentimentele cu ajutorul pânzei cu salată, pe care o scutură atât de zdravăn, că zbură pe uşa din spate. Ţi-ai găsit o scuză şi-

atâta tot. Ţi-e frică de avion. Aminteşte-ţi cum te-ai purtat atunci când ne-am dus la Marbella.

— Nu mi-e frică de avion. Huliganii ăia de microbişti, care s-au înfierbântat şi s-au luat la bătaie în avion – asta mă îngrijorase pe mine. Şi, oricum, ideea era cu totul alta. Am acceptat să-l suplinesc pe Swinburne. De altfel, la cât o să fii nevoită să cheltui pe-acolo, avem nevoie de cât mai mulţi bani.

— Nici nu asculţi ce-ţi zic. Unchiul Wally ne plăteşte drumul şi restul cheltuielilor şi…

Dar înainte ca soţii Wilt să poată ajunge să se certe cu adevărat, se auzi soneria de la uşă: sosise Sarah Bevis. Ducea cu ea un vraf de afişe făcute sul. În spatele ei venea un tânăr cu o cutie de carton în braţe. Wilt ţâşni afară pe uşa din spate. Hotărî să se ducă să ia masa la un restaurant indian.

3

A doua zi dimineaţa Wilt se trezi devreme şi se duse cu bicicleta la Colegiul Tehnic. Trebuia să stea de vorbă cu Swinburne şi să-l convingă să facă schimbul de ore.

— Cursul cu canadienii a fost eliminat, i-a spus Swinburne lui Wilt când a reuşit să dea până la urmă de el la ora prânzului, la cantină. Credeam că ştii. Nu că mi-ar păsa vreun pic, dar banii mi-ar fi prins bine.

— A existat vreun motiv anume?

— Sexul. Anul trecut Roger Manners i-a tras-o unei tipe din Vancouver.

— Şi ce-i atât de deosebit aici? Tipul e mereu ca un ţap în călduri. Cretinul e ţicnit după sex.

— Şi-a ales greşit tipa, explică Swinburne. A lăsat-o gravidă, ceea ce n-a fost foarte înţelept din partea lui, mai ales că soţul gagicii îşi făcuse vasectomie. Caz în care e-o surpriză nasoală să te trezeşti cu nevasta gravidă. Atât de nasoală, încât tipul a venit cu avionul de la Vancouver până aici,

l-a depistat pe Rogeraş cel nărăvaş, după care s-a dus la director cu veştile cele bune.

— Care erau?

— Care erau mai întâi că omul divorţa, iar Roger a fost citat ca acuzat în procesul de adulter.

Apoi că tipul, care e proprietarul unui program de televiziune şi al câtorva ziare de pe întinsul Canadei, intenţiona să îi facă Tehnicului cât mai multă publicitate pentru faptul că organiza un curs de Cultură şi Instituţii Britanice în care era inclus şi sexul extraconjugal. Şi, zbang!, cursul a dispărut. Mă mir că nu ştiai.

Wilt se duse cu veştile proaste la Peter Braintree.

— Trebuie să scornesc ceva repede. Să mă ia dracu' dacă mă duc la Wilma.

— Mie mi s-ar părea o excursie drăguţă. Cu toate cheltuielile plătite… iar americanii sunt foarte ospitalieri. Sau cel puţin aşa am auzit de la toată lumea.

Wilt se cutremură.

— Ospitalitatea e o chestie, dar se vede că tu nu te-ai întâlnit niciodată cu unchiul Wally şi tuşa Joanie. Ultima dată când au fost aici, a trebuit să mergem să cinăm cu ei în Londra, la hotelul unde stăteau. Şi bineînţeles că nu putea să fie decât cel mai mare, cel mai nou şi cel mai scump hotel, cu cina servită direct la ei în apartament. A fost iadul pe pământ. Mai întâi a trebuit să bem ceea ce Wally numea „adevăratul*' martini sec. Numai Dumnezeu ştie ce marcă de gin o fi fost aia, dar eu aş zice că era explozibil lichid. Până să ne-aducă homarii, fierbeau şi bronhiile în mine. Apoi au venit cele mai mari fripturi pe care le-am văzut vreodată. Fără vin. Unchiul Wally consideră că vinul e pentru pămpălăi, aşa că a trebuit să trecem pe whisky de malţ şi Coca-Cola. Zi şi tu! Whisky de malţ şi Coca-Cola! Şi în tot timpul ăsta tuşa Joanie tot behăia despre ce minunat e că Eva are cvadruplete şi ce plăcut o să fie atunci când o să

mergem cu toţii să-i vizităm în Wilma. Plăcut? E moarte curată, iar eu n-o să mă duc.

— Eva n-o să fie foarte încântată, spuse Braintree.

— Poate că nu, dar o să scornesc eu ceva. Stratageme şi păcăleli, astfel incit, până la urmă, eventualitatea în care n-aş mai veni să i se pară deosebit de avantajoasă. Trebuie să abordăm problema dintr-o perspectivă psihologică şi să ne întrebăm de ce oare manifestă Eva o bucurie atât de frenetică. Iar eu ştiu răspunsul. Nu din cauză că vizitează pentru prima oară Tărâmul Libertăţii. O, nu! Are ea un plan ascuns, acela de a-i linguşi pe blestematul de unchi Wally şi pe tuşa J. Într-un aşa hal, încât atunci când or să cadă din copacul lor de plastic şi or să se ducă pe Centura Biblică din ceruri, ăştia doi, care tot nu au niciun copil, să lase imensa lor avere celor patru fete dragi pe care le avem noi.

— Doar nu te gândeşti…? începu Braintree.

Dar Wilt ridică mâna.

— Ssst! Tocmai asta încerc să fac. Având în vedere intenţiile Evei, mă întreb ce i-ar putea pune beţe în roate diabolicului ei plan? Sincer să fiu, deşi sunt un tată iubitor, trebuie totuşi să recunosc că prezenţa lui Penny, Samantha, Emmy şi Josephine la cineva în casă vreme de două luni ar trebui să rezolve problema fără nicio bătaie de cap. Când se va face vremea să vină înapoi, până şi tuşa Joanie, care dă pe dinafară de atâta sentimentalism şi tot bate câmpii despre cât de drăguţe sunt, de-abia o să aştepte să scape de ele, iar unchiul Wally va sărbători plecarea lor trântind cea mai mare petrecere pe care a văzut-o Wilma în ultimii ani. Singurul impediment e faptul că ar trebui să fiu şi eu acolo, ca să fiu părtaş la iadul ăla şi să o încasez din pricina comportamentului lor îngrozitor. Nu, trebuie să mă gândesc la ceva de genul unei greve preventive. O să mă duc undeva şi-o să meditez.

Ceea ce şi făcu pe parcursul unei întregi ore de Afirmativitate de Gen pentru femei mature, unde niciuna din ele nu avea ce să înveţe despre capacitatea lor de afirmare. De fapt femeile se afirmau atât de eficient, încât Wilt n-a trebuit decât să le bage în priză. După aceea nu mai avu altceva de făcut decât să se lase pe spate în scaun şi să fie de acord cu tot ce ţineau ele să spună, învăţase trucul de la Eva, care sublinia mereu cât de nepotrivit era el în rolurile de soţ, de tată şi de partener de sex. Wilt renunţase de mult să o mai contrazică pe tema defectelor lui, iar acum lăsa fluxul dezaprobării ei să se scurgă pur şi simplu peste el, fără să mai bage măcar de seamă. Acelaşi lucru îl făcea şi cu Femeile Mature, dar mai întâi trebuia să le provoace. O făcu şi acum, evidenţiind faptul că nu exista o chestie de genul menopauzei masculine, deoarece bărbaţii nu au menstruaţie. Furtuna de dezaprobări iscată a umplut în mod fericit tot timpul alocat orei de curs, perioadă în care Wilt s-a întrebat de ce o fi aşa de uşor să-i stârneşti pe oamenii care au idei fixe şi, în plus, din ce cauză, odată stârniţi, aceştia refuză cu fermitate să plece urechea la orice fel de contraargumente. La fel se întâmpla şi la fostele lui clase de Tipografi şi de Instalatori de Gaz. Nu trebuia decât să spună că, după părerea lui, pedeapsa capitală era ceva greşit sau că exista o argumentaţie suficient de solidă în favoarea opiniei conform căreia homosexualii se năşteau aşa şi imediat se dezlănţuia iadul pe pământ. Wilt se gândi care era cea mai puternică prejudecată a lui Wally Immelmann şi îşi dădu seama că era socialismul. Omul ura în mod special sindicatele şi le echivala cu comuniştii, cu adoratorii diavolului şi cu Axa Răului. Wilt recunoscuse la un moment dat că a votat cu Partidul Laburist şi că era membru într-un sindicat. Izbucnirea care a urmat i-a sugerat că unchiul Wally era gata-gata să moară de apoplexie. Aducându-şi aminte de momentul

respectiv, Wilt şi-a dat seama că descoperise soluţia problemei.

Când ora de curs se încheiase şi femeile mature s-au împrăştiat ca să se afirme pe undeva prin altă parte, Wilt se duse direct la bibliotecă şi împrumută şase cărţi.

— Şi unde ai de gând să te duci cu aşa ceva? îl interogă Eva când Henry ajunse acasă şi puse volumele pe masa din bucătărie, iar ea observă titlurile lor.

— Semestrul viitor trebuie să predau un curs de ideologie marxistă şi de ideologia revoluţiilor în Lumea a Treia. Nu mă întreba de ce, că oricum trebuie s-o fac. Şi cum eu n-am nici cea mai vagă idee despre marxism sau despre ideologia revoluţionară şi nici măcar nu ştiu sigur care e lumea a doua, darămite a treia, sunt nevoit să mă pun serios la punct. Pe astea le iau cu mine la Wilma.

Eva holba ochii la titlul unui alt volum mare, care suna astfel: Lupta lui Castro împotriva imperialismului american.

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi să iei aşa ceva cu tine la Wilma, icni ea. Wally o să te omoare. Doar ştii care sunt sentimentele lui faţă de Castro!

— Îndrăznesc să spun că nu-l place foarte tare.

— Henry Wilt, doar ştii foarte bine… ştii şi tu că… ştii că a fost implicat în tentativa de invazie a Cubei, nu ştiu cum îi zice…

— Golful Porcilor, spuse Wilt şi se gândi să afirme că era un nume extrem de potrivit pentru Wally Immelmann.

Numai că Eva descoperi o altă carte.

— Gaddafi, eliberatorul Libiei. Nu-mi vine să cred!

— Adevărul e că nici mie, replică Wilt. Dar ştii şi tu cum e Mayfield. Mereu inventează cursuri noi şi toţi ceilalţi trebuie să…

— Nu mă interesează ce trebuie şi ce nu trebuie! exclamă plină de furie Eva. Nu se poate să vii la

Wilma cu cărţile astea îngrozitoare!

— Tu crezi că eu vreau? îi răspunse ambiguu Henry şi luă în mână un alt volum. Uite o carte despre preşedintele Kennedy şi cum a vrut el să arunce bomba atomică asupra Cubei. E ceva extrem de interesant.

Nu mai era nevoie să continue, dar Wilt continuă.

— Bun, dacă vrei să-mi pierd slujba, o să las cărţile acasă. La noi la Tehnic au scos deja din schemă cinci conferenţiari plini şi ştiu că sunt şi eu pe lista scurtă. Iar cu pensia pe care o s-o capăt n-o să fim în stare să le ţinem pe fete la şcoala de la mănăstire. Trebuie să ne gândim la educaţia lor, la viitorul lor, şi n-are niciun sens să risc să mi se dea papucii pentru simplul motiv că unchiului Wally nu-i place să citesc cărţi despre marxism în Wilma.

— În cazul ăsta nu vii cu noi, conchise Eva, convinsă fără rezerve. O să le spun că ai fost nevoit să rămâi aici şi să predai în timpul vacanţei, ca să plăteşti şcoala fetelor.

Femeia se opri, străbătută de un gând neaşteptat:

— Cursul ăla pentru canadieni! Seara trecută mi-ai spus că nu poţi veni cu noi din cauză că trebuie să îl suplineşti pe Swinburne.

— L-au anulat, spuse grăbit Wilt. Nicio problemă. N-au fost destui studenţi.

4

A doua zi, în timp ce Eva îşi făcea de lucru în Ipford, încercând să se decidă ce haine noi să le cumpere celor patru fete, Wilt îşi făcea şi el propriile sale pregătiri. De-acum ştia ce o să facă: o să plece într-o călătorie pe jos. Găsise o pelerină de forma unei pânze de cort militar vechi, un rucsac uzat, extrem de potrivit, şi un bidon pentru apă de la un magazin cu efecte militare, ba chiar se gândise să-şi cumpere o pereche de pantaloni scurţi kaki, lungi până peste genunchi, dar a hotărât că picioarele lui nu erau de genul celor pe care să le expui în faţa lumii şi că nu-şi dorea să

facă turul întregului West Country[5] arătând ca un cercetaş împovărat de ani. Se hotărî în schimb să îşi cumpere o pereche de blugi şi nişte şosete groase, care să se potrivească la cizmele de călătorie cumpărate de Eva pentru vacanţa petrecută în familie prin Lake District. Wilt avea unele reţineri în privinţa cizmelor de călătorie, care fuseseră concepute pentru mersul prin mlaştini, iar el n-avea în niciun caz intenţia să se plimbe prin vreun loc care să semene cât de cât a mlaştină.

Traseele grele erau excelente pentru cei cărora le plăcea aşa ceva, dar Wilt intenţiona să se plimbe lejer şi să nu facă niciun lucru care i-ar putea cere prea mult efort. De fapt îi trecu prin minte că n-ar fi o idee rea dacă ar găsi un canal şi s-ar plimba de-a lungul drumului de edec. Canalele nu puteau fi altfel decât netede, iar când ar fi ajuns la ceva ce semăna cât de cât cu un deal, se foloseau cu multă inteligenţă de ecluze pentru a le depăşi. Pe de altă parte, n-avea cum să găsească niciun fel de canale în partea de lume pe care se gândea el să o străbată. Cea mai sigură miză erau râurile. În general, râurile o apucau pe trasee şi mai uşoare decât canalele, iar între ele n-aveau cum să nu fie şi cărări pe care să le baţi cu piciorul. Iar dacă totuşi nu erau, o s-o apuce peste câmpuri, cu condiţia să nu dea acolo peste tauri. Nu că ar fi ştiut ceva despre tauri, cu excepţia faptului că sunt periculoşi.

Mai existau şi alte elemente de neprevăzut de care trebuia să ţină cont, cum ar fi ce-o să se facă dacă n-o să găsească niciun loc unde să doarmă noaptea. Îşi cumpără un sac de dormit, duse pachetul la el în birou şi îl îndesă într-un dulap de acolo, după care încuie dulapul. Nu i-ar fi picat bine s-o vadă pe Eva cum năvăleşte în birou pe nepusă masă (cum făcea din când în când, după care culegea ostentativ câte un obiect de pe-acolo, cum ar fi cheile maşinii) şi descoperă ce plănuia el de fapt să facă în timpul cât era ea plecată.

Dar Eva avea propriile ei probleme pe care să se concentreze. O îngrijora în mod special Samantha, care nu voia să meargă în America, pentru că verişoara unei prietene de la şcoală fusese în Miami şi spusese că văzuse acolo un om împuşcat în stradă.

— Toţi au pistoale, iar rata omuciderilor este îngrozitoare, îi spuse ea Evei. E o societate extrem de violentă.

— Sunt sigură că în Wilma nu e deloc aşa, îi răspunse Eva. Şi apoi unchiul Wally e un om cu foarte mare influenţă şi n-o să îndrăznească nimeni să facă vreun lucru care să-l înfurie.

Samantha nu s-a lăsat convinsă.

— Tati a zis că ăla care-şi închipuie că America stăpâneşte planeta este un curlangiu bombastic şi plin de gărgăuni…

— Nu contează ce spune tati. Şi să nu foloseşti astfel de cuvinte în Wilma!

— Ce fel de cuvinte? Bombastic? Tati spune că e cuvântul adecvat. Americanii aruncă bombe în Afghanistan de la zece mii de metri înălţime şi ucid mii de femei şi copii.

— Şi mai şi ratează ţintele veritabile, completă Emmeline.

— Ştii foarte bine ce fel de cuvinte! i-o reteză Eva înainte ca fetele să-şi dea drumul de-a binelea la gură.

N-avea de gând să se lase fraierită să rostească ea însăşi cuvântul „curlangiu”.

Josephine nu o ajută cu nimic:

— Curlangiu înseamnă cineva care are raporturi sexuale anale…

— Ţine-ţi gura! Şi să nu vă mai aud niciodată că folosiţi un asemenea limbaj în faţa…

Adică nicăieri! E dezgustător!

— Nu înţeleg de ce! E ceva legal, iar homosexualii o fac tot timpul, pentru că ei n-au…

Dar Eva nu le mai asculta. Acum se confrunta cu o altă problemă.

Emmeline tocmai coborâse scările împreună cu animalul ei de casă: un şobolan. Era un şobolan îmblânzit, cu blana argintie şi peri lungi, pe care fata îl cumpărase de la un magazin cu animale de casă şi îi dăduse numele de Freddy. Iar acum voia să-l ia cu ea la Wilma, ca să i-l arate tuşei Joanie.

— Păi, nu se poate, îi spuse Eva. Nici nu intră în discuţie. Ştii că mătuşa e îngrozită de şoareci şi şobolani.

— Dar al meu e atât de prietenos! Chiar o s-o ajute să scape de fobia ei…

Eva se îndoia. Emmeline îşi învăţase animăluţul să se cuibărească în mod confortabil sub puloverul ei şi să se mişte pe-acolo. Adesea făcea aşa ceva atunci când aveau invitaţi la ceai, iar efectul asupra vizitatorilor era unul de groază. Doamna Planton chiar leşinase de-adevăratelea la vederea a ceea ce părea a fi un sân pubescent, aflat în mişcare pe pieptul lui Emmy.

Şi, oricum, e ilegal să scoţi animale din ţară şi apoi să le aduci înapoi. Ar putea avea rabie. Nu, nici nu intră în discuţie şi ăsta e ultimul meu cuvânt!

Emmeline îl duse pe Freddy sus, în camera ei, şi încercă să se gândească la vreuna din prietenele ei care ar putea avea grijă de animal.

Luată pe de-a-ntregul, fusese o după-amiază înfiorătoare, iar atunci când Wilt sosi şi el acasă, arătând extrem de mulţumit de sine, Eva nu era deloc binedispusă. Femeia avea permanent senzaţia că atunci când Wilt arăta în felul ăsta, punea el ceva la cale.

— Bănuiesc că iar ai băut, îi zise ea, pentru a-l sili să intre în defensivă.

— Ca să fiu absolut sincer, n-am pus strop de bere în gură toată ziua. Excesele mele de odinioară sunt ceva de domeniul trecutului.

— Păi, să ştii că mi-ar fi plăcut ca limbajul tău porcos să fi fost în mare parte şi el ceva de

domeniul trecutului, în loc să te apuci să le înveţi pe fete să vorbească precum nişte… nişte…

Ei, da, să vorbească porcos.

— „Biijari“, ăsta-i cuvântul pe care îl cauţi, spuse Wilt.

— „Biijari“? Cum adică „biijari“? Ce vrei să spui? Dacă e cumva alt cuvânt porcos, eu…

— E o expresie. Să înjuri ca un birjar înseamnă…

— Nici nu vreau să ştiu! E deja destul de rău că o aud pe Josephine vorbind despre curlangii şi despre contact sexual anal şi nu mai am nevoie să vii şi tu acasă ca să le încurajezi.

— Dar nu le încurajez să vorbească despre curlangii. Nici n-am nevoie. Aud expresii mult mai păcătoase acolo, la mănăstire. În fine, nu vreau să ne contrazicem. Vreau să fac o baie şi să mă gândesc la nişte lucruri pure, iar apoi, după ce luăm cina, o să mă uit ce e la televizor.

Şi o porni, bocănind, pe scări înainte ca Eva să poată să arunce vreo poantă despre genul de lucruri la care se gândea el în baie. Numai că baia era, oricum, ocupată de Emmeline. Wilt coborî la parter şi se aşeză în living, unde răsfoi volumul despre ideologia revoluţiei întrebându-se cum ar mai putea cineva care e în toate minţile să îşi închipuie că revoluţiile sunt un lucru bun. Până când îşi termină Emmeline treaba la baie, se făcuse prea târziu ca să se îmbăieze şi el. Aşa că se mulţumi să se spele şi coborî la cină, unde Eva tocmai descoperise că era peste puterile ei să le convingă pe cvadruplete să accepte hainele pe care le alesese pentru ele şi cu care s-o impresioneze pe tuşa Joanie.

— N-am de gând să port o rochie cretină, care mă face să arăt ca o chestie scoasă dintr-o vechitură de film cu cowboy, spuse Penelope. N-o fac pentru nimeni!

— Dar e bumbac cadrilat şi arătaţi toate aşa de drăguţ…

— Nu! Arătăm toate ridicol. De ce nu putem să mergem cu hainele noastre?

— Dar vreţi să faceţi o impresie bună, iar cu blugii voştri vechi şi cu bocancii ăia cu ţinte, de golani de cartier…

Wilt le lăsă să se contrazică, se duse în dormitorul pentru oaspeţi, pe care îl folosea ca birou, şi se apucă să studieze harta oficială Ordnance Survey[6] cu West Country şi traseul pe care ar putea să-l urmeze în turul său. Brampton Abbots, Kings Caple, Hoarwithy, Little Birch şi după aceea o lua în sus, spre Holme Lacy, trecând prin Dewchurch. După aceea trecea de Dinedor Hills, ajungea la Hereford şi la marea catedrală de acolo, cea care avea Mappa Mundi – harta lumii cunoscute de pe vremea când lumea era mai tânără –, iar apoi o pornea din nou la drum, pe firul râului Wye, trecea prin Sugwas Pool, Bridge Sobers, Mansell Gamage, ajungea la Moccas şi la Bredwardine, oprindu-se în cele din urmă la Hay-on-Wye şi în acel orăşel cu librării. Se gândea să stea acolo vreo două-trei zile, în funcţie de vreme şi de cărţile pe care şi le va cumpăra. După asta putea să se îndrepte iarăşi spre nord, traversând Upper Hergest, apoi Lower Hergest – care pe hartă părea de fapt mai sus. Harta era una veche, avea dosul întărit cu pânză, iar acolo unde se împăturea era greu să distingi numele localităţilor. Nu avea trecută nicio autostradă şi nimic din ce se construise după al Doilea Război Mondial, dar lui Henry îi convenea de minune. N-avea chef de Noua Anglie. El voia Vechea Anglie, iar când pe hartă se găseau astfel de nume, era imposibil să nu o găsească. În momentul în care se duse la culcare, disputa de la parter se consumase. Eva renunţase la rochiile în carouri, iar fetele căzuseră de acord să nu meargă acolo îmbrăcate în blugii lor cei mai vechi şi mai peticiţi. Renunţaseră şi la bocancii cu ţinte.

5

în următoarele două săptămâni Wilt căută să dea cât mai puţin pe-acasă şi îşi umplu timpul încercând să termine orarul pentru următorul an şcolar, în vreme ce Eva se agita necontenit şi încerca să se gândească la lucrurile esenţiale pe care ar fi putut uita să-i spună lui Henry că trebuie să le facă în perioada în care era ea plecată.

— Vezi să nu uiţi să-i dai lui Tibby noaptea din mâncarea ei concentrată. Porţia principală de Cattomeat şi-o mănâncă dimineaţa. A, şi mai sunt şi suplimentele ei de vitamine. Le sfărâmi într-o farfurioară, pui apoi nişte spumă de lapte şi amesteci…

— Da, spuse Wilt, care n-avea nici cea mai mică intenţie să hrănească pisica.

Tibby urma să zboare la aşezământul pentru pisici de pe Roltay Road imediat ce Eva şi fetele vor porni spre Wilma.

Wilt mai rezolvă încă o problemă.

O să ia cu el bani lichizi şi o să se folosească de economiile de la Societatea de Construcţii. Le-a ţinut mereu ca rezervă pentru urgenţe de ordin personal, fără să-i pomenească Evei niciodată de existenţa lor.

Luă încă o hotărâre. N-o să-şi ia cu el niciun fel de hartă. Wilt voia să vadă lucrurile cu o privire proaspătă şi să facă descoperiri de unul singur. O să se ducă oriunde o să-l atragă peisajul de la ţară, fără să aibă nici cea mai mică idee unde se află şi fără să consulte niciun fel de hartă. O să se ducă pur şi simplu în West Country, o să se urce în primul autobuz care îi apare în cale şi-o să coboare acolo unde o să vadă ceva ce îi stârneşte interesul. Întâmplarea va fi ghidul vacanţei sale.

6

Peste o săptămână, după ce le-a dus cu maşina pe Eva şi pe fete la aeroportul Heathrow şi le-a văzut cum dispar prin poarta de la Plecări, Wilt s-a întors pe Oakhurst Avenue şi a dus-o pe Tibby la aşezământul pentru pisici Bideawhile din Oldham,

cu tihna celui care ştie că, de vreme ce a plătit cu bani gheaţă şi nu a apelat la adăpostul de pisici unde Eva mergea întotdeauna, era foarte puţin probabil ca soţia lui să afle ceva. După ce-a rezolvat problema amintită, Wilt a luat cina şi s-a dus la culcare. A doua zi dimineaţa s-a trezit devreme şi a ieşit din casă pe la ora şapte. A mers pe jos până la gară ca să prindă un tren spre Birmingham. De acolo avea de gând să ia un autobuz. Evadarea lui din Ipford şi de la Tehnic deja începuse. Seara asta o să-l găsească instalat confortabil într-o cârciumă, cu un foc de lemne alături, o masă bună înăuntrul lui şi o halbă de bere – sau, şi mai bine, de bere brună, proaspătă – în faţă.

Eva, însă, n-avea parte tocmai de distracţia extraordinară la care se aşteptase. Zborul a fost amânat mai bine de o oră. Avionul a ajuns la capătul pistei de pe Heathrow şi tocmai se pregătea să decoleze, când căpitanul aeronavei a anunţat că un călător de la clasa întâi se îmbolnăvise şi că îi era prea rău ca să mai poată continua călătoria, aşa că urmau să se întoarcă la terminal, ca să-l transporte pe bolnav. În consecinţă, şi-au pierdut rândul la coada de la decolări, ba chiar mai rău, fiindcă nu li s-a permis să-şi ia zborul având la bord bagajele călătorului absent, a fost nevoie să i se caute genţile şi să-i fie scoase din avion. Să-i găseşti bagajele celui bolnav însemna să scoţi toate genţile din compartimentele pentru bagaje şi să le sortezi una câte una. Până să termine cu asta, întârzierea devenise una destul de consistentă, iar Eva, care până acum nu mai zburase cu un avion atât de mare, începea să se îngrijoreze de-a binelea. Evident că nu putea s-o arate în faţa fetelor, care se distrau de minune apăsând pe nişte butoane, făcând scaunele să se lase pe spate, punându-şi căştile primite la urcare, deschizând măsuţele ataşate pe dosul scaunelor din faţă şi, în

general, făcându-şi de lucru, spre neplăcerea celorlalţi pasageri.

Apoi Penelope a insistat, cu o voce sonoră, că trebuie să meargă la WE, iar Eva a trebuit să se înghesuie pe lângă bărbatul de la capătul rândului de scaune, ca să o însoţească. Când s-au întors, iar Eva s-a strecurat cu greu înapoi la locul ei, Josephine a spus că trebuie să meargă şi ea acolo. Eva a dus-o şi pe ea, apoi şi pe Emmeline şi Samantha, ca să nu mai aibă probleme.

Între timp – căci fetele pierduseră destul de multă vreme acolo, unde îşi făcuseră de lucru cu diverse alte butoane şi cu trasul apei la toaletă – Eva a simţit că trebuie să meargă şi ea acolo şi tocmai în clipa respectivă s-a anunţat că pasagerii trebuie să se întoarcă la locurile lor, pentru că avionul va decola. Eva a repetat încă o dată dificilul parcurs pe lângă bărbatul de la capătul rândului, iar acesta a rostit într-o limbă străină nişte lucruri pe care femeia nu le-a înţeles, dar a bănuit că nu erau tocmai plăcute. Apoi, când au ajuns la înălţimea de zbor şi Eva a putut să meargă în sfârşit la toaletă – ba chiar a făcut-o cumva în grabă –, spusele bărbatului nu-i mai cereau Evei niciun fel de cunoştinţe de limbi străine ca să înţeleagă că nu erau deloc plăcute. Femeia şi-a luat revanşa atunci când a revenit la locul ei, călcându-l pe picior, iar de data asta sentimentele lui nu mai lăsară loc nici unui dubiu.

— Futu-i! zise el. Uită-te pe unde umbli, cucoană! Doar nu-s preş de picioare, să calci pe el!

Eva apăsă pe butonul care chema stewardesa şi o informă asupra problemei.

— Bărbatul ăsta – fiindcă nu pot să-i zic gentleman – a spus…

Făcu o pauză şi îşi aminti de cvadruplete.

— … Vedeţi, a folosit un cuvânt urât.

— A zis „Futu-i“, explică Josephine.

— A zis „Să te fut“, adăugă Penelope.

Stewardesa se uită la Eva, apoi la fete şi îşi dădu seama că o să aibă o călătorie urâtă.

— Ei, da… Ştiţi, aşa fac unii bărbaţi, spuse ea împăciuitoare.

— Nu, n-o fac, interveni Samantha. Nu cei impotenţi. Nu-s în stare.

— Taci din gură! aruncă Eva şi încercă să se scuze cu un zâmbet aruncat stewardesei, care nu zâmbea absolut deloc.

— E-adevărat, se alătură discuţiei şi Emmeline, aflată pe culoar. Nu pot să aibă erecţie.

Emmeline, dacă aud că mai scoţi vreo vorbă, zbieră Eva, o să te…

Vru să se întindă până la picioarele fetei, dar bărbatul de lângă ea ajunse primul acolo.

— Ascultă, cucoană, mă doare în cur de ce zice, dar n-o să te las să-mi mai striveşti picioarele cu copitele matale.

— L-aţi auzit? Ce v-am spus eu?

— N-aveţi cumva alt loc? Doar n-o să-mi petrec şapte ore pe scaunul de lângă hipopotamul ăsta! Vă dau cuvântul meu că n-o s-o fac!

A fost o scenă neplăcută în toate privinţele, iar după ce situaţia s-a calmat şi bărbatului i-a fost găsit un alt loc, cât mai departe de Eva şi de fetele ei, stewardesa s-a întors la bucătărioara avionului.

Probleme pe rândul 31, a zis ea. Fiţi cu ochii în patru. Patru fete şi o mamă care arată ca un halterofil. Numai să-i pui la dispoziţie sperma lui Tyson şi nimeni n-o să reziste măcar o repriză în faţa plodului care-o să iasă.

Stewardul mătură rândurile cu privirea.

— Treizeci şi unu e suspect, spuse el.

— Mie-mi spui?

Dar stewardul se uita la bărbatul aşezat pe locul de lângă fereastră. Acelaşi lucru îl făceau şi alţi doi bărbaţi în costume cenuşii, plasaţi cu cinci scaune în spatele lui.

Aşa au decurs lucrurile la începutul zborului. Nici ulterior n-a mers mult mai bine. Samantha a

vărsat Coca-Cola – tot recipientul – pe pantalonii bărbatului de la fereastră, care a zis „Nu contează, se mai întâmplă ’, deşi n-a zis-o pe un ton foarte drăguţ, iar după aceea a ieşit şi s-a dus la toaletă. Pe drum a observat ceva ce l-a determinat să rămână încuiat acolo mult mai mult timp decât i-ar fi fost necesar ca să-şi cureţe pantalonii sau chiar să se uşureze. Până la urmă a ieşit totuşi, relativ calm, şi s-a întors la locul său. Numai că, înainte să se aşeze, a deschis compartimentul pentru bagaje de deasupra lui, scotocind după o carte. I-au trebuit câteva secunde bune până s-o scoată, dar până la urmă a reuşit, după care s-a oferit să stea pe scaunul de lângă culoar, ca să nu mai rişte să se trezească cu Coca-Cola vărsată pe pantaloni.

— Domnişoara poate să ia locul de la fereastră, a zis el cu un zâmbet dulce. Iar eu am aici mai mult loc să-mi întind picioarele.

Eva i-a răspuns că e tare drăguţ din partea lui. (începuse să-şi adapteze limbajul la jargonul american, iar „tare“ era la fel de bun ca şi „foarte.) în plus, începea să facă diferenţa între americanii drăguţi, care nu se plângeau dacă una din gemene vărsa chestii pe ei, ci erau politicoşi şi le numeau domnişoare, şi celălalt soi de americani, cei care spuneau „Futu-i!“ şi îi ziceau ei hipopotam doar pentru că îi călcase pe degetele de la picior. Ulterior zborul a decurs într-o armonie aproape deplină. În avion s-a dat un film care le-a captat atenţia fetelor, iar Eva s-a concentrat la ce avea de gând să le spună unchiului Wally şi mătuşei Joan – despre cât de drăguţi fuseseră ei că-i invitaseră în America şi plătiseră şi biletele de avion, mai ales că altfel n-ar fi avut cum veni, fiindcă educaţia fetelor era teribil de costisitoare, ca şi îmbrăcămintea lor şi aşa mai departe. De fapt aţipi o vreme şi se trezi abia atunci când stewardesele trecură iar cu căruciorul şi îşi luară toate ceva de mâncare, dar acum Eva avu deosebită grijă ca să nu se mai verse nimic pe pantalonii oamenilor.

Încetul cu încetul, Eva Wilt începu să discute cu bărbatul cel drăguţ de pe scaunul de lângă culoar, care o întrebă dacă mergea pentru prima dată în Statele Unite şi unde anume se ducea şi care părea tare interesat să ştie totul despre ea şi despre fete, ba chiar a mers până acolo încât le-a şi notat numele şi i-a zis femeii că dacă or să ajungă vreodată prin Florida, iată aici adresa lui. Evei i-a plăcut foarte tare de tip. Era teribil de fermecător. Iar ea i-a povestit totul despre Wally Immelmann, cum era el patronul companiei Immelmann Enterprises din Wilma, Tennessee, şi avea o casă pe malul lacului în Smokies şi cum se măritase tuşa Joanie cu el pe vremea când unchiul stătea la baza militară şi era pilot în Forţele Aeriene şi pleca în zbor din Lakenheath. Bărbatul, la rândul lui, i-a spus că îl cheamă Sol Campito şi că lucrează la o firmă de investiţii financiare cu sediul în Miami şi că da, bineînţeles că a auzit de Immelmann Enterprises, oricine a auzit de ea, era un nume foarte important… Peste o oră bărbatul a mai făcut o „pauză de igienă“ un termen nou pentru Eva, care însemna că trebuie să meargă iarăşi la toaletă. De data asta n-a mai stat aşa de mult, iar când s-a întors, şi-a pus cartea înapoi în compartimentul pentru bagaje şi a spus că are de gând să închidă un pic ochii, fiindcă trebuie să prindă cursa regulată de Miami şi bătuse cale lungă de-acolo de unde venea acum, adică din Germania, de la München, unde avusese nişte probleme de afaceri. Iar zborul a continuat aşa şi nu s-a mai întâmplat nimic neplăcut, cu excepţia faptului că Penelope întreba permanent când or să ajungă totuşi la Atlanta, pentru că se plictisea, iar Sammy nu voia s-o lase să stea pe locul de la fereastră, ca să se poată uita şi ea la nori. Cei doi bărbaţi în costume cenuşii din spatele lor îl urmăreau din priviri pe omul care îşi cedase locul de la fereastră pentru Samantha. Unul dintre ei se ridică, se duse şi el la toaletă şi rămase acolo, înăuntru, preţ de cinci

minute. Peste o jumătate de oră cel de-al doilea îl imită şi stătu chiar mai mult. Când reveni, se aşeză şi înălţă din umeri. În cele din urmă, cam în momentul în care Eva începuse să resimtă de-adevăratelea oboseala, imensul avion cu reacţie se porni să coboare încet spre sol, pământul de dedesubt dădea impresia că se înalţă înspre ei, trenul de aterizare se deschise, flapsurile se ridicară şi gata, aterizaseră. Se zguduiră slab, zvâcnind puţin în faţă şi apoi simţindu-se împinşi înapoi.

— Tărâmul libertăţii, spuse bărbatul, zâmbind, când se văzură la terminal. Era momentul să-şi dea jos bagajele din compartimentele de deasupra capetelor. Bărbatul se ridicase şi le ajuta pe Eva şi pe cvadruplete să-şi scoată genţile. Apoi, extrem de politicos, blocă accesul pe culoar, ca să le lase pe ele să iasă primele, una câte una. De fapt lăsă mai mulţi călători să iasă înaintea lui şi abia după aceea se porni şi el. Când Eva şi cu fetele ajunseră să-şi recupereze bagajele de cală de pe banda din aeroport, nu-l mai zăriră nicăieri. Stătea într-o toaletă şi, înainte de a ieşi, îşi notă adresa şi numele menţionate de Eva. După douăzeci de minute Eva şi cvadrupletele ajunseră la control, la Biroul Vamal şi de Imigrări, unde au fost reţinute câtva timp, iar un ciobănesc german se arătă interesat de bagajul de mină al lui Emmeline. Doi bărbaţi au examinat vreme de două minute întreaga familie, apoi au dispărut şi imediat după aceea au apărut unchiul Wally şi mătuşa Joan şi au început cu sărutările şi îmbrăţişările de ziceai că mai e un pic şi se termină lumea. Absolut minunat.

Pentru bărbatul care spusese că se numeşte Sol Campito şi care stătea acum într-o cămăruţă din spate a Biroului Vamal nu era totul chiar aşa de minunat. Obiectele din geanta lui de voiaj fuseseră împrăştiate pe podea, iar el stătea în pielea goală într-o altă cabină, împreună cu un alt bărbat cu

mănuşi de plastic pe mâini, care îi spuse să desfacă picioarele.

— Ne pierdem vremea, spuse unul din bărbaţii din încăpere. Dă-i nişte ulei de castor, ca să dea afară mai repede afurisitele alea de prezervative! Ce zici, Joe? Eşti destul de ţicnit ca să fi înghiţit marfa?

— Căcat, răspunse Campito. Io nu m-ocup cu drogurile. Aţi greşit omul.

Patru bărbaţi dintr-un birou de vizavi îl urmăreau printr-o fereastră de observaţie cu geamul reflectorizant.

— Aşadar, e curat. S-a întâlnit cu omul de legătură din München şi-a plecat fără marfă. Acum e curat. Aşa că trebuie să fie vorba de grăsanca aia britanică şi fetele ei. Pe ea cum ai evalua-o?

— Proastă. Proastă ca noaptea.

— Nervoasă?

— Absolut deloc. Agitată da, dar nervoasă… în niciun caz.

Al doilea bărbat dădu din cap aprobator.

— Spre Wilma, Tennessee.

— Deci ştim încotro se îndreaptă. Păi, atunci s-o ţinem sub observaţie. Cât mai strictă posibil, în regulă?

— Da, domnule.

— Aveţi însă grijă să rămâneţi neobservaţi. Marfa pe care se presupune că nemernicul ăla a cules-o din Polonia este letală. Partea bună e că am aflat din carneţelul lui încotro se îndreaptă femeia aceea, Wilt, împreună cu cvartetul ei. Duceţi-vă repede acolo. Misiunea asta de supraveghere e de prioritate zero. Vreau să aflu tot ce se poate afla despre individul respectiv, Immelmann.

7

Ziua lui Wilt a început rău şi, în timp, s-a înrăutăţit constant. Toate speranţele şi visurile lui din seara trecută s-au dovedit îngrozitor de greşite. În loc de cârciuma primitoare, cu foc de lemne, o masă gustoasă şi câteva halbe de bere sau, şi mai

bine, de bere brună, proaspătă – la el în stomac, plus un pat cald care să-l aştepte, se trezi că se târăşte pe un drum îngust de ţară, în timp ce nori întunecaţi, veniţi dinspre vest, acopereau cerul. Fusese o zi dezastruoasă din mai multe puncte de vedere. Mersese pe jos mai bine de doi kilometri până la gară, cu rucsacul în spinare, ca să afle că spre Birmingham nu pleca niciun tren din cauza lucrărilor la linie. Wilt a fost nevoit să ia un autobuz. Era un autobuz destul de confortabil – sau ar fi fost astfel, dar din păcate era plin cu elevi hiperactivi, aflaţi sub supravegherea unui profesor care se străduia din toate puterile să îi ignore. Restul călătorilor erau cetăţeni vârstnici şi, după părerea lui Wilt, senili şi se porniseră într-o excursie de o zi ca să se distreze, proces care părea să constea în plângeri interminabile şi zgomotoase la adresa comportamentului puştilor hiperactivi şi în cereri insistente de a opri la fiecare staţie de benzină de pe autostradă pentru a se uşura. Între staţiile de benzină cântau cântece pe care Wilt nu le mai auzise decât rareori până acum şi nu-şi dorea să le mai audă vreodată. Iar atunci când au ajuns în cele din urmă la Birmingham, iar Wilt şi-a cumpărat un bilet până la Hereford, i-a fost foarte greu să găsească autobuzul. Până la urmă a izbutit. Era un autobuz extrem de vechi, cu etaj şi având în faţă o plăcuţă foarte ştearsă pe care scria „Hereford”. Wilt i-a mulţumit lui Dumnezeu că în autobuz nu mai erau şi alţi călători. Se săturase de băieţei cu degete lipicioase, care i se căţărau în poală ca să se uite pe fereastră, şi de pensionari împovăraţi de ani care cântau sau, în orice caz, hăuleau „Ne-am strâns toată gaşca pe Scotswood Road ca să vedem cursele de la Blaydon” şi „Mergem să ne-ntindem rufăria în tranşeele de pe Linia Siegfried”[7]. Wilt se sui obosit în spate, se întinse de-a lungul banchetei şi adormi. Când autobuzul porni, se trezi şi văzu cu surprindere că rămăsese tot unicul călător. Se culcă din nou. În

ziua aceea mâncase doar două sendvişuri şi băuse o singură sticlă de bere, aşa că îi era foame. Dar cel puţin atunci când autobuzul o să ajungă la Hereford, o să găsească o cafenea unde o să ia o masă zdravănă, după care o să-şi caute o pensiune, iar a doua zi dimineaţa o să poată pleca în excursia lui pe jos. Autobuzul nu ajunse la Hereford. Se opri în schimb în faţa unui conăcel dărăpănat, aflat pe un drum ce se vedea în mod evident că nu era naţional, unde şoferul coborî din maşină. Wilt îl aşteptă să se întoarcă vreme de zece minute, după care coborî şi el şi tocmai se pregătea să bată la uşa casei, când aceasta se deschise şi în faţă îi apăru un bărbat masiv şi nervos.

— Ce vrei? întrebă el.

Înăuntrul casei un bull-terier de Staffordshire mârâi ameninţător.

— Păi, ca să fiu sincer, aş vrea să merg la Hereford, zise Wilt, urmărind precaut cu privirea dulăul.

— Şi-atunci ce cauţi aici? Aici nu-i niciun afurisit de Hereford!

Wilt arătă biletul de autobuz.

— În Birmingham am plătit pentru o călătorie la Hereford şi autobuzul acesta…

— N-o să ajungă nici măcar pe-aproape de Hereford. O să ajungă la un futut de atelier de dezmembrări, asta dacă nu pot să-l fac eu praf mai întâi.

— Dar pe autobuz scrie „Hereford”.

— I-auzi, i-auzi, spuse sarcastic bărbatul. Era cât pe ce să nu mă prind! Eşti sigur că nu scrie „New York”? Ia beleşte ochii mai bine şi nu mai veni să-mi spui ce şi cum. Cară-te naibii!

Încearcă numai să te-ntorci şi pun câinele pe tine!

Apoi intră înapoi în casă şi trânti uşa. Wilt se retrase şi se uită la plăcuţa din faţa autobuzului.

Era albă. Wilt se uită îndelung în susul şi-n josul şoselei şi se decise să o ia la stânga. În clipa aceea

observă şi depozitul de fiare vechi din spatele casei. Era plin cu maşini şi camionete vechi, care rugineau acolo. Îşi continuă drumul. Undeva pe traseu trebuia să apară şi un sat, iar acolo unde e un sat, trebuie să existe şi o cârciumă. Şi bere. Dar după o oră în care nu trecu decât pe lângă un alt conac de ţară îngrozitor, în faţa căruia se vedea o tăbliţă cu inscripţia „De vânzare“, îşi dădu jos rucsacul din spate, se aşeză pe fâşia de iarbă de pe marginea drumului şi se apucă să-şi evalueze situaţia. Conacul acela, cu ferestre bătute în scânduri şi grădina năpădită de buruieni, nu era o perspectivă atrăgătoare. Wilt se mai deplasă câteva sute de metri de-a lungul drumului, târând rucsacul după el, după care se aşeză din nou şi îşi dori să fi cumpărat mai multe sendvişuri. Numai că soarele după-amiezii strălucea, iar cerul era limpede spre răsărit, aşa că lucrurile nu stăteau chiar dezastruos. De fapt asta era, din mai multe puncte de vedere, exact aventura pe care căuta el s-o trăiască. Habar n-avea unde se află şi nici nu voia să ştie. Voise de la bun început să-şi şteargă din minte harta Angliei. Nu că ar fi fost în stare vreodată: o memorase de la primele lui lecţii de geografie, iar de-a lungul anilor harta aceea internă se extinsese în egală măsură datorită lecturilor sale şi a locurilor pe care le vizitase. Hardy însemna Dorset sau Wessex, iar Bovington însemna Egdon Heath în întoarcerea băştinaşului, dar şi locul unde Lawrence al Arabiei fusese ucis pe motocicleta lui. Casa umbrelor însemna Lincolnshire, cele Cinci oraşe ale lui Arnold Bennett erau ţinutul Potteries din Staffordshire şi până şi sir Walter Scott contribuise la cartografierile literare ale lui Henry Wilt cu Woodstock şi Ivanhoe. Şi Graham Greene: pentru Wilt, Brighton avea să rămână pentru totdeauna oraşul lui Pinkie şi al femeii ce aşteaptă la debarcader[8]. Dar dacă nu putea să-şi şteargă din minte harta aceea, putea totuşi să se străduiască din toate puterile s-o facă uitată,

nevoind să aibă habar unde se află, evitând oraşele mari şi chiar ignorând numele de locuri care l-ar fi împiedicat să descopere Anglia după care umbla el. Era vorba de o Anglie romantică, una nostalgică. Ştia asta, dar se complăcea în propriile reverii. Voia să admire case străvechi, râuri şi izvoare, copaci bătrâni şi păduri seculare. Puteau să fie nişte case mici, nişte ferme sau nişte clădiri masive, plasate în mijlocul unui parc, care fuseseră odinioară conace întinse, dar care azi, după toate probabilităţile, sfârşiseră prin a fi împărţite în apartamente sau transformate în grădiniţe ori şcoli. Pentru Wilt nimic din toate acestea nu avea vreo importanţă. El voia pur şi simplu să îşi scoată din minte şi trup Colegiul Tehnic, Oakhurst Avenue şi lipsa de sens a propriei sale rutine şi să vadă Anglia cu o privire proaspătă, neîntinată de experienţa numeroşilor săi ani de profesorat.

Simţindu-se mai înviorat, se ridică în picioare şi o porni iarăşi la drum. Trecu pe lângă o fermă şi ajunse la o bifurcaţie, unde o luă la stânga, înspre un pod peste un râu. Dincolo de pod se găsea satul pe care îl căutase Wilt. Un sat cu o cârciumă. O porni grăbit într-acolo şi descoperi că la cârciumă era închis pentru renovări şi că în zonă nu existau nici cafenele şi nici pensiuni pentru turişti. Exista un magazin, dar şi ăla era tot închis. Wilt îşi târşâi picioarele mai departe şi în cele din urmă găsi ceea ce căuta: o bătrână care îi spuse că, deşi în mod normal nu accepta chiriaşi, putea să stea în noaptea aceea în dormitorul ei de oaspeţi şi că spera doar că Wilt n-o să sforăie. Aşa se face că, după o cină cu ouă prăjite şi şuncă şi după ce plăti cincisprezece lire sterline în avans, Wilt se duse să se culce într-un pat vechi, cu cadru de bronz şi cu o saltea plină de cocoloaşe, unde dormi buştean.

La ora şapte dimineaţa bătrâna îl trezi, îi aduse o ceaşcă de ceai şi îi spuse unde e baia. Wilt bău ceaiul, examinând dagherotipurile de pe perete, unul din ele fiind cu generalul Buller pe timpul

Războiului Burilor şi cu trupele traversând un râu. Maia arăta de parcă ar fi fost şi ea prin zona frontului pe timpul Războiului Burilor, dar Henry se bărbieri, se spălă, avu parte de un alt – şi aparent inevitabil – mic dejun cu şuncă şi ouă ochiuri, apoi îi mulţumi bătrânei şi o porni din nou la drum.

— O să trebuiască să ajungi la Raughton ca să găseşti o pensiune, îi spuse bătrâna, doamna Bishop. Sunt şapte kilometri de mers pe drumul de colo.

Wilt îi mulţumi şi o porni pe drumul de colo până când ajunse la o cărare ce o apuca în sus, pe deal, prin nişte păduri, şi o porni de-a lungul ei. Încercă să uite numele de Raughton – poate că era de fapt Rorton şi, oricum ar fi fost, ce-i păsa lui de asta? Ajunsese în Anglia rurală, vechea Anglie, Anglia pe care venise s-o descopere de unul singur. Urcă dealul preţ de aproape un kilometru şi se trezi în faţa unei privelişti uluitoare. La picioarele lui se împleteau o mulţime de pajişti, iar dincolo de ele era un râu. Coborî, traversă câmpurile necultivate şi se pomeni dintr-odată în picioare, în faţa unui râu ce curgea la vale, aşa cum probabil că o făcea de mii de ani, făurind în drumul său câmpurile netede şi goale pe care abia ce le străbătuse. Aşa ceva venise el să afle. Îşi dădu jos rucsacul, se aşeză pe mal şi se uită la apa care curgea cu mici poticneli pe alocuri, dând de bănuit că acolo era un peşte, un curent, vreun obstacol ascuns sau cine ştie ce gunoi care aluneca pe sub oglinda apei. Cerul de deasupra lui Henry era de un albastru fără nori. Viaţa era minunată. Wilt făcea ceea ce venise să facă. Sau aşa credea el. Ca întotdeauna în viaţa lui, se îndrepta spre întâlnirea cu soarta.

Soarta îl aştepta în Meldrum Slocum, în mintea răzbunătoare a unei bătrâne înăcrite din motive lesne de înţeles. În întreaga ei viaţă de trudă, încă din prima clipă când intrase în slujba generalului

Battleby şi a soţiei sale, adică în urmă cu patruzeci şi cinci de ani, Martha Meadows fusese femeie de serviciu, bucătăreasă, menajeră şi orice alt fel de servitor de care ar fi avut nevoie generalul şi soţia sa la conacul Meldrum. Îşi dedicase viaţa bătrânului cuplu, iar conacul însemna miezul existenţei ei. Dar generalul şi soţia sa fuseseră ucişi cu cinci ani în urmă, într-o ciocnire cu un şofer beat de pe un camion. Moştenirea fusese preluată de nepotul lor, Bob Battleby, şi totul se schimbase. De la „credincioasa noastră administratoare, Martha“, titlu de care femeia era extraordinar de mândră, se trezise că e gratulată cu cuvintele „muierea aia afurisită”. Şi totuşi rămăsese acolo. Bob Battleby era un beţivan – şi încă unul nesuferit dar Martha trebuia să se gândească şi la soţul ei. Fusese grădinar la conac, însă o criză de pneumonie, urmată de o artrită, îl silise să renunţe la slujbă. Martha era nevoită să muncească, iar în Meldrum nu mai exista nici un alt loc unde putea să se angajeze. Pe lângă asta, ea mai spera şi că în scurt timp Battleby o să crape de atâta băutură. Numai că el nu crăpă, ci începu o relaţie amoroasă cu Ruth Rottecombe, soţia parlamentarului local şi membru al „guvernului din umbră”[9], ministeriabilul opoziţiei pentru portofoliul Protecţiei Sociale. Ei i s-a datorat în mare măsură faptul că Martha a fost înlocuită cu o servitoare filipineză, care era mai puţin critică la adresa a ceea ce ei doi numeau micile lor jocuri. Martha Meadows nu spusese nimănui ce gândea, dar într-o dimineaţă, după o noapte de pileală neobişnuit de zdravănă, Battleby şi-a pierdut cumpătul şi i-a aruncat lucrurile – hainele cu care venise acolo înainte să se schimbe în cele de lucru – în curtea noroioasă din faţa bucătăriei, numind-o în tot acest timp afurisită de javră bătrână, pe care ar vrea s-o vadă moartă. Doamna Meadows se dusese acasă spumegând de furie şi decisă să i-o plătească. Stătea zi de zi acasă, alături de soţul ei

bolnav – care avusese de curând un atac cerebral şi nu mai putea vorbi –, cuprinsă de hotărârea sumbră de a se răzbuna. Trebuia să aibă grijă, mare-mare grijă. Familia Battleby era bogată şi avea multă influenţă în ţinut, iar Martha se gândise de multe ori să apeleze la ei, numai că majoritatea membrilor acesteia erau din altă generaţie decât nepotul generalului şi rareori veneau pe la conac. Nu, va trebui să acţioneze pe cont propriu. Trecură doi ani pustii până ce Martha să îşi aducă aminte de nepotul propriului ei soţ, Bert Addle. Bert fusese dintotdeauna puţin cam nesăbuit, dar Martha avusese mereu o slăbiciune pentru el, îi împrumutase bani când băiatul era în încurcătură, fără să-i mai ceară niciodată înapoi. Ca o mamă, aşa fusese pentru el. Da, Bert ar ajuta-o – mai ales acum, când îşi pierduse slujba de la şantierul naval din Barrow-in-Furness. Lucrul la care se gândise ea o să-i dea în mod sigur ceva de lucru băiatului.

— Aşa ţi-a zis? spuse Bert după ce ea îi povesti. I-auzi, nemernicul! O să-l omor! Să spună aşa ceva despre mătuşica mea, când ea e la familia lor de atâta amar de ani! Mă jur c-aşa o să fac!

Dar Martha clătină din cap.

— N-o să faci aşa ceva. Nu vreau să te văd la închisoare. Am o idee mai bună. Bert o privi întrebător.

— Cum ar fi?

— Să-l facem de ruşine în public, în aşa fel încât să nu-şi mai poată arăta niciodată faţa pe-aici – nici el şi nici curvuliţa aia a lui. Asta aş vrea eu să fac.

— Şi cum ai de gând s-o faci? întrebă atunci Bert.

N-o văzuse niciodată pe Martha atât de furioasă.

— El şi cu javra aia de Rottecombe fac nişte lucruri tare ciudate, îţi spun eu sigur, zise ea sumbră.

— Ce fel de lucruri?

— Sex, preciză doamna Meadows. Sex nenatural. Cum ar fi să-l lege pe el şi să… Ei bine, Bert, nu-mi place să spun ce. Dar ce pot să spun e că am văzut chestiile pe care le folosesc. Biciuşti, cagule şi cătuşe. Le ţine încuiate acolo la el, laolaltă cu revistele. Pornografie, fotografii cu băieţei şi lucruri chiar şi mai rele. Oribile.

— Cu băieţei? Pentru aşa ceva poate să ajungă la puşcărie.

— E locul cel mai bun pentru el.

— Dar cum de-ai ajuns să le vezi, dacă le ţine încuiate?

— Fin'că într-o dimineaţă zăcea atât de beat, încât nici nu mai ştia dacă-i pe lumea asta ori pe cealaltă, tocmai în fosta garderobă a generalului, iar dulapul era descuiat, cu cheia rămasă în încuietoare. Şi ştiu şi unde îşi ţine cheile, cum ar fi alea de rezervă. El n-are habar că eu ştiu, dar uite că le-am descoperit. Pe o grindă de deasupra tractorului celui vechi din hambar, pe care nu-l mai foloseşte niciodată şi nici n-are cum, fin'că-i stricat. Le-a strecurat colo-şa, unde s-a gândit el că n-o să se uite nimeni. L-am văzut pe fereastra de la bucătărie. Cheile de la uşile din faţă şi din spate, cheia de la biroul lui de lucru, aia de la Range Rover şi cheia de la dulapul cu toate mizeriile alea dinăuntru. Bun. Acum, uite ce vreau să faci tu. Asta, ştii, numai dacă eşti dispus s-o faci.

— Pentru tine aş face orice, tuşă Martha. Doar ştii foarte bine. Când plecă de la ea, Bert ştia cu exactitate ce trebuia să facă.

— Şi să nu vii cu maşina ta, îi spuse Martha. Nu vreau să intri în belele. Închiriază una sau vezi tu cum. O să-ţi dau eu bani.

Bert clătină din cap.

— N-am nevoie. Am destui şi ştiu de unde să iau ceva care să-mi folosească. Nu-ţi face nicio grijă, zise el, pornind maşina şi apoi îndepărtându-se fericit şi plin de admiraţie faţă de mătuşica lui.

Şmecheră mai era tuşa Martha, zău aşa! Joi, aşa-i zisese.

— Asta în caz că nu te sun să te anunţ că s-a schimbat ceva. Şi-o să folosesc un telefon public. Am auzit că ăştia de la poliţie pot să-ţi detecteze apelurile de-acasă şi altele asemenea. Un pic de grijă nu strică. Aşa zic eu…

Bătrâna se uită la calendarul cu pisoi de pe perete.

— Să zicem joi pe 7 sau joi pe 14. Sau în oricare joi eşti gata s-o faci. Şi gata, s-a rezolvat.

— De ce joi? întrebă Bert.

— Fin'că atunci se duc la ei la club şi joacă acolo cărţi până după miezul nopţii, iar omul se-mbată aşa de tare, că femeia poate să facă tot ce vrea cu el şi nu vine acasă până pe la 4-5 dimineaţa. O să ai timp suficient ca să faci ce ţi-am spus.

Bert trecu cu maşina pe lângă conac, examină străduţa din dosul clădirii şi o porni spre nord, cu harta pe care i-o dăduse Martha lângă el. Se opri pentru o clipă în faţa casei familiei Rottecombe, Leyline Lodge, şi se hotărî să mai vină o dată până aici şi să se asigure că ştie cu exactitate unde să se ducă. A, şi o să împrumute maşina unui prieten, pentru o excursie. Aflase o mulţime de lucruri de la Martha şi nu voia s-o bage în încurcătură.

8

Eva nu se distra de minune. Lucrurile care i se întâmplau o împiedicau să pună geană pe geană câte o jumătate de noapte. După saluturile pline de («fuziune ale unchiului Wally şi ale tuşei Joanie de la aeroport şi după încântarea lor de a le revedea pe cvadruplete, s-au îndreptat cu maşina spre un avion particular, care avea pe el logoul de la Imnelmann Enterprises, şi au urcat la bord. Avionului cu reacţie i s-a eliberat pista pentru decolare şi m-au trezit brusc că zboară spre vest, spre Wilma. Dedesubtul lor peisajul era pătat cu lacuri şi râuri, iar după un timp au ajuns deasupra

pădurilor şi a dealurilor, unde semnele de zonă locuită erau rare şi îndepărtate. Fetele se holbau pe fereastră şi, ca să le satisfacă şi lor curiozitatea, unchiul Wally lansă avionul într-un picaj şi coborî destul de aproape de sol ca să poată vedea şi mai bine terenul de sub ei. Eva, care nu era obişnuită cu zborurile şi până acum nu se mai urcase niciodată într-un avion mic, simţi cum o cuprind greaţa şi spaima. Însă cel puţin fetele erau încântate de călătorie, iar unchiului Wally îi făcea plăcere să-şi etaleze talentele de pilot în faţa lor.

— Asta nu-i aşa de rapid ca avioanele cu reacţii; cu care zburam din Lakenheath, din Anglia, pe când eram în Forţele Aeriene, dar e un avion bun şi uşor de manevrat, spuse el. Şi se mişcă îndeajuns de repede pentru un bătrân ca mine.

— Ei, dragule, astea-s prostii! interveni tuşa Joanie. Nu eşti bătrân. Nu-mi place când te aud că foloseşti cuvântul ăsta. Fiecare om e atât de bătrân pe cât i se pare lui că e şi, după cum pari tu, Wally, aş zice că arăţi destul de tânăr şi în formă. Eva, zi-mi, ce mai face Henry?

— O, Henry face foarte bine, răspunse Eva, adaptându-se fără zăbavă la stilul de vorbire americănesc.

— Henry e-un gagiu meseriaş, zise Wally. Găseşti la el toate calităţile unui om mare, ştii, Evie? Bănuiesc că şi fetele-s tare mândre de tăticul lor, he? Să ai un tătic care-i profesor universitar înseamnă ceva.

Penelope se lansă în procesul de demitizare.

— Taţi nu-i ambiţios, spuse ea. Bea prea mult. Wally nu scoase niciun sunet, dar avionul se înclină un pic în jos.

— Un gagiu are dreptul la un păhărel de băutură după o zi de muncă grea, replică el. Io aşa am zis dintotdeauna, nu, Joanie, iubi?

Zâmbetul scos de Joanie sugera că, într-adevăr, aşa zicea el dintotdeauna. Mai sugera şi că îl dezaprobă.

— Pe de altă parte, la fumat am renunţat, continuă Wally. Fir-ar, chestia aia te omoară. Nu dă greş niciodată. De când m-am lăsat, mă simt cu o sută zece procente mai bine ca înainte.

— Taţi s-a apucat iarăşi de fumat, îl informă Samantha. Fumează pipă, fiindcă zice că toată lumea e împotriva fumatului şi n-o să-i zică lui nimeni ce trebuie să facă şi ce să nu facă.

Avionul se înclină iar puţin.

— Chiar a zis el aşa ceva? Henry a zis într-adevăr asta? Că nimeni n-o să-i zică lui ce să nu facă? întrebă Wally, aruncând priviri nervoase peste umăr, înspre cele două femei. Vă vine să credeţi? *^i când te uiţi la el, nici n-ai zice că vezi cine ştie ce bărbăţie acolo.

— Wally! sări tuşa Joanie şi se înţelese clar ce voia să spună.

— Iar voi să-ncetaţi să mai vorbiţi despre tati în felul ăsta, îi spuse Eva Samanthei cu aceeaşi fermitate.

— La dracu', n-am vrut să spun absolut nimic! miri Wally. Chestia cu bărbăţia e doar un fel de-a zice.

— Da, iar a ta nu-i nici ea ceva despre care să baţi toba în piaţa mare, îi răspunse tuşa Joanie. Poante de-astea nu se fac şi gata!

Unchiul Wally nu spuse nimic. Zburară mai departe şi în cele din urmă Josephine rupse tăcerea.

— Băieţii nu-s singurii oameni cu bărbăţii, apuse ea. Am şi eu un soi de bărbăţie. Ce-i drept, nu-i una foarte mare. I se zice…

— Ţine-ţi gura! zbieră Eva. Nu vrem să auzim cum. M-ai auzit, Josephine? Nu interesează pe nimeni!

— Dar domnişoara Sprockett a zis că e ceva absolut normal şi că unele femei preferă să…

Un dos de palmă scurt venit de la Eva reteză această prezentare a opiniei domnişoarei Sprockett despre funcţia clitorisului în întâlnirile unu-la-unu

dintre femei. Totuşi se văzu clar că unchiul Wally era în continuare interesat.

— Zău, domnişoara Sprockett? Ce mai nume pentru o femeie!

— E profesoara noastră de biologie şi nu e ca majoritatea celorlalte femei, îl informă Samantha. Crede în practicarea masturbării. Zice că e mai sigur decât să faci sex cu bărbaţii.

De data asta n-a mai existat nici urmă de îndoială în privinţa şocului trăit de Wally sau a efectului aerodinamic rezultat din încercarea bruscă a Evei de a ajunge la Samantha pentru a-i închide gura. Avionul se împletici prin aer, iar Wally se strădui să-l menţină sub control, ajutat de o lovitură primită într-o parte a capului, lovitură care o ţintea pe Samantha – doar că fata observase şi se retrăsese la timp.

— Căcat! ţipă Wally. Pentru numele Domnului, staţi liniştiţi cu toţii! Vreţi să ne prăbuşim şi să ne facem ţăndări cu tot cu aeroplan?

Până şi tuşa Joanie se alarmă.

— Eva, stai odată jos! zbieră ea.

Eva se aşeză înapoi în scaun, cu o uitătură sumbră pe chip. Toate lucrurile pe care sperase ea să le poată împiedica să se întâmple începeau deja să se întâmple. Rămase aşezată şi o privi palidă pe Samantha, dorindu-şi ca fetei să-i piară glasul, cel puţin temporar. Era clar că trebuia să aibă o discuţie serioasă cu cvadrupletele. Tot timpul cât a mai durat zborul, în avion s-a menţinut o linişte mohorâtă, iar peste o oră au aterizat pe o pistă de zbor micuţă din Wilma. Îi aştepta o limuzină aurie cu roşu de la Immelmann Enterprises, cu un spaţiu imens în spate. Tot acolo, pitiţi discret într-o maşină fără numere, se aflau doi oameni de la Agenţia Naţională Antidrog, care se uitau cum fetele familiei Wilt coboară din avion. Pe bancheta din spate stătea un poliţai de-al locului.

— Aşa socoţi tu?

— S-ar putea. Sam zice că erau în acelaşi rând, chiar colea, lângă gagiul ăla, Sol Campito. Cine-i grăsanul?

— La dracu', ăla-i Wally Immelmann! Conduce cea mai mare uzină din Wilma.

— Ceva legat de el? Cum ar fi ceva vreme în puşcărie…

— Cum, Wally? La dracu', nici vorbă! E curat atât cât poate fi de curat cineva din domeniul lui, zise poliţistul. Cetăţean de nădejde. Îşi plăteşte toate taxele şi impozitele. Votează cu republicanii şi sponsorizează tot ce poate. Îl susţine pe Herb Reich pentru Congres.

— Şi asta îl face să fie curat?

— N-am zis că-i curat ca lacrima de fată mare. Doar că prin părţile astea-i un tip barosan. Nu-l văd amestecat în afaceri cu droguri.

— E doar un afurisit de tip din ăla curat şi cinstit? Aşa zici tu? întrebă bărbatul de la ANA, care în mod clar nu era sudist.

— Cred că da. Nu mă-nvârt prin cercurile lor. Adică vreau să zic că acolo-s bani serioşi, omule!

— Şi cum îi merg afacerile acum?

— La fel ca toate celelalte în Wilma. Destul de normal, cred. Habar n-am. Anul trecut a făcut nişte reduceri de personal, dar de curând şi-a diversificat afacerea şi cu alte chestii decât pompele cu vid.

— Prin urmare, ar putea fi… Căcat! Uită-te la creatura de colo, cu probleme de obezitate!

— Aia-i nevastă-sa, doamna Immelmann, spuse poliţistul.

— Mda, ea trebuie să fie, nu? Cine-i ailaltă ţipă, aia care are nevoie de o liposucţie?

Cel de-al doilea tip de la ANA examină dosarul.

— O cheamă Wilt, doamna Eva Wilt, mama setului de patru odrasle. Oakhurst Avenue, numărul 45, Ipford, Anglia. Vrei să cerem să-i facă o verificare prin telefon?

— Au stat pe acelaşi rând cu Sol. S-ar putea ca el să fi fost doar momeala. Da, sună la Atlanta şi

lasă să hotărască ei.

Se uitară la limuzina care se îndepărta. După ce dispăru din vedere, poliţistul local ieşi şi se duse cu maşina până la biroul şerifului.

— Care-i treaba cu căcăcioşii ăia de la Antidrog? îl întrebă şeriful, pe care nordiştii îl enervau aproape la fel de mult ca şi stilul în care îl luau de sus tipii de la Biroul Federal. Au dat buzna în Wilma ca şi cum ar fi stăpânii fututului ăstuia de loc!

— Nici n-o să-ţi vină să crezi! L-au pus pe Wally Immelmann sub urmărire pentru trafic de droguri.

Şeriful căscă ochii mari la el. Omul avusese dreptate. Nu-i venea să creadă.

— Wally vârât în afaceri cu droguri? Cred că glumeşti! Doamne Dumnezeule, probabil că idioţii şi-au ieşit din minţi! Dacă Wally ajunge să afle că e pe lista suspecţilor de trafic cu droguri, o să se facă foc şi pară. Cum face el întotdeauna. O să fie ca şi cum ne-am pomeni cu vulcanul de pe muntele St. Helens, chiar aici, în districtul Wispoen, în timp ce ăla împroaşcă pucioasă. Iisuse!

Se opri şi cumpăni o clipă.

— Ce dovezi au?

— Grăsanca şi cele patru fete. Le-au adulmecat câinii la aeroport. Iar Wally trece la afaceri cu farmaceutice. Se potriveşte.

— Şi femeia? De ce n-au reţinut-o pentru interogatoriu?

— Nu ştiu. Bănuiesc că vor să-i descopere omul de legătură. E britanică. O cheamă Wilt.

Şeriful gemu.

— De unde-s tălâmbii ăia doi, Herb? întrebă el brusc.

— De la unitatea din Atlanta. Sunt…

— Asta am priceput şi eu. Da’ de unde anume-s ei? Cum îi cheamă şi din ce oraşe vin?

— Nu spun niciun nume, dom' şerif. Îşi flutură legitimaţiile şi acreditările de la Agenţia Antidrog şi se ţin numai cu nasul pe sus. Gagiii care-s băgaţi în treburi din astea nici n-au nume reale. Am auzit că nu le ajută deloc la sănătate. Au numere. Atâta ştiu – că unul din ei e din New Jersey.

— Din New Jersey? Păi, cum se face că yankeii vin în misiune tocmai aici, în Sud? N-au încredere în noi? N-au încredere în poliţia locală?

— Nu, nu au aşa ceva. Sunt foarte sigur de asta. Când au întrebat dacă domnul Immelmann e un tip din ăla curat şi cinstit, parcă ar fi fost vorba de un cuvânt porcos.

— Aşa au zis, nu? spuse îndârjit şeriful. Frumoase maniere mai au şi căcăcioşii ăştia de nordişti! Vin aici la noi şi li se pare că-s stăpânii locului ăstuia.

— Iar celălalt… îl cheamă Palowski. Da, exact. Tot am apucat să văd măcar atât. A zis că doamna Immelmann e atât de grasă, că ar trebui să-şi facă o liposucţie. De parcă şi ăsta ar fi fost un cuvânt porcos.

— Este, zise şeriful. Bine, bine… Deci vor să se ia la trântă cu Wally Immelmann. Eu n-am de gând să-i împiedic. De-acum înainte să se descurce de capul lor. Noi o să zicem doar „Da, dom'le" şi „Nu, dom'le" şi-o să-i lăsăm pe nemernici să o dea în bară cât de rău pot ei.

— Fără niciun fel de colaborare, domnule? Şeriful se aşează iar în fotoliul său şi zâmbi cu subînţeles.

— Hai să zicem doar că îi lăsăm să tragă propriile lor concluzii. Nu noi o să ne trezim cu curul tăbăcit dacă tipii se dau tare la Wally. Un tip curat şi cinstit, sigur că da! Socot că tipul ăsta o să le-o tragă aşa, curat şi cinstit – şi atât de repede, că de-abia or să aibă timp să se cace pe ei.

9

Vreme de cinci zile Wilt a rătăcit fericit pe tot felul de drumeaguri de ţară, peste câmpii, prin

păduri, pe cărări de vite şi pe maluri de pârâuri şi râuri, făcând ceea ce şi sperase să facă: să descopere o altă Anglie, una departe de traficul maşinilor, de urâţenia din marile oraşe şi de genul de viaţă pe care o ducea în Ipford. La amiază se oprea la câte o cârciumă, comanda două halbe de bere şi un sendviş, iar seara găsea câte un hotelaş sau o pensiune unde putea să mănânce o masă normală şi să găsească o cameră peste noapte. Preţurile erau decente şi mâncarea diversă, dar Wilt nici nu umbla după chestii moderne ori luxoase, iar oamenii erau prietenoşi şi amabili. Şi, oricum, bărbatul era mereu atât de obosit – în viaţa lui nu mersese pe jos atât de mult ca acum -
încât nu-i păsa dacă patul unde dormea era sau nu confortabil. Iar atunci când o proprietăreasă i-a spus, cu o insistenţă supărătoare, să-şi dea jos bocancii lui murdari şi să nu-i distrugă covoarele, Wilt nu s-a necăjit. Nici nu s-a simţit vreo clipă însingurat. Se obişnuise să fie singur şi, cu excepţia câtorva bătrâni din cârciumi, care începeau câte o conversaţie cu el, îl întrebau încotro mergea şi rămâneau nedumeriţi când el le răspundea că habar n-are, Wilt aproape că n-a vorbit cu nimeni. Iar adevărul era că el chiar n-avea habar încotro merge sau unde se află. N-avea habar, dar în mod intenţionat. Îi era de ajuns să se rezeme de o poartă tradiţională din cinci scânduri şi să se uite la un ţăran pe tractor, care cosea otava, sau să stea la soare pe malul unui râu şi să îşi lase privirea să alunece peste şuvoiul curgător. O dată a apucat să vadă o umbră întunecată care se strecura prin iarbă pe celălalt mal şi care a dispărut în râu şi a presupus că trebuie să fi fost o vidră. Uneori, atunci când bea mai multă bere decât raţia lui obişnuită de două halbe, îşi găsea un loc adăpostit în dosul unui gard viu şi, după ce se asigura că pe câmp nu era nicio vită (îl îngrijora în special posibila întâlnire cu un taur), îşi rezema capul de rucsac şi aţipea vreo jumătate de oră înainte să

pornească iar la drum. Nu era nevoie să se grăbească niciodată. Avea la dispoziţie tot timpul din lume, pentru că nu voia să ajungă nicăieri.

A continuat astfel până în cea de-a şasea zi, când vremea s-a stricat rău după-amiază. Decorul s-a schimbat şi el, iar Wilt s-a trezit că traversează o porţiune de teren moale, plin de ierburi şi cu zone mlăştinoase pe care trebuia să le ocolească. La câţiva kilometri în faţa lui se înălţau nişte dealuri joase, dar pustietatea şi liniştea locului aveau ceva vag ameninţător, iar Wilt începu să se simtă pentru prima dată un pic cam îngrijorat. Era aproape ca şi cum l-ar fi urmărit cineva, numai că atunci când se uită în urmă, în câmpul său vizual nu apăru nimic ameninţător şi nici vreun loc în care s-ar fi putut ascunde cineva. Totuşi tăcerea îl apăsa, aşa că grăbi pasul. Iar apoi începu să plouă. Tunetele huruiau în urma lui Wilt, peste dealul împădurit, şi din când în când prin faţa ochilor îi trecea lumina unui fulger. Ploaia începu să se înăsprească, fulgerele se apropiau, iar Wilt îşi scoase hanoracul din rucsac, dorindu-şi ca promisiunea producătorului acestuia, cum că haina ar fi impermeabilă, să se adeverească. La scurt timp după aceea nimeri într-un loc plin de băltoace, unde alunecă şi, cu un plescăit sonor, căzu în fund în apa noroioasă. Ud leoarcă şi prost dispus, se grăbi şi mai tare, conştient că fulgerele se apropiau. În momentul acela ajunsese deja aproape de poalele dealului, dincolo de care zărea vârfurile copacilor. Numai Hă se vadă acolo şi-o să-şi găsească el vreun adăpost. I-a trebuit o jumătate de oră şi între timp îl pătrunsese apa până la piele – ud, înfrigurat şi teribil de amărât. Îi mai era şi foame. De data asta nu reuşise să găsească o crâşmă la care să prânzească. În cele din urmă ajunse în pădure şi se prăbuşi lângă trunchiul unui stejar bătrân. Lumina fulgerului şi huruitul tunetului izbeau mai aproape decât în toate furtunile pe care le văzuse el vreodată şi Wilt era

grozav de înfricoşat. Scotoci prin rucsac şi găsi sticla de whisky pe care o luase cu el pentru situaţii de urgenţă. După părerea lui, situaţia de faţă intra în mod evident în categoria celor de urgenţă. Deasupra lui cerul întunecat se acoperi cu nori şi mai întunecaţi, iar pădurea era ea însăşi întunecată. Wilt trase o duşcă din sticlă, se învioră şi mai trase o duşcă. Abia atunci îi trecu prin cap că adăpostul pe care şi-l găsise el sub un copac era cel mai prost lucru pe care-l putea face pe timpul unei furtuni. Dar de-acum nu-i mai păsa. N-avea de gând să se mai întoarcă în sălbăticia aceea îngrozitoare, cu mlaştini şi băltoace noroioase.

După ce sorbi mai multe guri din sticlă, se simţi cuprins de o stare aproape filosofică. La urma urmei, dacă plecai într-o excursie pe jos aşa, haihui, fără nicio ţintă anume şi fără să faci pregătiri elaborate şi adecvate, trebuia să te aştepţi şi la astfel de schimbări bruşte ale vremii. Iar furtuna se liniştea. Vântul începea să slăbească. Ramurile copacilor de deasupra capului său nu se mai zbăteau în vânt, iar fulgerele şi tunetele se îndepărtaseră. Wilt număra secundele dintre fulger şi tunet. Cineva îi spusese odată că fiecare secundă înseamnă un kilometru şi jumătate. Wilt mai bău puţin, ca să sărbătorească faptul că, după un astfel de calcul, centrul furtunii era acum la nouă kilometri de el. Dar ploaia continua să cadă. I se scurgea pe obraji chiar şi sub stejar. Doar că lui Wilt nu-i mai păsa. În cele din urmă, atunci când secundele dintre fulger şi bubuit ajunseră la zece, vârî sticla înapoi în rucsac şi se ridică. Trebuia să meargă mai departe. Nu putea să-şi petreacă noaptea în pădure, iar dacă ar fi făcut aşa ceva, avea toate şansele să cadă la pat, lovit de pneumonie. Abia după ce izbuti să-şi pună rucsacul în spate – acţiune care-i luă destul timp – şi făcu şi câţiva paşi în faţă, îşi dădu şi el seama cât de beat era. Nu fusese deloc înţelept să bea whisky direct pe stomacul gol. Wilt încercă să

vadă ce oră era, dar afară se făcuse prea întuneric ca să poată distinge cadranul ceasului. După o jumătate de oră, timp în care căzu de două ori peste nişte buşteni, se aşeză iar şi scoase sticla. Dacă tot urma să-şi petreacă noaptea ud până la piele, în mijlocul nu ştiu cărei păduri întunecate, n-avea de ce să nu se facă pulbere de beat. Apoi, spre surprinderea lui, observă printre copaci, undeva în stângă, farurile unui vehicul. Erau destul de departe, dar cel puţin indicau că aici exista civilizaţie, sub forma unei şosele. Iar Wilt începea să preţuiască civilizaţia. Îndesă sticla în buzunarul hanoracului şi o porni din nou la drum. Trebuia să găsească şoseaua aia şi să ajungă aproape de oameni. Nu-l mai interesa dacă găseşte sau nu un sat. Un hambar, ba chiar o cocină ar fi fost la fel de bune ca şi o pensiune. Acum i-ar fi fost de ajuns un loc unde să se poată întinde şi să doarmă, iar a doua zi dimineaţa o să vadă el încotro s-o apuce. Pentru moment aşa ceva era imposibil. Îşi croi drum la vale, lovindu-se de copaci şi poticnindu-se printre ferigi, reuşind totuşi să înainteze. Apoi, brusc, intră cu piciorul în rădăcina unui arbust ţepos şi căzu în faţă, cu capul înainte. Preţ de o secundă rucsacul din spinare, încâlcit printre spini, aproape că îi opri înaintarea. Apoi Wilt continuă Mă cadă, ateriză cu capul înainte în camioneta lui Hurt Addle şi leşină. Era joi noaptea. Pe uşa din bucătărie imediat ce Battleby se căra. În cele din urmă, la ora 10:45, luminile s-au stins, iar Bert văzu cum cuplul închide uşa din spate a casei şi pleacă într-o maşină. Bert stătu să se asigure că au avut suficient timp ca să ajungă la clubul de golf. Îşi pusese deja o pereche de mănuşi chirurgicale, iar peste o jumătate de oră pătrundea în bucătărie, şi apoi sus, la etaj, folosindu-se de lanternă ca să găsească dulapul de pe holul de vizavi de dormitor. Era exact locul despre care îi vorbise Martha, iar în el se găseau lucrurile de care avea el nevoie. Coborî cu ele la parter şi găsi în bucătărie

tomberonul de gunoi din plastic. Îl trase afară de sub chiuvetă şi puse înăuntrul lui nişte cârpe uleioase şi o cizmă de cauciuc pe care o adusese cu el. „Trebuie să fie cât mai mult fum, ca să atragă brigada de pompieri”, îi spusese mătuşa Martha, iar Bert avu grijă să facă exact ce-i ceruse ea. Cizma de cauciuc o să fumege şi-o să duhnească de-o să-i înnebunească pe toţi. Dar mai întâi trebuia să mute Range Rover-ul din curte şi să pună revistele pornografice şi o parte din instrumentarul sado-maso pe bancheta din faţă. După ce rezolvă partea asta şi încuie portierele de la Range Rover, se întoarse în bucătărie şi dădu foc la una din cârpele îmbibate de ulei. Când fumul începu să se ridice, ieşi pe uşa din spate a casei, scoase cheile din buzunar şi încuie. Traversă în goană curtea, intră în hambar şi puse cheile înapoi pe bârnă. Alergă apoi înspre camionetă, aruncă cagula, două biciuşti şi vreo două reviste pornografice în spate, după care porni cu maşina pe străduţă până la şoseaua aflată la vreun kilometru şi jumătate. Următoarea lui vizită urma să fie Leyline Lodge. Casa familiei Rottecombe se afla la vreo trei kilometri mai încolo şi era izolată lucru cum nu se poate mai nimerit. Nu se vedea nicio lumină. Bert conduse până acolo, opri, ieşi din maşină, întinse mâna în spatele camionetei, dând să ia biciuştile şi cagula, şi nimeri îngrozit peste piciorul lui Wilt. Preţ de o clipă se îndoi de propria-i descoperire. Un bărbat culcat în spatele camionetei? Cum se urcase acolo ticălosul? Probabil că se nimerise să fie pe străduţă. Bert nu mai pierdu vremea. Aruncă sculele sado-maso în garajul din spatele casei, coborî oblonul camionetei şi, cu un zdupăit sec, îl prăvăli pe Wilt pe ciment. Apoi sări în scaunul şoferului şi plecă în grabă de la Leyline Lodge. Era o mişcare inteligentă.

La conacul Meldrum speranţele doamnei Meadows, cum că fumul va atrage atenţia brigăzii

de pompieri, se împliniră mai tare decât în cele mai frumoase vise ale ei. În egală măsură, ele îi întrecură şi cele mai negre coşmaruri. Femeia nu luase în calcul gustul extravagant al servitoarei filipineze pentru deodorantele exotice şi cu miros extrem de înţepător şi nici ura lui Battleby faţă de ele. În dimineaţa anterioară bărbatul aruncase în tomberonul de gunoi şase spray-uri Jasmine Flower, Rose Blossom şi Oriental Splendour[10] şi-i spusese fetei să nu se mai dea niciodată cu aşa Ceva. În urma activităţilor lui Bert Addle, nici n-a mai fost cazul. Fumul pe care acesta îl considerase atât de mulţumitor atunci când cizma de cauciuc Începuse să fumege se transformă încet, dar sigur, într-un foc dezlănţuit. În momentul în care flăcările ajunseră la tuburile de spray, Splendoarea Orientală îşi onoră numele şi explodă. Celelalte tuburi de spray îi urmară exemplul. Cu un bubuit care împroşcă bucăţi de plastic aprins prin toată bucătăria şi sparse sticla ferestrelor, ele dădură de veste în Meldrum Slocum că focul pusese stăpânire pe conac.

Martha Meadows stătea în căsuţa ei şi se îngrijea de alibiul său. Prima parte a după-amiezii şi-o petrecuse ca de obicei, la Meldrum Arms, după care îi invitase pe domnul şi doamna Sawlie să treacă pe la ea şi să guste un pic din ginul de porumbele pe care îl făcuse iarna trecută. În momentul când spray-urile au explodat, ei stăteau confortabil în faţa televizorului.

— O maşină a dat un rateu, zise doamna Sawlie.

— Mie mi-a sunat mai degrabă ca o grenadă, replică soţul ei.

Domnul Sawlie luptase în războiul mondial. Peste cinci minute sticla de gazolină supraîncălzită de pe plita din bucătărie atinse punctul de aprindere. De data asta nu mai încăpea nicio îndoială: ceva ce semăna foarte mult cu o bombă tocmai explodase. Din direcţia conacului se zări o lucire roşie, urmată de flăcări.

— Domnu' Iisus să ne-ajute! zise domnul Sawlie. Conacul a luat foc. Ar fi mai bine să chemăm brigada de pompieri.

Nu mai era cazul. De undeva din depărtare se auziră sirenele maşinilor de pompieri. Soţii Sawlie se repeziră în stradă, ca să se uite la vâlvătaie. În spatele lor Martha Meadows se servi singură cu o porţie zdravănă de gin de porumbele. Dar dacă Bert murise cumva? Femeia dădu ginul pe gât şi începu să se roage.

10

La conacul Meldrum pompierii se luptau degeaba cu flăcările. Incendiul se întinsese de la bucătărie În tot restul casei, iar intervenţia oamenilor a fost întârziată de un Range Rover ce bloca poarta de la curtea din spate. În cele din urmă pompierii se văzură nevoiţi să spargă un geam lateral, ca «ă descuie portiera, ceea ce declanşă alarma maşinii. Asta le întârzie şi mai mult intervenţia. Apoi descoperiră revistele şi instrumentarul mulo-maso de pe bancheta din faţă. Când la faţa locului ajunse şi poliţia, sursa incendiului fusese deja descoperită.

— Un caz mai clar de incendiere n-am văzut în viaţa mea, zise şeful pompierilor către comisarul de poliţie când acesta ajunse acolo. Nu există niciun grăunte de îndoială – cel puţin nu în mintea mea. Anchetatorii vor găsi toate dovezile necesare. Tomberonul din plastic pus în mijlocul încăperii şi un dulap din perete plin cu tuburi de spray. Tipul care-a făcut-o probabil că e ţicnit dacă îşi închipuie că poate scăpa basma curată.

— Nu există nicio posibilitate să fi fost un accident?

— Toate uşile încuiate, geamurile sparte înspre exterior şi să fie un accident? Nici într-o mie de ani!

— Ferestrele sparte înspre exterior?

— Ca şi cum acolo ar fi explodat o bombă. Iar câţiva oameni din sat au şi văzut flama exploziei.

În plus, oricine va fi fost cel care a stârnit toată tărăşenia, avea o cheie de la casă. Cum ziceam, tipul trebuie să fi fost ori ţicnit, ori beat.

Comisarul se gândea la acelaşi lucru, numai că mergea şi mai departe. Şi ţicnit, şi beat.

— Şi aruncă şi tu un ochi la ce-i în Range Rover, continuă comandantul pompierilor. Se duseră amândoi mai la vale şi se uitară la revistele de pe bancheta din faţă.

— Am văzut şi eu ceva porcărioare la viaţa mea – ştii, oamenii ţin chestii pornografice destul de păcătoase prin casă –, dar aşa ceva niciodată. Tipul ăsta trebuie pus sub acuzare. Bun, dar asta nu-i treaba mea.

Comisarul se uită la reviste şi căzu de acord în problema cu punerea sub acuzare. Avea în minte acuzaţia de „deţinere de materiale obscene”. Nu avea el la inimă pornografia nici în dispoziţia sa cea mai senină, dar dacă mai era vorba şi de sadism şi de copii mici, devenea o fiară. În plus, nu-i plăceau nici curelele de piele şi nici cătuşele.

— N-ai atins nimic? întrebă el.

— Nici dacă m-ai plăti, veni răspunsul. Am şi eu copii – sau cel puţin fiicele mele au. Pe nemernicul care face asemenea lucruri l-aş biciui cu mâna mea.

Comisarul încuviinţă. Nu văzuse niciodată pornografie mai păcătoasă ca asta. Oricum, nu-i plăcea niciun pic de Bob Battleby. Individul avea o reputaţie păcătoasă şi un caracter infect. Iar dovezile clare, ce sugerau un incendiu premeditat, erau într-adevăr foarte interesante. Umbla vorba că Battleby pierduse o groază de bani jucând pe piaţa bursieră şi că trăia din banii care îi fuseseră lăsaţi de nevasta generalului. Trebuia să verifice situaţia financiară a insului. Se mai zvonea şi că fusese văzut mult prea des în compania nevestei parlamentarului local, Ruth Rottecombe, iar comisarului nu-i plăcea defel nici de ea. Pe de altă parte, familia Battleby avea ceva putere, iar cu

membrii Parlamentului – în special cu miniştrii guvernului din umbră şi cu soţiile lor – trebuia să umbli cu mănuşi de catifea. Comisarul se uită la căluş şi la cătuşe şi clătină din cap. Mulţi ciudaţi şi mulţi nemernici mai erau pe lume!

Oprit pe drumul din faţa casei sale, Bob Battleby se holba neîncrezător la carcasa fumegândă care fusese reşedinţa familiei sale vreme de mai bine de două sute de ani. Primise vestea că i-a luat foc conacul pe când era la clubul de golf şi, cum era chiar şi mai beat ca de obicei, o întâmpinase cu neîncredere. Probabil că secretarul clubului glumea.

— Încearcă altceva. Asta nu se poate. Nu-i nimeni acolo.

— Ar fi mai bine să vorbeşti chiar tu cu pompierii, îi spuse secretarul.

Când Battleby era treaz, nu-i plăcea de el. Individul era un snob arogant şi un bădăran incurabil.

Iar când omul se îmbăta şi pierdea bani Iu pocher, era de o mie de ori mai rău.

— Ar fi bine să ai dreptate, al naibii să fiu dacă nu! îi aruncă Battleby pe un ton ameninţător. Dacă e cumva vreo alarmă falsă, o să am grijă să zbori dracului din post şi…

Dar indiferent ce va fi vrut să zică, a rămas nespus. Se prăvăli într-un scaun şi scăpă din mină paharul. Doamna Rottecombe preluă apelul în biroul secretarului şi primi vestea incendiului fără niciun fel de emoţie vizibilă. Era o femeie tare şi asocierea ei cu Bob Battleby era întemeiată exclusiv pe propriile ei interese.

În ciuda faptului că bea şi că era mereu arogant, Bob era util pe plan social. Era un Battleby, iar numele familiei conta enorm când venea vorba de voturi. Pentru Ruth Rottecombe influenţa şi puterea aveau mare importanţă. Se măritase cu Rottecombe la puţin timp după ce acesta fusese ales pentru prima dată în Parlament şi simţise că

are de-a face cu un bărbat ambiţios, care avea nevoie de o femeie puternică în spatele lui ca să reuşească. Ruth se considera exact o astfel de femeie. Făcea ceea ce trebuia să facă şi nu avea niciun fel de scrupule. În mintea ei autoconservarea ocupa primul loc, iar în căsnicie sexul nici nu intra în discuţie. Avusese parte de destul sex în tinereţe. Acum singurul lucru care conta era puterea. În plus, Harold era plecat toată săptămâna la Westminster şi femeia era sigură că soţul ei avea anumite înclinaţii sexuale specifice. Important era să-şi păstreze poziţia lui stabilă în Parlament şi să rămână un ministru din umbră, iar dacă asta însemna ca ea să îi cânte în strună lui Bob Battleby şi să-i satisfacă fanteziile lui sadomasochiste, legându-l şi biciuindu-l în fiecare joi seara, Ruth era întru totul dispusă să facă aşa ceva. De fapt simţea o satisfacţie imensă când o făcea. Era mai bine decât să stea acasă şi să se plictisească de moarte de toate activităţile alea idioate pe care părea să le implice traiul la ţară, precum vânătoarea şi trasul cu arma, să participe la partide de bridge sau la cafele de dimineaţă şi să discute despre grădinărit. Aşa că pleca la plimbare cu cei doi bull-terieri ai ei şi avea grijă să nu se îmbrace prea elegant. Iar faptul că era şoferul şi însoţitorul permanent al lui Bob o făcea să considere că familia acestuia ar trebui să-i fie recunoscătoare. Nu că şi-ar fi făcut prea mari iluzii în ceea ce privea părerea lor sinceră despre ea. După cum îşi zicea în sinea ei, oamenii ăia îi erau îndatoraţi, iar în ziua în care se va vedea instalată ca lumea în Londra, iar guvernul va avea o majoritate cu adevărat solidă, o să aibă ea grijă Hă echilibreze lucrurile şi să-i facă să o trateze cu respectul cuvenit.

Dar în timp ce puse receptorul telefonului în furcă, simţi că se prefigura o criză. Dacă Bob, prin cine ştie ce soi de neglijenţă beţivănească – de exemplu, să fi uitat vreo tigaie pe sobă –, dăduse

cumva foc conacului, atunci ea urma să plătească din greu pentru asta. Plecă meditativă din birou şi se duse la el.

— Îmi pare rău, Bob, dar chiar aşa stau lucrurile. Casa a luat foc. Ar fi mai bine să mergem.

— A luat foc? Cum dracu' să ia foc? E o clădire istorică. Are două sute de ani. Casele de vechimea asta nu iau foc. Nu-s ca gunoaiele moderne pe care le ridică în ziua de azi.

Doamna Rottecombe trecu peste insulta implicită la adresa propriei sale locuinţe şi, cu ajutorul secretarului de la club, îl ajută pe Bob să se ridice de pe scaun şi să urce în Volvo-ul ei break.

Abia acum, când se bălăngănea în mijlocul şoselei, înconjurat de tulumbe de pompieri, şi se holba la carcasa fumegândă a propriei sale locuinţe, cu flăcările care ardeau înăuntrul ei şi erau domolite de pompieri atunci când izbucneau iarăşi, abia acum Bestialul Battleby reuşi să revină întru câtva la realitate.

— O, Doamne, ce-o să zică familia mea? scânci el. Adică acolo-s portretele familiei şi tot restul. Două pânze de Gainsborough, una de Constable… Şi afurisita de mobilă! O, căcat! Şi nici nu erau asigurate!

Bob transpira ca o fântână sau, dacă nu, atunci bocea. În lumina aceea slabă era greu să-ţi dai seama cu precizie. Era încă beat şi cuprins de un sentimentalism dulceag. Doamna Rottecombe nu spunea nimic. Până acum îl desconsiderase, dar acum simţea faţă de el un dispreţ profund. N-ar fi trebuit să se asocieze niciodată cu smiorcăitul ăsta.

— Probabil că instalaţia electrică e de vină, spuse ea în cele din urmă. Când ai înlocuit-o ultima dată?

— S-o înlocuiesc? Nu ştiu. Acum vreo doisprezece-treisprezece ani. Cam aşa ceva. Nu blestematele de fire sunt de vină.

Discuţia le-a fost întreruptă de comisarul de poliţie:

— O tragedie îngrozitoare, domnule Battleby. O pierdere tragică.

Battleby se răsuci şi îl privi agresiv. O pălălaie izbucnită brusc din ceea ce fusese înainte biblioteca îi lumină chipul înroşit.

— Ce te priveşte pe tine? exclamă el. Tu nu pierzi nimic, fir-ar a dracului!

— Eu, personal, nu, domnule. Mă refeream la pierderea suferită de dumneavoastră şi de comitat, domnule.

Politeţea comisarului conţinea o doză de furie ascunsă. Poliţistul îşi împodobi toate întrebările cu câte un respectuos „domnule”, fără să se grăbească deloc. Nu era cazul să o scoată din pepeni pe doamna Rottecombe. Pe de altă parte, acum era momentul să vadă cum reacţionează Battleby În mizeriile din Range Rover.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, mă întreb dacă n-aţi vrea să veniţi până aici, în spate?

— De ce dracu’ să vin? N-ar fi mai bine să dispari naibii? Doar nu-i belită ta de casă! Doamna Rottecombe interveni:

— Haide, Bob! Domnul inspector nu vrea decât Hă te ajute.

Comisarul trecu cu vederea coborârea sa în grad.

— E doar o problemă de identificare, domnule, zise el şi îl fixă atent cu privirea. Doamna Rottecombe era şocată de lipsa de Înţelegere a alcoolizatului Battleby.

— Ce căcat mai e şi ăsta? Doar mă cunoşti deja. Mă cunoşti de-o grămadă de ani, fir-ar al naibii!

— Nu e vorba de dumneavoastră, domnule, spuse comisarul şi făcu o pauză plină de înţeles. E vorba de altceva.

— Altceva, domnule comisar-şef? îşi corectă doamna Rottecombe greşeala de mai înainte. Acum în vocea ei se simţea o teamă autentică.

Comisarul profită de asta. Dădu încet din cap şi adăugă:

— Mă tem că-i o treabă mai păcătoasă. Şi deloc plăcută.

— Sper că nu-i vorba de vreun mort…

Comisarul nu-i răspunse. O luă înainte, urmat de femeie, şi se îndreptară amândoi spre Range Hover, călcând printre tulumbele pompierilor, cu mirosul înţepător de fum în nări. Clătinându-se, Battleby o porni pe urmele lor. De-acum doamna Rottecombe nu-l mai ajuta. Mirosul şi tonul apăsat şi sinistru al comisarului îi stârniseră imaginaţia. În întuneric conturul Range Rover-ului semăna cu cel al unei ambulanţe. Câţiva poliţişti stăteau în jurul maşinii. Abia când ajunseră mai aproape, femeia văzu că era maşina lui Bob. Bărbatul văzu şi el şi protestă.

— Cum dracu' a ajuns aici? îi chestionă el. Comisarul îi răspunse printr-o întrebare proprie:

— Presupun că o ţineţi mereu încuiată, nu-i aşa, domnule?

— Sigur că da. Doar nu-s cretin! Crezi cumva că am chef să mi-o fure careva?

— Şi aţi încuiat-o şi azi-noapte, domnule?

— Tu ce crezi? replică Battleby. Pui numai întrebări din astea idioate! Bineînţeles că am încuiat-o.

— Voiam doar să fiu sigur, domnule. Vedeţi dumneavoastră, domnule, pompierii au fost nevoiţi să-i spargă un geam lateral ca să o poată muta din calea lor.

Repetarea cuvântului „domnule" avea un scop extrem de evident – cel puţin pentru doamna Rottecombe. Era menit să provoace şi asta a şi făcut.

— De ce puia mea au făcut aşa ceva? Asta-i intrare prin efracţie! N-aveau niciun drept să…

— Pentru că aţi încuiat-o, domnule, după cum tocmai aţi recunoscut şi dumneavoastră, zise

comisarul. Maşinile de pompieri nu puteau să intre în curte, domnule.

Provocări peste provocări. Comisarul vorbea rar, ca şi cum i-ar fi explicat o problemă unui copil retardat.

— Iar acum, domnule, dacă veţi avea bunăvoinţa să-mi daţi cheile de la maşină, o să…

Numai că Battleby înghiţise deja zdravăn din momeală.

— Ei, copoiule, ia mai du-te şi dracului! zise el. Şi vezi-ţi de treaba ta! Afurisita mea de casă a ars din temelii, iar tu n-ai altceva în cap decât să…

— Dă-i cheile, Bob! zise cu fermitate doamna Rottecombe.

Battleby înjură din nou, se scotoci prin buzunare şi în cele din urmă le găsi. Le aruncă înspre comisar, care le prinse din zbor şi făcu un întreg spectacol din gestul descuierii portierei de la scaunul pasagerului.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, aş vrea să vă rog ceva, zise comisarul, blocându-i vederea doamnei Rottecombe şi aprinzând plafoniera. Să aruncaţi o privire la materialul acesta, domnule.

Pe scaunul pasagerului, lângă căluş şi cătuşe, stăteau revistele respective. Comisarul se dădu în spate şi-i permise lui Battleby să le vadă. Acesta se holbă la ele preţ de o clipă.

— Cine puia mea le-a pus acolo?

— Speram că asta o să ne puteţi spune dumneavoastră, domnule, zise comisarul şi se îndepărtă de maşină, pentru ca doamna Rottecombe să poată vedea şi ea ansamblul.

Reacţia femeii a fost una mai relevantă. A fost, în egală măsură, şi mai calculată.

— O, Bob! Ce revoltător! De unde Dumnezeu ni cumpărat mizeriile astea? Battleby îşi întoarse chipul buhăit şi de-acum livid înspre ea.

— De unde le-am cumpărat? Nu le-am cumpănii de nicăieri. Habar n-am ce caută acolo.

— Vreţi să spuneţi, domnule, că vi le-a dat cineva? Dacă este aşa, poate aţi putea, vă rog, să ne spuneţi cine a…

— Nu, la naiba, nu vreau să spun asta! zbieră Battleby, pierzându-şi complet controlul nervilor.

Doamna Rottecombe se trase la o oarecare distanţă de el. Deja ştia că trebuie să se distanţeze de Battleby. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era să fie prietena unui bărbat care deţinea fotografii cu copii violaţi şi torturaţi. Să-l lege şi să-l biciuiască pe Bob era una, dar sadismul pedofil… Iar de-acum era clar că poliţia intrase pe fir. Comisarul făcu un pas înspre Battleby şi îi studie cu atenţie faţa purpurie şi ochii injectaţi.

— Dacă n-aţi cumpărat materialele acestea şi nici nu vi le-a dat nimeni, atunci spuneţi-mi cum se face că sunt la dumneavoastră în maşină, domnule. În maşina încuiată. Spuneţi-mi cum. Doar nu vreţi să-mi sugeraţi că au intrat singure acolo, nu, domnule?

Sarcasmul din tonul poliţistului era de-acum mai mult decât evident. Era deja vorba de un interogatoriu în toată regula. Doamna Rottecombe făcu o încercare de salvare.

— Nu vă supăraţi… începu ea.

Dar tactica folosită de comisar îşi atinsese scopul urmărit. Beat turtă, Battleby îşi repezi pumnul înspre faţa poliţistului. Comisarul nu încercă în niciun fel să se ferească de lovitură, care îl izbi din plin în nas, iar sângele începu să i se scurgă pe bărbie. Comisarul aproape că zâmbea. În clipa următoare Battleby era cu mâinile la spate, încătuşate, iar un sergent masiv îl târa după el înspre o maşină a poliţiei.

— Cred că ar fi mai bine să ne continuăm discuţia într-o ambianţă mai liniştită, zise comisarul, care nici nu se deranjase să-şi şteargă sângele de pe faţă. Mă tem că va trebui să ne însoţiţi şi dumneavoastră, doamnă Rottecombe. Ştiu că este foarte târziu, dar avem nevoie de o

declaraţie de la dumneavoastră. Nu e vorba doar de atacarea unui poliţist aflat în misiune. Avem de-a face şi cu delictul de deţinere de materiale obscene, conform legii în vigoare. Dumneavoastră aţi fost martoră la tot ce s-a întâmplat. Şi mai există o problemă, poate chiar una gravă.

Doamna Rottecombe traversă strada până la Volvo-ul ei şi merse după maşinile de poliţie până la secţia din Boston, cuprinsă de o furie bine stăpânită. Bob Battleby n-o să vadă niciun fel de ajutor din partea ei.

11

— N-o să-ţi placă chestia asta, Flint, spuse comisarul Hodge de la Brigada Antidrog din Ipford, cu toată veselia de care era capabil un om care dovedise în cele din urmă că a avut dreptate, şi asta în dauna unei persoane ce-i displăcea profund.

Apoi se aşeză cu dosul pe marginea biroului inspectorului Flint, pentru a-şi sublinia ideea.

— Nu-mi dau seama care-i problema, îi răspunse Flint. Nu-mi spune că vor să te bage iar în pâine. Fiindcă, vezi, asta chiar că m-ar amărî foarte tare.

Comisarul lansă un zâmbet răutăcios.

— Mai ţii minte când mi-ai spus că Wilt nu se ocupă de droguri? Ziceai că nemernicul nu-i de soiul ăla. Ei bine, am nişte veşti pentru tine. Agenţia Naţională Antidrog din State ne-a trimis prin fax o cerere de informaţii despre doamna Wilt, în cazul unei reţele de trafic cu droguri. Acum ce mai ai de zis?

— Aş zice că ţi-ai format un limbaj transatlantic destul de ciudat. Te-ai uitat la prea multe filme vechi, mi se pare. Reţeaua Wilt. Probabil că glumeşti.

— Ne cer informaţii despre doamna Eva Wilt, domiciliată pe Oakhurst Avenue, la numărul 45…

— Hai, lasă-mă! Doar ştiu şi eu foarte bine unde stă familia Wilt! zise Flint. Dar dacă încerci să-mi

spui că Eva Wilt se ocupă cu traficul de droguri, e clar că eşti dus cu pluta. Femeia aia e unul din activiştii de seamă ai luptei antidrog, e activistă până-n măduva oaselor şi pentru orice altceva, de la campania „Salvaţi balenele!“ până la campania de interzicere a săpatului de gropi pe Oakhurst Avenue de către compania de cablu TV, fiindcă asta ar răni cireşii, care fac parte din pădurea tropicală a Ipfordului. Încearcă ceva mai bun.

Hodge nu-i luă în seamă băşcălia.

— Bineînţeles că-i unul din activiştii de seamă ai luptei antidrog. Asta-i oferă o acoperire perfectă în State.

Inspectorul Flint oftă. Era evident că pe măsură ce avansa în grad, comisarul Hodge devenea din ce în ce mai tâmpit.

— Unde-ai ajuns până acum? La Kojak? Ar trebui să te uiţi la ceva mai apropiat de timpurile noastre, nu la vechiturile alea. Nu că mi-ar păsa. (lei puţin pot să înţeleg întru câtva despre ce vorbeşti.

— Eşti plin de umor, din câte văd eu, zise Hodge. Dar dacă-i curată, atunci cum se face că no cer informaţii despre ea?

— Nu mă-ntreba pe mine ce fac yankeii. Nu i am înţeles niciodată. În fine… ce motiv ne-au oferit?

— Probabil pentru că au anumite bănuieli în privinţa ei, replică Hodge şi se îndepărtă de biroul lui Flint. Americanii, care ne sunt confreres, nu ne oferă niciun motiv. Pur şi simplu ne cer informaţii, atâta tot. Asta te cam pune pe gânduri, nu?

Ar fi minunat dacă unii oameni chiar ar încerca aşa ceva, zise Flint atunci când comisarul închise uşa în urma lui. Şi ce-i povestea aia cu americanii care ne sunt confreres?

— Cred că încerca să arate că ştie şi un pic de franceză, nu numai americăneşte, zise sergentul Yates. Deşi să mă ia dracu’ dacă ştiu ce înseamnă un confrere.

— Înseamnă pizda fratelui meu, explică inspectorul.

— Dar bărbaţii nu au pizdă.

— Ştiu, sergent, dar ia încearcă să-i explici asta lui Hodge. Tipul e unicat.

Şi inspectorul reveni la cazuri mai urgente decât traficanta de droguri Eva Wilt, dar în scurt timp se văzu întrerupt de sergentul Yates.

— Nu pricep nici să mă tai cum de a reuşit să revină în Brigada Antidrog după ce a dat-o în bară ultima oară. Şi încă să fie avansat comisar.

— Gândeşte-te la sex, Yates. Gândeşte-te la sex, la trafic de influenţă şi la clopote de nuntă. Te însori cu cea mai urâtă femeie din Ipford, care e sora primarului. Iată cum. Mi-am închipuit că până şi tu ai putea înţelege atâta lucru. Acum lasă-mă să mai lucrez şi eu ceva.

— Vicleană javră! exclamă sergentul şi ieşi din birou.

În Wilma, atitudinea şerifului Stallard faţă de oamenii de la Agenţia Naţională Antidrog rămase în mare măsură neschimbată.

— Probabil că au luat-o razna, îi spuse el ajutorului său în timp ce stăteau la cafea într-o farmacie din oraş, după ce Baxter îl informă că alţi cinci agenţi se cazaseră la un motel din apropiere şi că linia telefonică a lui Wally Immelmann era deja pusă sub supraveghere. Când Immelmann o să audă aşa ceva, o să iasă un scandal cât casa.

— Următoarea etapă e plantarea de microfoane în casă, zise Baxter. Vor să pătrundă acolo În weekend, când omul o să se ducă la casa de lângă lac.

Şeriful îşi notă în minte să fie plecat din oraş pe timpul weekendului. N-avea chef să o ia el pe cocoaşă pentru microfoanele vârâte în conacul lui Wally Immelmann sau chiar şi pentru că ştia de lista. O să se ducă să-şi viziteze mama la casa de bătrâni din Birmingham.

— Baxter, nu ştii nimic de toată chestia! spuse el. Nu mi-ai spus nimic şi nici ei nu ţi-au spus ţie. Trebuie să avem mare grijă de pielea noastră, altfel intrăm în rahat până-n gât. Ai pe cineva pe care l-ai putea lua la frecat sâmbătă?

— Sâmbătă? Ar fi gunoiul ăla de Roselea, care-şi bate nevasta de se cacă pe ea în fiecare vineri noaptea.

— Trebuie să găseşti ceva mai bun de-atât, îi spuse şeriful. Ce-ar fi să-l ridici pe Hank Veblen pentru povestea aia cu jaful pe care l-a făcut luna trecută şi după aia să stai şi să-l freci toată sâmbătă şi duminica? Aşa îţi faci şi tu de lucru.

— Mda, mă gândesc că aş putea să-l iau un pic În întrebări pe Hank, aprobă Baxter. Numai că o să-şi sune avocatul şi-o să se scoată prea repede. Are un alibi.

— Trebuie să fie cineva în oraş pe care să-l poţi freca. Gândeşte-te bine, Herb. Dacă idioţii Am intră şi pun microfoane în Starfighter, tu o să fii ăla care are nevoie de un alibi.

— Sâmbătă trebuie să se işte vreun scandal pe undeva. Găsesc eu un motiv.

Mintea unchiului Wally lucra cam pe aceleaşi coordonate. Perspectiva unui drum până la lacul Sassaquassee împreună cu Eva şi cu cele patru fete nu îl făcea deloc să ţopăie de bucurie.

— Ascultă-mă, Joanie, am eu nişte premoniţii despre ele. Tu mi-ai zis că sunt tare simpatice. Drăguţe, aşa ai zis. Ei bine, drăguţe nu-s. Nu-s genul meu de drăguţ. Patru pisici nemernice, venite din iad, asta-s! Aia pe care-o cheamă Penny m-a ameţit cu întrebările ei despre Maybelle şi restul servitorilor.

— Ce fel de întrebări, dragule? Eu n-am auzit nimic.

— Întrebări cum ar fi cu cât o plătim, dacă are suficient de mult timp liber şi dacă ne purtăm frumos cu ea.

— O, aşa ceva! Eva mi-a spus că s-ar putea să fie interesate. Li s-a dat de făcut un proiect şcolar despre traiul din Statele Unite.

— Proiect şcolar? Ce soi de şcoală e aia care vrea să ştie cât e salariul minim şi dacă i-o trag des femeii?

Până şi tuşa Joanie a rămas şocată.

— Wally, doar n-a întrebat-o aşa ceva pe Maybelle? O, Doamne Dumnezeule! Maybelle e diacon la ea în biserică şi e foarte credincioasă. Cum umblă fetele astea peste tot şi pun asemenea întrebări, să vezi că femeia o să plece de la noi.

— Exact asta îţi spuneam şi eu. Şi n-am terminat. Rube zice că vor să ştie câţi homosexuali sunt în Wilma, cât la sută din populaţia oraşului, dacă sunt albi sau negri şi dacă trăiesc împreună, ca un cuplu căsătorit. În Wilma! Din câte se vede, n-o să ne plece numai Maybelle. O să plec şi eu.

— O, Wally! exclamă tuşa Joan şi se lăsă greoi pe pat. Ce să facem? Wally se gândi câteva clipe la subiect.

— Cred că până la urmă ar fi mai bine dacă ne-am duce la lac. Acolo măcar nu-i nimeni pe care să-l ia la întrebări. Şi tu spune-i Evei ăleia să Ic facă să înceteze până nu află lumea ce s-au pus Mă facă. Câte cupluri mixte de homosexuali sunt în Wilma? Iisuse, zău că asta le-ntrece pe toate!

Dar nu le-ntrecea. În după-amiaza aceea mătuşa Joan i-a invitat la ei pe reverendul Cooper, Împreună cu doamna Cooper şi fiicele lor, ca să le cunoască pe nepoatele ei. Evenimentul n-a fost un succes. Reverendul le-a întrebat pe fete dacă nu învăţat despre Dumnezeu la şcoala lor din Anglia. Mătuşa Joan a încercat să intervină, dar n-a folosit la nimic. Samantha i-a făcut reverendului un rezumat mult prea exact despre felul cum stăteau lucrurile.

— Dumnezeu? a întrebat ea cu o voce din care me simţea confuzia. Cine e Dumnezeu?

A fost rândul reverendului Cooper să pară complet. Buimăcit. Se vedea limpede că până acum nimeni nu-i mai pusese o asemenea întrebare.

— Dumnezeu? Păi, eu aş zice că… eu aş zice cA…

Şi se poticni.

Doamna Cooper preluă problema din mers.

— Dumnezeu este dragoste, zise ea cu evlavie. Cvadrupletele o priviră cu un interes proaspăt «Urnit. Se prevedea o distracţie pe cinste.

Tu îl faci pe Dumnezeu? întrebă Emmeline.

— Să-l fac pe Dumnezeu? Ai întrebat dacă-l Inc pe Dumnezeu? întrebă doamna Cooper.

Mătuşa Joan zâmbi sumbru. Nu ştia ce-o să urmeze, dar avea ea o senzaţie că, orice ar fi, n-o să uşureze deloc situaţia. De fapt a făcut ca situaţia să devină extrem de neplăcută.

— Tu faci dragoste, iar dacă Dumnezeu e dragoste, atunci trebuie să-l faci, spuse cu un zâmbet angelic Emmeline. Dacă n-ai face dragoste, oamenii n-ar exista. Aşa se fac copiii mici.

Doamna Cooper o fixă cu o privire plină de groază. Nu era în stare să găsească niciun răspuns.

Dar reverendul Cooper era.

— Copilă! începu el cu glas tare şi cu nesocotinţă. Tu nici nu ştii despre ce vorbeşti. Acestea sunt cuvintele Satanei. Sunt cuvinte demonice.

— Ba nu, nu sunt. Sunt pur şi simplu logice, iar logica nu e ceva demonic. Ai spus că Dumnezeu este dragoste, iar eu am zis că…

— Am auzit cu toţii ce ai zis, interveni Eva, acoperindu-l pe reverendul Cooper. Şi nu mai vrem să auzim nimic de la tine. M-ai înţeles, Emmy?

— Da, mami, răspunse Emmeline. Dar tot nu înţeleg ce e Dumnezeu.

A urmat o tăcere lungă, ruptă de mătuşa Joan, care voia să ştie dacă mai vrea cineva încă un pic de ceai cu gheaţă. Reverendul Cooper se rugă în tăcere, cerşind îndrumare. Expresia „din gura pruncilor şi a celor ce sug” [11]nu se potrivea aici. Cele patru fete oribile nu erau prunci şi nici sugari. Totuşi reverendul avea o misiune de îndeplinit.

— În Biblie scrie că Dumnezeu a făcut cerul şi pământul. „Facerea”, cartea întâi, versetul unu. Noi suntem cu toţii copiii lui Dumnezeu, începu el.

Josephine îl întrerupse.

— Big Bang-ul trebuie să fi făcut un zgomot îngrozitor, spuse ea, accentuând cuvântul „bang”

— Mergeţi imediat la voi în cameră! zbieră ea ou tot atâta furie câtă simţea în el şi reverendul Cooper.

— Dar eu încerc numai să aflu ce e Dumnezeu, răspunse cuminte Josephine.

Doamna Cooper se simţi sfâşiată de sentimente contradictorii şi hotărî că ospitalitatea sudistă trebuie să învingă.

— O, dar nu-i nicio problemă! gânguri ea. Eu cred că toţi avem nevoie să ştim care e adevărul.

Eva avea îndoielile ei. Mătuşa Joan nu dădea (disolut deloc impresia că ar mai avea nevoie de vreun adevăr. Mai degrabă de o gură de tărie. Eva nu voia să rişte s-o vadă făcând un atac cerebral.

— Îmi pare rău, le zise ea soţilor Cooper, dar fotele trebuie să meargă la ele în cameră. Nu vreau să mai aud nicio grosolănie din partea lor.

Cvadrupletele ieşiră bombănind.

— Am senzaţia că în Anglia aveţi un sistem de educaţie diferit, începu reverendul Cooper după ce fetele ieşiră. Şi am auzit că dimineaţa, la prima oră, în şcoli se ţine şi o slujbă religioasă. Se pare ori nu-i pun să citească din Biblie sau alte lucruri din astea.

— Nu-i uşor să creşti concomitent patru fete de aceeaşi vârstă, zise Eva, încercând disperată «fi

mai reducă din dezastru. Noi nu ne-am putut permite niciodată o doică sau ceva asemănător.

— O, bieţii de voi! interveni doamna Cooper. Vai-vai, ce îngrozitor! Vrei să spui că în Anglia n aveţi toţi servitori? Parcă nici nu mi-ar veni să cred, după ce am văzut atâtea filme din alea cu valeţi şi castele şi tot restul…

Apoi se întoarse spre mătuşa Joan:

— Eu zic, Joanie, că ai avut noroc cu tăticul tău… Un lord care stătea cu regina la Sandrin… casa aia despre care mi-ai povestit, unde se duceau ei doi să vâneze raţe. Păi, el în mod sigur trebuia să aibă un valet care îi deschidea uşa şi toate celelalte. Cum îl chema pe valetul ăla?… Ştii, cel despre care ne-ai povestit la clubul de golf atunci, când Sandra şi cu Al au sărbătorit nunta de argint. Tipul ăla teribil de gras şi care bea vin de Porto.

Dinspre tuşa Joanie veni un zgomot înăbuşit, ca şi cum s-ar fi înecat, ceea ce sugeră că starea i se înrăutăţise. N-a fost o după-amiază foarte reuşită. În seara aceea Eva încercă pentru a patra oară să-l sune pe Wilt. Nu-i răspunse nimeni. Când veni noaptea, Eva se duse la culcare, dar nu prea dormi. Acum ştia că n-ar fi trebuit să vină deloc aici. Wally şi tuşa Joanie o ştiau şi ei.

— Ar fi mai bine să mergem mâine la lac, zise unchiul Wally, servindu-se cu vreo patru degete de bourbon. Aşa le ferim din calea lumii.

Numai că atunci când cvadrupletele se duseră la culcare, Josephine descoperi ce strecurase Sol Campito printre lucrurile din bagajul ei de mână. Era un fel de cilindru gelatinos, mic şi sigilat, iar fetei nu i-a plăcut deloc cum arată. Nici celorlalte fete nu le-a plăcut deloc cum arată şi au jurat că nu ele l-au pus acolo.

— S-ar putea să fie ceva periculos, zise Penelope.

— Cum ar fi ce? întrebă Emmeline.

— Cum ar fi o bombă.

— E prea mic ca să fie o bombă. Şi e şi prea moale. Atunci când strângi de el…

— Păi, nu strânge de el! Poate plesneşte! Şi habar n-ai ce e înăuntru.

— Orice ar fi, mie nu-mi trebuie, zise Josephine. Nici uneia dintre fete nu-i trebuia. În cele din urmă îl aruncară pe fereastră şi cilindrul ateriză în piscină.

— Dacă e o bombă, măcar acum n-o să mai facă niciun rău, spuse Emmeline.

— Dacă nu cumva unchiul Wally se duce iar să facă baie dimineaţa devreme. Ar putea să sară în aer.

— Las' să se-nveţe minte, decise Samantha. Are gură mare.

12

Când Ruth Rottecombe reuşi să se ducă la culcare, era trecut de şapte dimineaţa. Femeia avusese parte de o noapte exagerat de neplăcută. Secţia de poliţie de la Boston nu era una modernă, aşa că, deşi pentru puşcăriaşii bătrâni s-ar fi putut să-şi fi păstrat un soi de farmec ciudat, de modă veche, pentru doamna Rottecombe ea nu avea în niciun caz aşa ceva. În primul rând acolo mirosea, iar mirosurile erau toate oribile şi îngrozitor de neigienice. Fumul de tutun se combina cu diversele produse secundare şi duhnitoare ale consumului exagerat de bere şi cu mirosurile de teamă şi de transpiraţie. Până şi comportamentul comisarului s-a schimbat din clipa în care au intrat în secţie. Nasul îi sângera în continuare, iar chirurgul poliţiei, care fusese sculat din pat ca să recolteze sânge de la un bărbat depistat pozitiv cu fiola „Alcooltest", fusese de părere că există toate şansele să i se fi rupt. Ca reacţie directă la informaţia respectivă, comisarul făcu abstracţie de prezenţa doamnei Rottecombe şi îşi exprimă liber sentimentele faţă de Javra aia alcoolică de Battleby", folosind o serie de cuvinte cu o puternică tentă licenţioasă. Comisarul îşi mai

exprimă şi bănuiala că, după toate aparenţele, respectivul porc beţivan îşi dăduse singur foc la casă, ca să încaseze banii de pe asigurare.

— Îndoieli? zise el, scoţând un mârâit înfundat prin batista însângerată. Să am îndoieli? întreabă-l pe şeful pompierilor, pe Robson. O să-ţi spună el ce şi cum. Un tomberon de plastic pus în mijlocul bucătăriei se aprinde singur şi cu toate uşile de la casă încuiate? E la fel de limpede ca şi nasul… auu! Stai numai să vezi după ce-l ţinem închis patruzeci şi opt de ore.

În momentul acela doamna Rottecombe a întrebat cu o voce slabă dacă ar putea să se aşeze, Iar comisarul s-a mai controlat puţin. Dar nu toarte mult. O fi fost ea nevastă de parlamentar, ilar era în egală măsură şi complicea cunoscută a Unui prezumtiv incendiator, pedofil şi nemernic, care îi rupsese nasul comisarului. Şi un lucru era sigur că ea nu era mai presus de lege. Iar el o să I o demonstreze.

— Puteţi intra acolo, îi spuse el cu ţâfnă, arătându-i biroul alăturat.

Apoi doamna Rottecombe făcu greşeala să-l întrebe dacă ar putea să se ducă până la toaletă.

— Când doriţi, îi răspunse comisarul şi arătă cu mâna înspre un coridor.

După cinci minute absolut înfiorătoare femeia ţişni afară albă la faţă. Vomitase de două ori şi visase să se aşeze acolo, ţinându-se cu o mână de masă, în timp ce cu mâna cealaltă se rezema de un perete mânjit tot cu excreţii. Nu că ar fi avut pe ce să stea, dar chiar dacă ar fi avut pe ce, nici prin gând nu i-ar fi trecut să facă aşa ceva. În mire caz, acea toaletă nu era demnă de numele pe care-l purta.

Astea să fie oare cele mai bune toalete pe ’ iile le puteţi pune la dispoziţia oamenilor? zise ea atunci când se întoarse, dar în clipa următoare îi păru rău că întrebase.

Comisarul înălţă capul. Îşi înfundase nările cu vată şi amândouă căpătaseră deja o tentă un roşu terifiant. Nici ochii poliţistului nu erau mai plăcuţi vederii.

— Eu nu pun nimic la dispoziţie, zise el cu o voce de individ cu polipi cuprins de furie. Cei de la autoritatea locală se ocupă de asta. Întrebaţi-l pe bărbatul dumneavoastră. Acum să revenim la evenimentele din seara aceasta. Am înţeles de la celălalt suspect că vă întâlniţi în mod regulat la clubul de golf în fiecare joi seara şi că… Ei bine, aţi dori, vă rog, să-mi explicaţi care este natura relaţiei dumneavoastră cu el?

Confruntată cu sintagma „celălalt suspect”, doamna Rottecombe făcu apel la rezervele ei de aroganţă.

— Ce are de-a face una cu alta? spuse trufaşă femeia. Întrebarea dumneavoastră mi se pare extrem de nepotrivită.

Nările comisarului se umflară.

— Iar mie, doamnă Rottecombe, relaţia dumneavoastră mi se pare nepotrivită – ca să nu zic anormală.

Doamna Rottecombe sări de pe scaun.

— Cum îndrăzniţi să-mi vorbiţi aşa? zbieră ea. Ştiţi cine sunt eu?

Comisarul inspiră adânc pe gură şi dădu drumul aerului pe nări, cu un pufnet sonor. Două ghemotoace roşii căzură pe sugativa din faţa lui. Bărbatul se întinse să ia nişte vată curată şi înlocui pe îndelete bucăţile de vată căzute.

— Aha, deci încercăm să apelăm la poziţiile sociale, nu? Ne uităm de sus la lume, ai? Nu ţine – nu aici şi nu cu mine, în niciun caz. Acum «taţi jos – sau rămâneţi în picioare, faceţi cum vreţi, dar mie o să-mi răspundeţi la nişte întrebări. Mai întâi, dumneavoastră ştiaţi că „Bobby Bătăiţă“…

A, văd că ştiaţi cum i se spune prin partea locului! Ei bine, scumpul dumneavoastră a inie este foarte atras de nopţile de joi. Le zice „Nopţile

de palme şi pipăieli“. Şi vă interesează cumva să aflaţi şi cum vă zice dumneavoastră? Ruthless – vă sună cumva cunoscut? Ruth the Ruthless?

Ruth cea Rea. Vedeţi, asta mă-ntrebam eu: oare de ce vă zice aşa? Se potriveşte foarte bine cu revistele alea porcoase care-i plac atâta. Dumneavoastră ce aveţi de spus despre asta?

Lucrurile pe care ar fi dorit să le spună doamna Rottecombe nu puteau fi rostite cu voce tare.

— O să depun o plângere oficială pentru calomnie. Comisarul zâmbi. Acum avea sânge şi pe dinţi.

— Un gest foarte socotit din partea dumneavoastră. Băgaţi-l pe nemernic la zdup. Oricum, la urma urmei se zice că nu există reclamă negativă.

Bărbatul făcu o pauză şi se uită la însemnările lui.

— Acum, în ceea ce priveşte focul – focul concret –, se ştie în mod cert că s-a declanşat imediat după miezul nopţii. Sunteţi gata să juraţi că la miezul nopţii vă aflaţi la clubul de golf, în compania acuzatului?

— Da, am fost la club, iar domnul Battleby era şi el acolo. În privinţa asta poate depune mărturie şi secretarul clubului. Dar n-o să spun că mă aflam acolo în compania lui, cum v-aţi exprimat dumneavoastră.

— În cazul acesta presupun că s-a dus singur cu maşina până acolo.

Doamna Rottecombe încercă să-l ia de sus:

— Dragul meu comisar, te asigur că n-am nici cea mai mică legătură cu incendiul. Am aflat prima oară despre asta atunci când secretarul clubului m-a chemat la telefon.

Nici metoda respectivă n-a funcţionat mai bine. Mai degrabă l-a înfuriat pe comisar. Imediat ce femeia plecă, îl chemă la el pe sergent şi-i spuse să sune la News on Sunday şi la Daily Rag ca să le dea de veste că în Meldrum Slocum îi aştepta un

subiect pe cinste, în care era implicată nevasta unui ministru al guvernului din umbră. Un subiect zemos, ce includea un incendiu şi sex. După ce făcu asta, plecă acasă. Nasul încetase să-i mai sângereze.

Prin urmare, femeia nu era în dispoziţia potrivită pentru a fi trezită cu zgâlţâieli la opt şi jumătate dimineaţa de un soţ aflat într-o stare evidentă de furie. Fixă cu o privire înceţoşată chipul cadaveric al bărbatului. Ochii acestuia păreau să-i iasă din cap şi aveau o privire excesiv de intensă.

— Ce s-a întâmplat? mormăi nedesluşit femeia. E vreo problemă, Harold?

Urmă un moment de tăcere, în care ministrul din umbră al Protecţiei Sociale se strădui să-şi păstreze controlul, iar soţia lui înţelese încet-încet că omul trebuie să fi auzit despre incendiul de la conac.

— Problemă? Problemă? Tu mă întrebi pe mine dacă e vreo problemă?! urlă el atunci când reuşi să deschidă gura şi să articuleze ceva.

— Păi, da, exact asta fac. Şi te rog să nu ţipi într-un asemenea hal. Şi-apoi ce-i cu tine aici? De obicei vii acasă vineri noaptea.

Mâinile lacome ale domnului Rottecombe zvâcneau convulsiv înaintea femeii. Omul era cuprins de un imbold de nestăpânit s-o gâtuie pe javră, până şi Ruth îşi dădea seama de atâta lucru. Numai că bărbatul îşi controlă impulsul smulgând aşternuturile de pe pat şi azvârlindu-le pe podea.

— Du-te şi uită-te în fututul ăla de garaj! scrâşni el şi, apucând-o de un braţ, o smulse din pat. Pentru prima oară de când se căsătorise, lui Ruth i se făcu frică de soţul ei.

— Du-te, curva naibii! Du-te şi uită-te în ce ne-ai băgat de-acum! Şi n-ai nevoie de niciun fel de căcat de halat!

Doamna Rottecombe îşi vârî picioarele într-o pereche de papuci de casă şi o porni clătinându-se #pre bucătărie. În faţa uşii ce dădea în garaj se opri preţ de o secundă.

Ce nu-i în regulă acolo, înăuntru? întrebă ea. Întrebarea depăşi limitele răbdării lui Harold.

— Nu sta acolo aşa! Du-te înăuntru! se răsti el. Doamna Rottecombe se duse înăuntru. Vreme de câteva minute rămase aşa, în picioare, şi se holbă la trupul lui Wilt, în timp ce mintea ei Încerca disperată să se adapteze încă unui dezastru. Atunci când se întoarse, ajunsese la o concluzie. Măcar o dată în viaţa ei era şi ea nevinovată şi aşa cum se spunea în jargonul grosolan al tinereţii ei, n-avea chef să ia şuturi în cur degeaba. Îl găsi pe Harold aşezat la masa din bucătărie, cu o porţie mare de brandy în faţa lui. Ruth profită de atitudinea lui.

Doar nu te gândeşti serios că aş avea vreo legătură cu prezenţa lui aici, zise ea. Până acum lin l-am văzut pe omul ăsta în viaţa mea.

Afirmaţia femeii îl puse în priză pe soţul ei. Omul se ridică în picioare.

Presupun că era prea întuneric, fir-ar a dracului! strigă el. Ai agăţat un nenorocit oarecare…

Ce, porcul ăla de Battleby era prea beat ca să-ţi satisfacă pornirile sadice, aşa că l-ai găsit pe gagiul ăsta şi… Doamne sfinte!

Telefonul sună în birou.

— Răspund eu, zise Ruth, simţindu-se un pic mai stăpână pe situaţie.

— Ei bine? Cine era? întrebă Harold când ea reveni.

— Ei, cineva de la News on Sunday. Vor să îţi ia un interviu.

— Mie? Zdreanţă aia jegoasă? Ce dracu’ vor să le spun?

Doamna Rottecombe păstră tăcerea câteva clipe.

— Eu zic c-ar fi mai bine să ne bem cafeaua, spuse apoi şi îşi făcu de lucru pe lângă cuptor cu maşina de cafea.

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i odată drumul! De ce vor să mă intervieveze? Femeia ezită o clipă, încercând să se hotărască unde să atace.

— Păi, doar despre faptul că aduci tineri în casă. Harold Rottecombe rămase o secundă fără glas.

Cuvântul „doar“ provocă de fapt dezastrul. Scepticismul se lupta cu furia. Apoi digul se rupse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu eu l-am adus pe nemernic în casă! Tu l-ai adus! Eu n-am adus niciodată vreun tânăr în casă. Şi, oricum, ăla nici nu-i tânăr. Are cel puţin cincizeci de ani. Nu te cred. Nu-mi spui adevărul. Nu se poate.

— Eu îţi spun doar ce mi-a zis omul la telefon. Mi-a zis „tineri”. Şi asta nu-i tot. Mi-a pomenit şi de „băieţi de închiriat”, adăugă doamna Rottecombe, ca să agraveze criza.

Aşa se mai descărca şi ea.

Parlamentarului i se umflară ochii în cap. Dădea senzaţia că o să facă un atac de apoplexie.

Iar de data asta nevastă-sa speră că o să-l şi Iacă. Ar fi scutit-o de o mulţime de explicaţii foarte complicate. În loc de asta, telefonul din hol sună din nou.

— De data asta răspund eu, ţipă Harold şi ieşi ca o furtună din bucătărie.

Femeia îl auzi o clipă cum îi spune cuiva să se ducă dracului de căcănar şi să-l lase în pace. Apoi închise uşa şi îşi turnă o ceaşcă de cafea, calculându-şi următoarea mişcare. Harold a rămas acolo multă vreme. S-a întors îmblânzit.

— Era Charles, zise el sumbru. Doamna Rottecombe dădu din cap.

— Bănuiam eu că el ar putea fi. Ce poate fi mai tare decât să-i spui preşedintelui filialei de partid să se ducă dracului de căcănar? Şi ce loc sigur aveai în Parlament!

Parlamentarul de Otterton o privi plin de ură. Apoi se lumină repede şi contraatacă:

— Vestea bună e că iubiţelul tău, Battleby, a fost acuzat de agresarea unui poliţist şi este menţinut în arest preventiv, fiind cercetat pentru acuzaţii mult mai grave: deţinere de materiale obscene CU caracter pedofil şi, foarte posibil, incendiere. Din

câte se pare, azi-noapte conacul Meldrum a urs din temelii.

— Ştiu, zise rece doamna Rottecombe. Am văzut şi eu după aceea. Dar asta nu-i problema noastră. Probabil că o să se usuce în închisoare.

Telefonul sună din nou. Şocat de nonşalanţa soţiei lui, Harold o lăsă pe ea să răspundă.

— De data asta sunt cei de la Daily Graphic, anunţă ea când se întoarse. N-au vrut să spună de ce vor să-ţi ia interviu, ceea ce înseamnă că sunt în aceeaşi filieră. Cineva a vorbit.

Cu o mână tremurândă, Harold îşi mai turnă un brandy.

Doamna Rottecombe clătină plictisită din cap. Existau anumite momente – iar cel de faţă era unul din ele – când se întreba cum se face că un bărbat cu atât de puţină dibăcie se descurcase aşa de bine în politică. Nu era de mirare că ţara se ducea de râpă. Telefonul sună iar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai răspunde! zise Harold.

— Sigur că trebuie să răspundem, zise femeia. Nu trebuie să dăm impresia că ne tăiem legăturile cu lumea. Dar lasă-mă să mă ocup eu de asta. Tu o să zbieri şi-o să faci numai pocinoage.

Aşa că ea se duse să răspundă la telefon, iar Harold se repezi în birou, unde ridică receptorul la extensia de acolo.

— Nu, mă tem că e încă în Londra, o auzi el spunând şi află astfel că insul care sunase, un reporter de la Weekly Echo, avea o altă sursă de informaţie şi că nu cumva la telefon era doamna Rottecombe, soţia ministrului Protecţiei Sociale al guvernului din umbră?

Doamna Rottecombe îi confirmă cu răceală că da, ea era.

— Iar la ora patru dimineaţa eraţi cumva în compania unui bărbat pe nume Battleby, de la care poliţia a confiscat chiar atunci câteva biciuşti, un căluş şi o pereche de cătuşe, împreună cu un

număr de reviste sado-maso cu caracter pedofil, toate aflate în posesia acestuia?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmaţie tranşantă.

Doamna Rottecombe îşi pierdu stăpânirea de sine. Şi capul.

— Asta-i o minciună sfruntată! strigă ea. Harold îşi îndepărtă receptorul de la ureche.

— Dacă publicaţi aşa ceva, o să vă dau în Judecată pentru calomnie!

— Sursa noastră e bună, replică bărbatul. Foarte bună. Am depistat locul apelului. Tipul ăsta, Battleby, e pus sub acuzare. Are în cârcă şi prezumţia de incendiu cu premeditare. A caftit un poliţist. Aceeaşi sursă ne-a informat că dumneavoastră îi serveaţi de o bună bucată de vreme lui Bobby Bătăiţă meniul care-i plăcea. Adică faze cu biciuiri şi cu el încătuşat. Conform informaţiilor noastre, sunteţi cunoscută pe plan local drept Ruth Rottecombe cea Rea.

Doamna Rottecombe trânti telefonul. Harold aşteptă un moment şi îl auzi pe reporter întrebând pe cineva dacă are totul pe bandă. Răspunsul a fost:

— Da. Şi acum avem şi un material. Tipul e ministrul Protecţiei Sociale al guvernului din umbră. Zemos – ăsta-i cuvântul. Iar reacţia curviştinei ne confirmă informaţiile primite de la poliţai.

Harold Rottecombe puse telefonul în furcă. Acum mina îi tremura nestăpânit. Era în joc întreaga lui carieră. Se duse direct în bucătărie.

— Ştiam eu c-o să se întâmple aşa ceva! urlă el A trebuit să te încurci cu beţivanul satului… Hobby Bătăiţă şi Ruth cea Rea. Of, Doamne! Şi ce ţi-a trebuit să-i ameninţi cu procese de calomnie? Ce încurcătură afurisită!

Îşi turnă nişte coniac din cel pe care-l foloseau Iu gătit. Sticla cealaltă se golise.

Doamna Rottecombe îl privea cu ochi înghețați. Puterea și Influența se pierdeau repede. Trebuia să găsească o explicație pentru acțiunile ei – una acceptabilă din punct de vedere social. Era prea târziu să nege că se combinase cu Battleby, dar tot îi mai rămânea posibilitatea să susțină că o făcuse numai pentru ca omul să nu-și piardă permisul de conducere. Sau poate că tipul era pur și simplu un bețivan. Un cretin care lăsa revistele alea porno în Range Rover-ul lui, unde putea să le vadă oricine, n-avea cum să fie în toate mințile. Și să fi dat el foc, din greșeală, propriei sale case? Ruth Rottecombe știa că alcoolicii inveterați acționau adesea nebunește, iar noaptea trecută Bob fusese orb de beat. Fără îndoială că așa stăteau lucrurile. Se dovedise suficient de țicnit ca să-l pocnească pe comisarul ăla, dar totuși… Nu că i-ar fi păsat ei de Battleby. Trebuia să aibă grijă de ea. Și de Harold. Era vârât și el până peste urechi în toată povestea, dar chiar și așa, un ministru din umbră mai avea o oarecare influență. Cel puțin pentru moment. Trebuia să existe vreo metodă prin care să folosească influența respectivă pentru a mai limita dezastrul. În fine, mai era și bărbatul lipsit de cunoștință din garaj. Doamna Rottecombe își concentră gândurile asupra problemei. Trebuia să-l ferească pe Harold de tot scandalul ăsta. În timp ce parlamentarul dădu alcoolul pe gât, soția lui trecu la acțiune. Îi smulse sticla.

— Gata cu băutul! îl repezi ea. Trebuie să iei mașina și să te întorci imediat la Londra, iar dacă mai bei ceva, o să depășești limita legală. Eu o să rămân aici și o să mă ocup de toate investigațiile care or să mai apară.

— În regulă. Mă duc, mă duc, spuse bărbatul.

Dar era deja prea târziu. O mașină intrase pe alee și se oprise afară, în fața ușii de la intrare.

Doi bărbați coborâră din ea, iar unul din ei avea cu el un aparat de fotografiat. Harold Rottecombe trânti o înjurătură, o tuli prin spatele casei, gonind

peste peluză, trecu pe lângă piscină şi sări peste zidul scund, aruncându-se în şănţuleţul artificial din spatele lui. Urma să stea ascuns aici. Ruth avea dreptate. Nu trebuia să se afle că se întorsese de la Londra. O să plece glonţ, imediat ce-or să dispară cei doi. Se rezemă cu spatele de zid şi îşi aruncă privirea peste decorul rural ce se întindea în faţa lui, cu firul întunecat al râului curgând în depărtare şi îndreptându-se spre mare. Odinioară totul părea atât de tihnit. Acum nu mai părea deloc aşa.

Desfăşurarea evenimentelor la uşa de la intrare îi dădu dreptate. Sentimentele doamnei Rottecombe faţă de jurnaliştii de investigaţie evoluaseră de la o aversiune intensă la furie făţişă. În urma ei veneau Wilfred şi Pickles. Bull-terierii simţiseră atmosfera agitată care plutea prin toată casa. La parter se auzeau strigăte, telefonul ţârâia mult mai des decât ar fi fost normal, iar stăpâna folosise o expresie despre care ştiau, din amara lor experienţă, că aducea necazuri. Cum stăteau lângă ea, în dosul uşii de la intrare, adulmecară mânia şi teama ei.

13

Ziaristul şi fotograful de la News on Sunday, aflaţi dincolo de uşă, erau mai puţin sensibili. Ce-i drept, erau obişnuiţi să-i sâcâie şi să-i îngrozească pe oamenii la care erau trimişi ca să ia interviuri. Chiar şi după standardele presei de scandal, News on Sunday era privit cu veneraţie de redactorii cu experienţă şi de ceilalţi oameni de presă. Era o culme a jurnalismului băgăcios. Pe scurt, ziarul se aproviziona doar cu mizerie pură de canal, iar Butcher Cassidy şi Flashgun Kid, aşa cum erau porecliţi – pe bună dreptate cei doi reporteri de către colegii de breaslă, erau şobolani de canale şi erau mândri de reputaţia lor. Făcuseră deja nişte investigaţii în Meldrum Slocum despre Battleby şi „Ruth cea Rea“ şi avuseseră o conversaţie interesantă cu un poliţist aflat în timpul liber. Apoi se hotărâseră să apeleze la obişnuita lor abordare

agresivă şi veniseră cu maşina până la Leyline Lodge. Semnul de pe poarta de la intrare, pe care scria „NU INTRAŢI! CÂINE RĂU!“, nu i-a făcut să dea înapoi nici măcar o clipă. În decursul anilor cei doi întâlniseră o mulţime nenumărată de câini şi, cu toate că nu scăpaseră întotdeauna complet nevătămaţi, nu dădeau ei înapoi pentru atâta lucru. Era în joc reputaţia lor. O poveste cu adevărat zemoasă, legată de un ministeriabil din opoziţie care plătea compania unor tineri, le-ar fi picat cum nu se poate mai bine.

Înainte să sune la uşă, cei doi s-au răsucit pe călcâie şi au măturat cu privirea grădina, cu copacii, tufele ornamentale şi straturile de trandafiri maturi. Au fost impresionaţi în special de un stejar masiv, în care Cassidy a încercat imediat să se caţăre. Era decorul perfect pentru un scandal sexual din înalta societate, care implică un politician important. Preţ de o clipă foarte scurtă, când uşa începu să se deschidă şi cei doi s-au întors spre ea, emanând un farmec şi o bonomie prefăcute, au apucat să vadă chipul deloc zâmbitor al doamnei Rottecombe. În secunda următoare două obiecte masive şi albe s-au repezit asupra lor. Wilfred a sărit la gâtul lui Butcher Cassidy şi, din fericire, a ratat ţinta. De cealaltă parte, Pickles a ales o ţintă mai moale şi şi-a înfipt dinţii în coapsa lui Flashgun. În haotica retragere ce a urmat stejarul a dobândit o putere de atracţie sporită. Butcher s-a repezit la copac, cu Wilfred pe urmele lui, şi a izbutit să se apuce de creanga cea mai de jos chiar în clipa în care potaia îl prinsese zdravăn de călcâiul stâng, încleştându-şi fălcile în el. Pe de altă parte, Flashgun, Încurcat de ataşamentul lui Pickles faţă de coapsa lui stângă, încercase să o întindă direct prin stratul de trandafiri. Nu a fost cea mai înţeleaptă alegere de traseu. În momentul în care ajunse de partea cealaltă, mâinile îi erau zgâriate aproape la fel de rău precum îi era muşcat piciorul, şi reporterul zbiera după ajutor. Zbieretele

lui au fost în mare măsură acoperite de ţipetele lui Butcher. La cele treizeci şi cinci de kilograme ale lui, Wilfred era un câine greu şi se încăpăţâna să smucească de lucrurile în care îşi încleştase fălcile.

Cum strigătele nu încetau – şi puteau fi auzite în Meldrum Slocum doamna Rottecombe interveni. Se urcă în maşina reporterilor, o scoase pe şosea, o închise şi încuie poarta de la intrare, după care se îndreptă agale spre scena acelui carnaj atât de plăcut privirii. Între timp dirigintele poştei din Little Meldrum sunase să cheme o ambulanţă. Era clar că se impunea venirea uneia, pentru salvarea unor vieţi. Flashgun Kid împărtăşea şi el opinia dirigintelui poştei. După ce îl târâse prin stratul de trandafiri pe Pickles, care era în continuare ataşat ferm de coapsa lui – şi, după cum păreau să meargă lucrurile, urma să rămână fixat acolo pentru totdeauna –, se împiedicase la marginea peluzei şi fusese târât înapoi pe acelaşi drum pe care venise, printre aceiaşi trandafiri. Erau trandafiri mari din specia canina şi beneficiau de ţepi din belşug. Beneficiau în egală măsură şi de un strat nutritiv proaspăt de bălegar de cal. Flashgun făcu greşeala să se prindă iarăşi cu mâna de ei, iar de data aceasta în Meldrum Slocum nu mai rămase nici urmă de îndoială legată de apariţia iminentă a morţii la Leyline Lodge. Butcher Cassidy împărtăşea şi el această opinie. Se agăţă de creanga stejarului cu şi mai multă îndârjire decât aceea cu care o sâcâise pe acea mamă – de fapt pe cele câteva mame ale căror fiice fuseseră ucise, pentru a afla ce simţeau ele în legătură cu morţile respective. În lumea asta lăsată de Dumnezeu nu exista nimic care să-l poată face să dea drumul crăcii. Wilfred era şi el, în mod clar, de aceeaşi părere. Se încleştase cu dinţii de glezna aceea şi avea de gând să rămână uşa. Smuci de piciorul lui Butcher, scutură de el, îşi implântă dinţii şi mai adânc în el şi nici nu se deranjă să observe că pantoful de velur de pe celălalt picior al

lui Butcher îl pocnea neîncetat într-o parte a capului. Lui Wilfred chiar îi făcea plăcere «ă fie lovit atât de blând. Odinioară, într-un moment de iritare, doamna Rottecombe îl pocnise mult mai al dracului de tare, dar pe Wilfred nu-l deranjase nici atunci. Loviturile de picior ale lui butcher erau mai degrabă nişte gâdilături.

După ce fumiză dovezile necesare pentru faptul că reporterii intraseră în mod ilegal, căţărându-se peste poarta încuiată, doamna Rottecombe reveni de la şosea. Chiar şi ea putea să-şi dea seama că era momentul să-şi cheme bull-terierii, Înainte ca Wilfred să-i smulgă piciorul lui Cassidy Him ca nemernicul celălalt să fie târât pe pământ până se făcea fărâme.

— Gata, ajunge! ordonă ea, îndreptându-se grăbită spre stejar.

Wilfred o ignoră. Glezna aia îi stârnea prea multă plăcere. Doamna Rottecombe recurse la măsuri mai dure. Îşi cunoştea ea bull-terierii. Nu ajuta la nimic să-i loveşti peste cap. Partea dorsală era mult mai vulnerabilă, iar în cazul lui Wilfred ara şi mai accesibilă. Femeia îl prinse pe câine de nerot cu ambele mâini şi folosi cu toată puterea tehnologia spărgătorului de nuci. În prima clipă Wilfred se mulţumi să mârâie, dar durerea era prea mare chiar şi pentru el. Deschise gura, ca să-şi exprime în mod adecvat protestul, şi se văzu prompt pe sol.

— Câine obraznic! Câine obraznic! îl certă doamna Rottecombe. Eşti un câine foarte-foarte obraznic.

Pentru Butcher, care acum stătea la capătul de sus al crengii stejarului şi se cocoţa pe o cracă şi mai înaltă, cuvintele respective sunară cumva dement. Numai obraznic nu era afurisitul ăla de câine. Era un crocodil canin, o capcană pentru oameni, şi o să aibă el grijă ca bestia să aibă o moarte rapidă şi – spera Butcher – chinuitoare.

Doamna Rottecombe îşi îndreptă atenţia spre Pickles, căreia, fiind căţea, îi lipsea scrotul. Aşa că femeia puse mâna pe cea mai apropiată armă, o tijă cu o plăcuţă metalică în vârf ce oferea informaţii că trandafirii erau din specia Crimson Glory. După ce şterse cu grijă de pe tija de plastic bălegarul de cal şi pământul (fiindcă nu voia ca Pickles să facă tetanos sau să-i înţepenească falca şi mai tare decât acum), înălţă coada bull-terierului şi împunse. Reacţia lui Pickles a fost mai rapidă decât a lui Wilfred. Căţeaua îi dădu drumul lui Flashgun Kid şi ţâşni ca din puşcă peste stratul de trandafiri, ascunzându-se unde era tufărişul mai adânc şi apucându-se să-şi lângă rana. Doamna Rottecombe înfipse la loc plăcuţa metalică şi îşi îndreptă atenţia spre fotograful sfâşiat.

— Ce căutaţi voi aici? îl interogă ea, cu o lipsă de interes atât de dispreţuitoare faţă de plăgile lui Flashgun, încât i-ar fi tăiat răsuflarea reporterului dacă ar mai fi avut ce tăia.

Flashgun nu căuta nimic, fiindcă ştia precis ce făcea aici. Murea. Ridică privirea spre femeia aceea înfiorătoare şi izbuti să deschidă gura.

— Ajută-mă, ajută-mă! scânci el. Sângerez de moarte.

— Prostii! îi zise doamna Rottecombe. Ai intrat prin efracţie. Când intri prin efracţie pe proprietatea privată a cuiva, eşti singurul vinovat dacă te trezeşti muşcat. Pe poartă e pus un anunţ.

Acolo scrie foarte clar: „NU INTRAŢI! CÂINE RĂU!“. N-aveai cum să nu-l vezi. L-ai ignorat, ai Intrat prin efracţie şi ai atacat un animal de casă absolut inofensiv, iar după aia te miri când animalul se apără. Eşti un infractor. Şi ce caută tipul celălalt la mine în copac?

Lui Jones i se umflară ochii cât cepele. O muiere care era în stare să-i spună bestiei criminale Ce fusese cât pe ce să-i secţioneze piciorul „un animal de casă absolut inofensiv” trebuie să fie complet idioată.

— Pentru numele lui Dumnezeu… începu el. Dar doamna Rottecombe îi reteză începutul de rugăciune.

— Numele şi adresa! aruncă ea. Numele şi adresele amândurora! Apoi, dându-şi seama că era încă în halat, o porni înspre casă.

— Şi să nu vă mişcaţi de unde sunteţi, adăugă cu din mers. Am de gând să chem poliţia şi să vă pun sub acuzare pentru intrare prin efracţie şi cruzime faţă de animale.

Ameninţarea respectivă era mai mult decât putea îndura Flashgun. Omul se lăsă moale în bălegarul de cal şi leşină. Sarcina de a protesta rămase în spinarea lui Butcher Cassidy, plasat acum cu trei crengi mai sus în copac.

— Cruzime faţă de animale, curvă afurisită! strigă el înspre femeie în timp ce aceasta îl vâra pe înmuiatul Wilfred înapoi în casă. Pe tine or să te încalţe pentru cruzime! Să fiu al dracului dacă n-o să te jupuim! Să vezi tu dacă nu! O să te dăm în judecată şi-o să ajungi la sapă de lemn!

Doamna Rottecombe zâmbi şi îl mângâie pe Wilfred.

— Cuminte, Wilfie, cuminte. Eşti un căţeluş cuminte, aşa-i? Omul cel rău te-a lovit cu piciorul, aşa-i?

Apoi intră în casă şi aduse din bucătărie un tub cu pastă de tomate. Apucă bull-terierul de zgardă şi îi turnă pastă pe spinare. Apoi îl scoase iarăşi în grădină şi îl lăsă sub stejar. Când veni ambulanţa şi, la puţin timp după aceea, şi poliţia, câinele era tot acolo. Sângele scurs din glezna lui Butcher era împrăştiat peste tot pe pământul de sub copac şi curse destul de mult şi pe spinarea lui Wilfred, dând un plus de autenticitate pastei de tomate. Doamna Rottecombe îşi atinsese scopul. Se dovedea o femeie plină de inventivitate în cazuri de urgenţă.

14

Ministrul din umbră al Protecţiei Sociale stătea în iarba de lângă zid, cu capul rezemat în palme. Acum ştia că n-ar fi trebuit să vină în niciun caz acasă cu o zi mai devreme. Era la fel de sigur şi în ceea ce privea căsnicia lui. N-ar fi trebuit să se apropie niciodată la mai mult de un kilometru de femeia aia afurisită, care era în stare să asmuţă asupra celor doi reporteri câinii ăia îngrozitori. Mârâielile şi strigătele auzite, laolaltă cu înţelegerea sensului lor – ca să nu mai vorbim de faptul că pe podeaua garajului lor se găsea un bărbat inconştient, cu capul plin de sânge îl convinseră de acest lucru. Harold Rottecombe nu intenţiona în niciun caz să devină complice la faptul că nenorocitul ăla ajunsese acolo şi, cine ştie, poate şi la uciderea lui. Dacă o asemenea treabă ajungea pe pagina întâi a ziarelor, cum era deja aproape sigur că se va întâmpla, se termina cu poziţia lui de ministru din umbră, ba chiar şi cu cea de parlamentar. Şi totul numai din cauza curvei ăleia demente. N-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu ea. Un gând proaspăt îi răsări în minte. Groaza zărită pe chipul femeii atunci când He întorsese din garaj păruse atât de autentică, încât aproape că îl convinsese că nu ea adusese trupul acolo. Ba nu, fără „aproape“. Iar în cazul acesta altcineva era vinovatul. Harold Rottecombe căută o explicaţie diferită şi găsi una. Cineva încerca să-i distrugă cariera. Iată de ce fuseseră anunţate ziarele. Numai că de-acum era prea târziu ca să mai poată face ceva. Ce trebuia el să facă acum în primul şi-n primul rând era să se întoarcă la Londra cu trenul. Nu putea în niciun caz să ia maşina. Aruncând o privire peste zid, văzu grupul de ziarişti şi de reporteri TV adunaţi la capătul aleii. Or să rămână acolo toată ziua, iar poliţia din Oston va veni în mod sigur la el acasă. Nu putea utiliza nici gara de acolo. Trebuia să ajungă la Slawford, ca să prindă trenul spre Bristol şi Londra. Oraşul era plasat în afara circumscripţiei

sale, aşa că avea mai puţine şanse să fie recunoscut acolo. Argumentul contrar era faptul că avea al dracului de mult de mers pe jos.

Pe de altă parte, mai exista şi râul. Râul trecea prin Slawford, iar la capătul zidului se zărea acoperişul adăpostului pentru barcă, aşa că bărbatului îi răsări în minte o metodă mult mai bună decât să se târască cu greu cincisprezece kilometri peste câmpuri. Urma să ia barca şi să o pornească în josul râului.

Undeva în urma sa, Ruth îşi punea în valoare asupra lui Wilt talentul ei de a lega oameni. După ce s-a asigurat că bărbatul nu era mort şi nici pe moarte, Ruth i-a legat încheieturile mâinilor una de alta cu câteva răsuciri ale unei role de Elastoplast, care n-avea să lase niciun fel de urme evidente, cum ar fi făcut frânghia, apoi i-a dat jos blugii. Următorul pas a fost să-l târască până la maşina Volvo, mânjindu-l pe Wilt în timpul noţiunii cu propriul lui sânge pe chiloţi, după care, cu ajutorul a două scânduri, îl rostogoli cu mare greutate în remorca din spate. Apoi îl legă cu o batistă la gură, ca să poată respira, şi îl acoperi cu nişte ziare şi cu câteva cutii de carton. În cele din urmă îi luă rucsacul şi blugii, încuie uşile garajului şi se întoarse în casă, ca să aştepte Întoarcerea lui Harold.

După ce trecu o jumătate de oră, începu să-l strige, dar nu-i răspunse nimeni. Ruth ieşi în grădină şi se uită peste zid. Se vedea un petic unde Iarba lungă era strivită şi unde probabil că stătuse Harold, dar altfel nu era nici urmă de el. Era clar că se speriase şi spălase putina. Cu atât mai bine. Acum trebuia să se ocupe de reporterii de la poartă. Ăia puteau să mai aştepte puţin.

Voia să vadă ce era în rucsacul omului. Se întoarse în garaj iar după ce termină de verificat rucsacul, rămase complet buimăcită. În carnetul de conducere al lui Wilt scria că avea domiciliul pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, în Ipford. Ipford?

Dar asta era mult înspre sud. Cum Dumnezeu nimerise nenorocitul ăsta tocmai la ea în garaj? N-avea nicio logică – ca şi restul lucrurilor. Pe de altă parte, dacă îl arunca pe undeva, pe aproape de Ipford, tipului o să-i fie greu să explice cam ce făcuse el pe-acolo fără pantaloni pe el, într-un loc aşa de tihnit precum Meldrum Slocum. Până să se hotărască, doamna Rottecombe stătu şi analiză vreme de zece minute lungi întreaga problemă.

Peste o oră ieşi pe alee cu Wilfred şi Pickles după ea, etalând în faţa grupului de oameni de presă presupusele răni pe care i le provocaseră lui Wilfred brutele de la News on Sunday.

Aii intrat în mod ilegal pe o proprietate privată şi au încercat să pătrundă în casă, iar atunci când Pickles i-a prins, au fost atât de proşti încât s-au apucat s-o lovească cu piciorul. Dacă îi faci aşa ceva unui bull-terier englezesc, nu poţi să te aştepţi ca dragul de el să nu se apere, nu-i aşa? Nu-i aşa, scumpete?

Pickles dădu din coadă şi păru încântată de ea. Îi plăcea să fie alintată. Wilfred era mult prea masiv ca să poată fi ridicat, dar părţile lui dorsale erau învelite în pansamente mari, foarte impresionante.

— Unul din bărbaţi l-a atacat cu un cuţit, explică Ruth. Asta a fost într-adevăr o chestie scârboasă.

Apoi, când un reporter se apucă să o întrebe dacă era adevărat că…

— Nu, nu sunt pregătită să răspund la asemenea întrebări, le zise ea. Sunt mult prea dată peste cap. Nu suport să văd animale chinuite, iar ceea ce au făcut acei doi bărbaţi a fost îngrozitor. Nu, soţul meu e la Londra. Dacă vreţi să staţi de vorbă cu el, îl găsiţi acolo. Eu mă duc să mă odihnesc o vreme. Am avut o zi foarte agitată. Sunt convinsă că aţi observat şi voi.

Ce au observat reporterii strânşi acolo a fost că Butcher Cassidy şi Flashgun Kid trebuie să fi fost complet duşi cu pluta ca să se apropie în vreun fel

de nişte câini atât de înfricoşători, iar în privinţa picioarelor trase javrei… ei, da, probabil că au avut un impuls sinucigaş de vreme ce acel Wilfred enorm era şi el prin preajmă. Când doamna Rottecombe se întoarse în casă, reporterii de la poartă se împărţiră în două tabere opuse. Unii erau încântaţi că Butcher şi Flashgun îşi aflaseră tu sfârşit naşul, în vreme ce alţii păreau să creadă cA aceştia, porniţi pe urmele unui subiect bun, dăduseră dovadă de un curaj imens, un curaj ce depăşea cu mult sentimentul datoriei profesionale. Nimeni nu era dispus să le urmeze exemplul, aşa că întreg convoiul se făcu nevăzut.

Doamna Rottecombe îi urmări cum pleacă, după care se întoarse în casă, ca să se ocupe de Wilt.
Puse bocancii, ciorapii şi pantalonii într-un morman de gunoi. Avea de gând să le arunce pe undeva pe traseu. Se gândi o clipă să-i ia cu ea pe Wilfred şi Pickles, dar hotărî să n-o facă. Trebuia să rămână complet anonimă, iar oamenii ar putea să-i reţină pe cei doi câini din maşină.

Apoi cercetă capătul aleii pe fereastra dormitorului şi observă cu uşurare că reporterii plecaseră. La ora nouă seara ieşi cu maşina pe şosea şi o porni la drum spre sud, îndreptându-se către Ipford.

15

Şederea la cabana cu vedere spre lacul Sassaquassee, împreună cu cvadrupletele, nu l-a făcut pe unchiul Wally să se simtă nici măcar un strop mai în siguranţă. Nici nu era cu adevărat o cabană. După cum afirmase odată şeriful Stallard, Wally Immelmann îşi construise acolo un conac antebelic şi culcase la pământ aproape toţi copacii de pe o rază de un kilometru în jurul acelui loc, fiindcă tuşa Joanie se temea de urşi şi nu voia cu niciun chip să se plimbe prin pădure dacă nu era convinsă că nu sunt urşi prin preajmă. Iar dincolo de acel spaţiu deschis femeia insistase ca soţul ei să înalţe un gard de sârmă extrem de solid, pentru

a fi absolut sigură că urşii nu intră acolo şi nu se apucă să dea raiduri pe lângă casă şi că nu năvălesc prin ferestrele franceze ce dădeau spre terasă sau în piscină (mătuşa nu făcea baie în lac, fiindcă auzise că există şerpi care ştiu şi ei să înoate, precum mocasinul-de-apă ori şarpele cap-de-aramă), în zona cu grătarul sau peste tot. Cuvântul „tot“ a fost cel care le-a incitat pe micile Wilt. Era şi cuvântul care îl incitase dintotdeauna pe Wally, motiv pentru care se străduise atât de tare şi plătise atât de mult ca să îl aibă.

— Acesta este un tanc Sherman. A făcut tot Războiul al Doilea Mondial, anunţă el cu mândrie.

De pe plaja Omaha, în Ziua Z, cu generalul Patton – fiindcă se zice că generalul a pornit la luptă în ni şi apoi tot drumul până la Berlin. Mă rog, nu chiar până la Berlin, fiindcă generalului Montgomery i-a fost frică să ocupe oraşul, dar a ajuns al naibii de aproape de el. Acolo a fost cea mai tare bătălie cu tancuri. Iar aici uite un elicopter Huey şi lângă el uite şi-un Puff, Dragonul Vrăjit[12]. Le-a beos căca… mucii pe nas la vietnamezii ăia, de nici nu ştiau ce i-a lovit. Mitraliera aia poate să tragă nu ştiu câte mii de gloanţe cât nici nu clipeşti. Şi-aici, uite un mortier care-a fost în Coreea împreună cu generalul Macarthur şi zău că atunci când frumuşelul ăsta trăgea câte una, gălbejiţii pricepeau că Unchiul Sam s-a apucat bine de treabă. Ca şi frumuşelul ăstălalt, arătă unchiul Wally spre un aruncător de flăcări. A fost în Okinawa şi i-a prăjit pe niponoi de parcă…

— Pe cine-a prăjit? întrebă Emmeline.

— Pe japonezoi! explică mândru unchiul Wally. Aruncă flăcări pe-aici, pe la muştiuc, şi când îl nimerea pe unul, numa’ ce-l vedeai pe gagiu prăjit de viu ca un curcan. Nemernicii ăia au ars cu sutele acolo. Iar asta de-aici e o bombă cu napalm. Ştiţi ce-i ăla napalm. E-o chestie grozavă. Cam ca uleiul de gătit cu gelatină. Vrei să prăjeşti cu totul

un sat? E de-ajuns să dai drumul la o chestie din asta şi, bum!, i-ai fript pe chinezoi mai bine decât ai fi visat. Iar asta de colo e o rachetă de care am făcut rost din Germania atunci când am câştigat Războiul Rece. Nu trebuie decât să-i pui un focos nuclear, drăguţa de ea, şi să vezi cum un oraş de cinci ori mai mare decât Wilma dispare de pe faţa pământului până s-apuci să-l găseşti pe hartă. Rusnacii ştiau cum stă treaba şi-aşa am salvat noi lumea de comunism. Nu voiau să rişte distrugerea nucleară. Asta în niciun caz.

Pretutindeni în jur se vedeau mărturii ale unor războaie înfiorătoare, dar bijuteria colecţiei de armament a unchiului Wally o constituia un avion B-52. Era plasat în spatele casei, unde putea fi văzut printr-o fereastră mare chiar şi noaptea, când reflectoarele plantate pe sol îl luminau:

un bombardier negru şi monstruos, cu cincizeci şi opt de misiuni de zbor deasupra Vietnamului şi Irakului şi cu diverse simboluri desenate pe ambele laturi. După spusele unchiului Wally, putea să zboare independent optsprezece mii de kilometri şi să arunce o bombă cu hidrogen care să facă varză şi cel mai mare oraş din lume.

— Ce înseamnă „să facă varză“, unchiule Wally? întrebă cu o nevinovăţie prefăcută Josephine.

Dar Wally Immelmann se cufundase prea tare în visul lui despre o lume sigură graţie mijloacelor de distrugere în masă, aşa că nu remarcă.

— Înseamnă că mai întâi se lansează unda de şoc, apoi vine mingea de foc, iar în al treilea rând avem radiaţiile şi cinşpe-şaişpe milioane de oameni morţi. Asta înseamnă, draga mea. Stăteau în aer douăş’patru de ore din douăş’patru – de Forţele Aeriene Strategice zic – şi erau gata să o ia din loc dacă preşedintele Statelor noastre Unite apăsa pe buton. Sigur, la ora actuală avem arme mult mai bune, dar au fost vremuri când frumuşelul ăsta era stăpânul cerurilor. Şi al lumii.

Acum nu ue mai trebuie ceva atât de mare. Avem rachete balistice intercontinentale, bombardiere invizibile, rachete de croazieră, bombe cu neutroni şi alte şmecherii despre care nu ştie nimeni şi care pot traversa Atlanticul în mai puţin de o oră. Dar cele mai tari dintre toate sunt laserele din spaţiul cosmic, care pot face scrum orice există pe Pământ cu viteza luminii.

Când se întoarseră în casă, unchiul Wally era învăluit de o stare de generozitate şi bună dispoziţie.

— Fetele astea ale tale sunt deştepte! Tare deştepte, zău, îi spuse el Evei, care le urmărise cu destulă îngrijorare de la distanţă. Le-am ţinut o lecţie de istorie despre felul cum învingem noi în războaie şi cum îi batem pe toţi de departe în materie de tehnologie. Nu-i aşa, fetelor?

— Ba da, unchiule Wally! răspunseră la unison cele patru fete.

Eva le privi bănuitoare. Ştia ea ce înseamnă unisonul acela. Era semn rău.

În noaptea aceea, în timp ce unchiul Wally se uita la un meci de baseball, iar Eva cu mătuşa Joan discutau despre rudele lor din Anglia, Samantha găsi în camera de zbenguială a unchiului Wally un magnetofon portabil vechi. Era din modelele acelea cu role de bandă, care se oprea automat la capătul benzii, şi avea în el o rolă de bandă de patru ore. Când Wally şi nevastă-sa se cocoţară în dormitor, magnetofonul rula sub patul lor de două persoane. Iar Wally avea chef de-o tăvăleală.

— Ooo, da' haide, dulceaţa mea! zise el. Doar nu mai suntem tineri şi dacă acum…

— Vorbeşte în numele tău, îi replică mătuşa Joan.

Nu era într-o dispoziţie foarte bună. Eva îi spusese că Maude, adică sora mătuşii Joan, hotărâse să devină lesbiană şi acum trăia cu un homosexual bărbat care făcuse o operaţie de schimbare de sex. Nu era tocmai genul de noutăţi

din familie de care să aibă chef. Şi nici să se lase tăvălită de Wally n-avea chef. Uite ceva care putea explica oarecum transformarea într-o lesbiană.

— În numele meu şi vorbesc, zise Wally. Singura persoană în numele căreia pot vorbi. Tu n-ai prostată, fir-ar al naibii, sau dacă ai cumva, eu nu l-am auzit pe doctorul Hellster, la care m-am dus în Atlanta, să fi pomenit ceva despre ea. Mi-a zis că trebuie să mă ţin tare sau ceva de genul ăsta.

— Să te ţii tare? N-ai tu nimic cu care să te ţii tare. În orice caz, în ultima vreme eu n-am văzut aşa ceva. Eşti sigur că n-ai lăsat chestia aia în baie, împreună cu meşa de păr? Că-i ca şi cum ai încerca să te satisfaci cu o meduză.

— Mde, mirii Wally, ignorând în mod evident, deşi cu dificultate, comparaţia anterioară. Şi nici n-am vreo şansă să mi-o întăresc dacă nu-mi oferi un pic de preludiu.

— Preludiu? Tu crezi că femeia trebuie să se ocupe de preludiu? Dacă ai idei din astea, atunci nu ţi-ai ales bine femeia. Tu eşti cel care trebuie să aibă grijă de preludiu. Adică să o faci cu limba şi tot restul.

— Să-mi bag crăcii! zise unchiul Wally. La anii mei, vrei să mă pui să cânt iar la muzicuţă? Ca un fel de balenă care împroaşcă în sens invers? Căcat. Nu-i momentul să faci poante din astea.

— Păi, să ştii că nu-i nici momentul să-mi ceri să îngenunchez în poala ta.

— N-am zis nimic de îngenuncheat. Ultima oară când ai făcut aşa ceva trebuie să fi fost cam pe vremea audierilor din scandalul Watergate.

— Şi avea şi gust de aşa ceva, zise mătuşa Joan.

După multă ciondăneală, femeia acceptă să se întindă pe spate şi să îşi imagineze că Wally e Arnold Schwarzenegger pe sedative sau ceva care îi încetinea avântul.

— Singurul lucru care îmi încetineşte avântul e că nu găsesc afurisita aia de chestie, zise Wally. E ca şi cum aş coborî în canionul Oak Creek într-o

noapte ploioasă şi fără nicio lanternă la mine. Tu eşti sigură că mai ai pizdă? Chirurgul ăla cu histerectomia nu ţi-a făcut cumva una completă?

În cele din urmă găsi ce căuta. Sau crezu că a găsit. Mătuşa Joan îl aduse pe calea cea dreaptă.

— Căcatule! ţipă ea. Iisuse, te-ai ţicnit, de încerci să-mi găureşti curu'?! O, nu, Wally Immelmann, n-o să faci tu aşa ceva! Să-mi bag eu crăcii dacă te las să mă sodomizezi! Dacă ai chef s-o faci cu cineva, găseşte-ţi un poponar căruia îi place să facă aşa ceva. În curu' meu, io, una, îs sigură că nu.

— Să te sodomizez? N-am vrut să te sodomizez! sări Wally, sincer indignat. Suntem căsătoriţi de ceva ani, adică de treizeci, de treizeci de afurisiţi de ani, şi-n tot timpul ăsta am încercat eu vreodată să te sodomizez?

— Da, răspunse acră mătuşa Joan. Da, ai încercat şi-o ştiu foarte bine. Doctorul Cohen zice că e din…

— Doctorul Cohen? I-ai spus doctorului Cohen că am încercat să te sodomizez? Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Nu se poate! urlă Wally. I-ai spus doctorului Cohen… Iisuse!

— N-a fost nevoie să-i spun. Are şi el ochi. A putut să-şi dea seama şi singur şi a fost dezgustat. Mi-a spus că e împotriva legii. Şi are dreptate.

De-acum Wally nu mai era interesat de nicio tăvăleală. Stătea drept ca o luminare în patul dublu.

— Împotriva legii? Asta-i un mare căcat. Dacă e împotriva legii, cum de homosexualii o fac tot timpul şi aşa ne-am ales şi cu o epidemie de SIDA?

— Nu legea aia. Legea lui Dumnezeu. Doctorul Cohen zice că aşa scrie în Biblie. Să nu…

— În Biblie? Ce ştie doctorul Cohen despre Biblie? Pentru numele lui Dumnezeu, jidanului ăluia din New Jersey i se pare cumva că evreii au scris Biblia? Probabil că nu-i în toate minţile.

— Dar cine altcineva, Wally, dragule? zise mătuşa Joan, preluând iniţiativa, căci de-acum Wally se dăduse jos de pe ea şi căzuse într-o mlaştină a ignoranţei. Cine altcineva să fi scris Biblia?

— Ce vrei să spui? Cum cine altcineva? Deuteronomul, Iosua Navi, Iona… Tipii de genul ăsta. Uite cine a scris Biblia.

— Ai uitat de Moise, îi răspunse infatuată mătuşa Joan. Moise, ca şi doctorul Moise Cohen. Evrei, dragă Wally. Evrei. Biblia a fost scrisă de evrei. Tu n-ai băgat de seamă?

— Iisuse! exclamă Wally Immelmann.

— Da, şi el. Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Numai evrei, Wally, iar asta e Sfânta Evanghelie. Wally se lăsă moale pe pat.

— Sigur că da. Sigur că ştiam toate astea, anunţă el cu un scâncet. Iar tu trebuia să te duci să-i spui doctorului Cohen că am obiceiul să te sodomizez. Probabil că eşti nebună şi, când zic asta, vreau să zic că eşti dusă rău de tot. Bună de internare.

— Îţi zic că nu i-am spus. A văzut singur atunci când m-am dus să văd ce-am cu spatele şi-a fost dezgustat. Ar fi trebuit să auzi ce-a spus despre bărbaţii care fac astfel de lucruri. M-a pus să-mi fac şi analize de sânge.

— Nu mai spune! zbieră Wally.

Doar că, bineînţeles, ea îi spusese. Pe larg şi cu detalii din cele mai explicite, timp în care el o tot întrerupea cu ameninţări legate de ceea ce avea să îi facă. Cum că o să divorţeze de ea şi că ştia el nişte tipi care or s-o aranjeze cum trebuie.

— Mare brânză! zbieră şi mătuşa Joan la el. Nu crezi că eu nu m-am asigurat? Doctorul Cohen mi-a făcut legătura cu un avocat, unul într-adevăr bun, şi m-am întâlnit cu el. Să-ncerci numai să-mi clinteşti un fir de păr din cap, Wally Immelmann, şi-o să vezi tu ce tratament ţi-am pregătit. Nici n-o să-ţi vină să crezi!

Wally spuse că lui nu-i venea să creadă că o nevastă poate să facă aşa ceva, adică să-l trădeze pe soţul ei în faţa unui futut de doctor şi a unui afurisit de avocat. Au continuat să strige unul la altul până când pe bărbat îl lăsară puterile şi se întinse pe spate în pat, întrebându-se ce-ar putea să facă. Un lucru era sigur. Era hotărât să-şi schimbe medicul şi să se ducă la doctorul Lesky. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Doctorul Lesky aproba avortul. Când erai diacon la Biserica Dumnezeului Adevărat, nu dădea prea bine să îţi alegi un medic precum doctorul Lesky. Dumnezeu-Adevăraţii nu mergeau la medici care aprobau avorturile şi Wally nu voia să meargă nici la clinica aia pentru negri şi săraci. Acolo nu te tratai, ci mai degrabă te îmbolnăveai. Până şi medicii se molipseau. Era ca şi cum Immelmann Enterprises ar fi cerut ajutor social. Wally stătea întins pe spate în beznă şi încerca să se gândească la vreo metodă prin care să scape de doctorul Cohen. Faptul că era diacon şi că medicul îl credea sodomit nu era tocmai ceva care să-i fie de ajutor în Wilma.

Nici ceea ce îi instalaseră în conacul Starfighter lucrătorii agenţiei antidrog nu avea cum să-i fie de ajutor.

— Am pus serii duble de microfoane în fiecare încăpere, aşa că atunci când tipul verifică şi găseşte unul, îi scapă celălalt. Acesta este activat doar când vrem noi, aşa că individul n-o să-l detecteze de prima dată. Şi n-o să controleze de două ori, pentru că îl va găsi pe primul şi oamenii nu verifică niciodată de două ori, a spus expertul în mecanisme electronice. Iar ca să ne dăm seama când trebuie să activăm numărul 2, am instalat nişte camere video atât de mici, încât ochiul muştelor pare mare pe lângă ele. Nici gând să le găsească cineva. Camerele video ne arată cine e acolo, iar microfoanele prind fiecare cuvânt. Dacă individul ăsta face vreo afacere necurată, o să

obţinem dovada. Singurul mod în care mai poate discuta în particular e afară, în aer liber, şi nici măcar acolo nu poate fi absolut sigur. Ar putea avea ceva în dosul unui nasture de la cămaşă sau oriunde. Asta fiindcă i-am plasat în tot atelajul său de transport şi în toată casa atât de multe microfoane, încât ne-am putea da seama şi dacă se spală în dosul urechilor sau dacă e circumcis. Singurul lucru care mă nedumereşte e de unde atâta scandal pentru insul ăsta. Vreau să zic că tot ce-am instalat noi acolo e echipament pentru mafie, iar ăsta pare să fie plevuşcă.

— Ar putea fi ceva foarte mare, îi răspunse Palowski. Conform informaţiilor noastre din Polonia, marfa asta e ceva nou, de-o calitate extraordinară, care se produce într-un laborator din Rusia. Nu e nevoie s-o creşti şi dă de o mie de ori mai multă dependenţă decât crack-ul. Valoarea ei pe piaţa drogurilor e de enşpe milioane de dolari şi se produce pe cât de repede, pe atât de uşor. Chiar mai uşor. Ceea ce explică şi de ce-a dispărut Sol. Pierzi o mostră din asta, îţi pierzi şi capul odată cu ea. Ceea ce aproape sigur a păţit şi el. Pe de altă parte, şeriful Stallard zice că Immelmann Enterprises intră şi pe piaţa produselor farmaceutice. Aşa a auzit el că umblă vorba. Nu ştiu ce firmă germană e interesată să investească împreună cu el, iar ăia au investiţii şi în Rusia. Uite de unde vine interesul Washingtonului. Opinia mea e că s-ar putea să fie vorba de un gambit subversiv. În plan militar ruşii au fost scoşi din joc, dar dacă ar reuşi să ne strecoare un drog produs de ei şi de un asemenea calibru, nici nu mai trebuie să câştige vreun război.

— Gagiul ăsta-i paranoic. Să mă bată Dumnezeu dacă nu! Are rusnaci pe creier, a spus după aceea expertul în electronică.

Părerea respectivă a fost împărtăşită şi de şeriful Stallard atunci când Baxter i-a raportat că întreg

conacul Starfighter fusese împânzit cu aparate S&I, adică sunet şi imagine.

— Vrei să spui că Wally Immelmann… că atunci când doamna Immelmann se duce la baie, nu ştiu ce tip o s-o filmeze când stă pe budă? Nu pot să cred. Şi sunt al naibii de sigur că nu am chef să văd nicio înregistrare cu ea trăgând o pişare.

— Dacă treaba se impute…

— Se impute? Nimic nu poate fi mai puturos decât Joanie pe… Unde-i blestemata aia de cameră video? Şi să nu-mi spui că filmează de jos, c-o să vomit.

— Nu, e în linie dreaptă, zise Baxter. Dar pot să mărească imaginea. Şerifule, ăştia au instalat acolo tehnologie spaţială.

— Poţi s-o mai zici o dată, îi răspunse şeriful, obsedat în continuare de imaginea mătuşii Joan pe WE. Ce-şi închipuie tipii ăia că-i nevoie să mărească acolo? Sunt vreun soi de perverşi sau ce? Or să încalce toate reglementările privitoare la obscenitate pe care le avem. Şi ce dracu' vor să filmeze acolo?

— E doar în caz că Wally încearcă să arunce marfa în we. Vor să aibă o înregistrare. Au adus şi Brigada de Căcat.

— Mi-ai spus, zise şeriful. Un nume foarte potrivit pentru nemernicii ăia. Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

— Nu, tipii ăştia sunt altceva.

— Păi, asta zic şi eu. Nu-s în niciun caz la fel ca mine. Pe mine nu mă excită în niciun fel să spionez grăsane care se pişă în spaţiul intim al propriilor lor toalete. Trebuie să fii cu-adevărat pervers ca să-ţi placă aşa ceva.

— Nu asta. Cei de la Brigada de Căcat sunt specialiştii în canalizări. S-au cuplat la toate scurgerile care vin de la Starfighter şi le transferă într-o cisternă pentru analize. Maşinăria e parcată în dosul ecranului de la vechiul cinema drive-in şi e enormă. Cred că intră în ea vreo cincizeci-şaizeci

de mii de litri odată. Iar camioneta cu laboratorul de analize e tot acolo, ca să nu poată fi văzută. Au instrumente care pot detecta drogurile din urina sportivilor la nu ştiu câte săptămâni după ce le-au luat.

Şeriful Stallard îl privea uimit. În lunga lui carieră de apărător al legii şi ordinii nu întâlnise până acum nimic asemănător.

— S-au cuplat…? Zi-o încă o dată, Baxter! Zi-o încă o dată şi de data asta mai rar. Povestea asta nu reuşeşte să-mi intre în cap.

— Treaba stă în felul următor, începu Baxter. Au sigilat toate gurile de evacuare din casă, toate ţevile de apă şi cele de canalizare, apoi au cuplat mecanismul ăla absorbant gigantic, astfel că pot să pompeze în el…

— Căcat, spuse şeriful. Se folosesc de banii contribuabililor ca să verifice toată urina care iese din casa lui Wally Immelmann? Acum o să-mi spui că or să se apuce să folosească şi satelitul ăla de pe orbita statutară de deasupra Wilmei!

Se opri din vorbit şi privi cu groază în sus, spre cer.

— Mi-ar putea descifra şi literele de pe insignă.

— Cred că de fapt se spune „staţionară”. Orbită staţionară. Dumneata ai spus „orbită statutară”.

Şeriful Stallard îşi îndreptă privirea de gheaţă înspre ajutorul său. Începea să simtă cum îl cuprinde enervarea.

— Staţionar, Baxter, staţionar nu are cum să fie. Wilma se deplasează cu o viteză de vreo patru mii opt sute de kilometri pe oră. Nici n-are cum altfel, fiindcă asta-i viteza cu care se roteşte pământul. Sau cam aşa ceva. Judecă şi singur.

Planeta se roteşte în jurul axei o dată pe zi şi are o circumferinţă de patruzeci de mii de kilometri. Aşadar, patruzeci de mii împărţit la douăzeci şi patru înseamnă cam o mie şase sute. Judecă şi singur. Şi atunci, dacă ai un satelit acolo sus care se screme să vadă Wilma… nu, nu se screme, hai

să lăsăm la o parte scremutul. Nu vreau să mă mai gândesc la povestea aia. E acolo sus, mult mai departe decât Wilma, iar cum Wilma e pentru mine destul de departe de felul în care acţionează tipii respectivi, şmecheria aia de sus trebuie să se deplaseze şi mai repede, ca să ţină pasul. Corect?

Baxter dădu din cap că da.

— Bun. Prin urmare, dacă eu am zis „statutar", „statutar" rămâne. Operaţiunea de-acum costă în mod obligatoriu milioane de dolari. Aşadar, trebuie să fie statutară. Cu aprobarea Washingtonului. Şi cine a pomenit ceva despre reducerea deficitului federal?

Şeriful se întoarse în biroul lui şi luă un calmant, apoi se întinse şi încercă să îşi închipuie că nu s-a întâmplat nimic. Nu reuşi. Imaginea cu Joanie Immelmann pe budă îl obseda.

La secţia de poliţie din Oston, Bob Battleby continua să-şi susţină nevinovăţia. Nu el îşi incendiase propria locuinţă. De ce ar face aşa ceva? Era o casă frumoasă şi era în proprietatea familiei lui de sute de ani. Era foarte ataşat de ea şi aşa mai departe. Cât despre revistele pornografice şi celelalte materiale, habar n-avea cum ajunseseră la el în Range Rover. Poate că pompierii le puseseră acolo. Erau tocmai genul de mizerii pe care le citeau oamenii de soiul pompierilor. Nu, nu cunoştea personal niciun pompier, nu făceau parte din categoria de oameni cu care intra în contact de obicei – dar tipii erau absolut inutili. De exemplu, nu opriseră incendiul ce-i arsese casa până la temelii şi, din câte presupunea el, lecturile pornografice îi ajutau să mai piardă vremea. Cătuşele, căluşurile şi biciuştile? Oare îşi închipuia că pompierii se foloseau şi de aşa ceva ca să piardă vremea? Păi, nu, dacă stătea Hă se gândească mai bine, nu credea aşa ceva. Aduceau mai degrabă cu genul de chestii de care s-ar folosi cei de la poliţie.

Comentariul respectiv n-a fost primit foarte bine de inspectorul care îl interoga în lipsa comisarului

– acesta recupera din orele nedormite. Battleby încă n-avusese norocul comisarului. Întrebările năvăleau una după alta şi n-avea să fie lăsat să doarmă până nu răspundea corect la ele. Unde era soţia lui? Nu avea soţie. Se înţelegea bine cu familia sa? Ar face mai bine să-şi vadă dracului de treaba lor. Dar tocmai asta şi făceau: treaba lor era să aresteze infractorii, iar dacă nu ştia atâta lucru, indivizii care îşi dădeau foc la propriile locuinţe şi deţineau materiale obscene cu caracter pedofil, ca să nu mai vorbim de cei care îi pocneau cu pumnul în faţă pe comisarii de poliţie, intrau în categoria infractorilor – ba chiar în mai multe categorii deodată.

Battleby răspunse că nu-şi dăduse foc la propria lui locuinţă. Doamna Rottecombe putea să depună mărturie în privinţa asta. Fusese cu el atunci când ieşise din bucătărie. Inspectorul înălţă din sprâncene. Problema era că doamna Rottecombe dăduse o declaraţie oficială în care jurase, pe toţi sfinţii şi dumnezeii din ceruri, că îl aşteptase în maşină, în faţa uşii de la intrare. Battleby se lansă şi el într-o declaraţie în care o înjură de toţi sfinţii şi dumnezeii pe javra de doamnă Rottecombe şi i se aminti banalul fapt că, de vreme ce Brigada Incendieri îşi începuse propriile cercetări şi era asistată de anchetatorii de la compania de asigurări, adică adevăraţii specialişti, or să afle ei în curând ce şi cum. Lucrul pe care voia să-l afle inspectorul era situaţia financiară a lui Battleby. Battleby refuză să răspundă. Nu conta – or să obţină ei o decizie judecătorească pentru a-i putea vedea conturile bancare. Era procedura normală în cazurile de incendieri în care erau în joc sume mari de bani de la asigurări. Se asigurase şi el, nu-i aşa? Probabil că da, presupuse Battleby. Îşi lăsa contabilul să rezolve problemele financiare.

Dar poliţa de asigurare a casei era pe numele lui? Sigur că da, cum dracu' altfel? Aşa trebuia să fie. La urma urmei, familia lui locuise în ea mai

bine de două sute de ani, aşa că trebuia să fie pe numele lui. Da, da, sigur. Acum rămâne problema materialelor obscene… Doamna Rottecombe făcuse o declaraţie în care afirmase că bărbatul îi ceruse să îl lege şi să-l biciuiască, dar ea refuzase… Refuzase pe dracu'. Curva aia afurisită abia aştepta să biciuiască şi să tortureze pe cineva. Era moartă după flagelări… Battleby tăcu. Deşi era într-o stare de epuizare aproape completă, înţelese totuşi din expresia de pe chipul inspectorului că spusese ce nu trebuia. Ceru să stea de vorbă cu avocatul lui. Sigur că da, cum să nu? Să spună numai numărul de telefon şi numele avocatului şi după aceea putea să-l sune. Battleby nu reuşi să-şi aducă aminte numărul de telefon al avocatului. Omul locuia în Londra şi…

Ar dori cumva un avocat din partea locului? Nu, căca-s-ar, n-ar dori! Tontălăii ăia nu se pricepeau decât la litigiile pentru terenuri.

Aşa se face că interogatoriul continuă încă multă vreme, iar de fiecare dată când capul lui Battleby se prăvălea pe masă, omul era zgâlţâit până se trezea. I s-a dat chiar şi nişte cafea tare şi a fost lăsat să folosească toaleta. Apoi au început iarăşi întrebările. La amiază ancheta a fost preluată de un alt poliţist, care a pus aceleaşi întrebări.

16

La secţia de poliţie Ipford inspectorul Flint consimţea de departe la opinia şerifului despre agenţii de la Antidrog. Tocmai citise raportul comisarului Hodge despre doamna Wilt şi era îngrozit.

— Nu poţi să trimiţi chestia asta acolo în America, protestă el. Nu există nici cea mai mică urma de dovadă că familia Wilt ar avea vreo legătură cu distribuţia de droguri în Ipford. Sunt curaţi ca lacrima.

— Numai fiindcă cineva a venit cu batista în urma lor, spuse Hodge.

— Adică? întrebă Flint, a cărui tensiune săltase brusc. Adică?

— Adică le-a suflat cineva că suntem pe urmele lor, iar ei s-au adăpostit într-o bază aeriană americană şi au aruncat toată marfa.

— Sper că nu sugerezi cumva că aş avea şi eu vreo legătură cu…

— Nu tu, Flint. Dar aruncă numai o privire peste dovezi. Wilt are slujba asta, în care le predă yankeilor la Lakenheath, iar gagiul celălalt, Immelmann, a fost în misiune aici. Prin urmare Wilt are legături printre yankei încă dinainte de a începe. Asta-i una la mână. A doua e faptul că fenciclidina e un drog american. Drog de laborator. Iar fiica lordului moare dintr-o supradoză chiar la Tehnic şi Wilt e profesorul ei. Supradoză cu fenciclidină.[13] Există şi mai multe dovezi, o căruţă întreagă de ele, şi toate duc în aceeaşi direcţie. Spre familia Wilt. Nu poţi nega asta, Flint. Şi mai e ceva. Ce altceva mai preda Wilt? În pârnaiele de-aici, din Ipford.

— Hodge, în Marea Britanie n-avem pârnaie. Ai făcut pitici americani pe creier.

— Bine, bine. Wilt preda la închisoare şi s-a combinat cu câţiva dintre cei mai periculoşi nemernici din branşa traficului de droguri. Asta-i trei la mână împotriva ticălosului ăluia. Patru la mână ar fi…

— Hodge, nu te supăra că te-ntrerup, dar să ştii că la baseball nu poţi să ai patru la mână. Dacă ratezi trei lovituri, ieşi din joc. Dacă vrei într-adevăr să faci saltul transatlantic, trebuie să înţelegi cum se cuvine lucrurile astea. În caz că mai continui aşa, n-o să ajungi niciodată pe Yankee Stadium.

— Sunt sigur că-i o poantă bună. E lucru ştiut de multă vreme că eşti un tip spiritual. Bun, de-acum înainte o să mă limitez strict la dovezi. Mătuşa doamnei Wilt e măritată cu un cunoscut importator de medicamente din State. Bun, e vorba

de medicamente, de substanţe legale. La suprafaţă. Pe de altă parte, ăştia au o casă în Caraibe şi o barcă cu motor care prinde peste şaizeci de noduri[14], iar tipul mai are şi avioane. Learjet şi Beecheraft. Tot instrumentarul necesar pentru un traficant de droguri de mare anvergură. Accidental, doamna Wilt tocmai vine la ei în vizită împreună cu cvadrupletele. Ce tactică diversionistă bună sunt şi cvadrupletele astea… Iar ca să pună capac la toate, Wilt nu-i acasă şi nimeni nu ştie pe unde se ascunde. Se potriveşte, totul se potriveşte la fix. Trebuie s-o recunoşti.

Flint se împinse în faţă cu tot cu scaun.

— Wilt se ascunde? Nimeni nu ştie unde s-a dus? Eşti sigur de asta? întrebă el. Hodge aprobă triumfător din cap.

— Şi mai adaugă ceva pe listă, reluă el. În ziua în care doamna Wilt îşi ia zborul spre Atlanta soţul ei se duce la bancă şi extrage o sumă mare de bani gheaţă. Bani gheaţă. Şi unde îşi lasă el cârdurile de credit şi paşaportul? Acasă. Pe masa din bucătărie. Exact, pe masa din bucătărie! preciză el când pe chipul lui Flint se instală uimirea. Cu patul nefăcut. Cu vasele nespălate. Cu farfurii murdare rămase încă pe masă. Sertarele de la comoda din dormitor deschise. Maşina lăsată în garaj. Totul este la locul lui, cu excepţia domnului Henry Wilt. Absolut fiecare lucruşor. Până şi pantofii tipului sunt acolo. Am pus-o pe menajeră să verifice. Aşadar, ce îţi sugerează ţie asta?

— Atunci se schimbă situaţia, zise ursuz Flint. Nu-i plăcea să fie prins pe picior greşit, mai ales de clovni de genul lui Hodge.

— Se schimbă situaţia? Ce înseamnă asta? îl chestionă Hodge.

— Înseamnă exact ce-am zis. Prima dată când m-am ciocnit de Wilt ăsta a fost când i-a dispărut soţia. S-a crezut că e în fundul unui afurisit de puţ teribil de adânc de la Tehnic. Numai că s-a dovedit că Wilt aruncase acolo o păpuşă gonflabilă din

plastic, îmbrăcată cu blestematele alea de ţoale ale doamnei Eva Wilt, iar ăia au aruncat douăzeci de tone de ciment lichid peste ea. În realitate femeia se distra pe Borads cu un cuplu de americani ţicniţi, pe o barcă furată[15]. Aşadar, unde-i acum doamna Wilt? Stă frumuşel – mă rog, oricum, atât de frumuşel cât poate ea – undeva în Statele Unite, iar acum a dispărut Henry al nostru. Da, se Mehimbă situaţia. Zău că se schimbă!

— Te gândeşti cumva că s-a dus să rezolve vreo livrare? întrebă Hodge.

— Când e vorba de Wilt, eu am renunţat să mă mai gândesc. N-am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă în capul nebunului ăluia. Tot ce ştiu e că nu va fi deloc ceea ce crezi că este. O să fie ceva la care nici măcar n-ai visat că te-ai putea gândi. Aşa că nu mă întreba pe mine ce-a făcut. N-am nici cea mai vagă idee.

— Ei bine, părerea mea e că vrea să-şi creeze un alibi, spuse Hodge.

— Cu cârdurile de credit şi toate celelalte pe masa din bucătărie? întrebă Flint. Şi cu toate hainele la locul lor? Mie nu mi se pare că sugerează mai deloc o dispariţie voluntară. Sugerează mai degrabă că nemernicului ăluia mic i s-a întâmplat ceva. Ai verificat la spital?

— Sigur că am verificat. E primul lucru pe care l-am făcut. Am verificat la fiecare afurisit de spital din zonă. N-a fost internat nimeni care să se potrivească cu descrierea lui. Am verificat şi la toate morgile, dar nu-i nici acolo. Te cam pune pe gânduri, nu?

— Nu! declară ferm Flint. În niciun caz. Doar ţi-am spus. Atunci când e vorba de Henry Wilt, nici măcar nu încerc să gândesc. Doare prea tare.

Cu toate acestea, după ce comisarul Hodge ieşi, Flint rămase pe gânduri şi evaluă situaţia.

— Nu există nici cea mai mică posibilitate ca Wilt să fie implicat în traficul de droguri, îi spuse el sergentului Yates. Şi poţi să ţi-o imaginezi pe

Eva Wilt implicată în chestia aia căreia nebunul de Hodge i-ar zice Jocul cu mingea"? Eu să fiu al dracului dacă pot! Ăştia din familia Wilt or fi fiind ei nebuni, dar şansele ca tipii să se apuce să comită infracţiuni veritabile sunt mai mici ca la oricine.

— Ştiu, domnule, spuse Yates. Dar profilul transmis de Hodge autorităţilor americane e unul destul de urât. Vreau să zic că nu sună deloc bine nici toată povestea aia cu Lakenheath şi nici restul.

— Toate sunt dovezi exclusiv circumstanţiale. N-are nici cea mai măruntă urmă de dovadă autentică, replică Flint. Să sperăm numai că poliţiştii de peste ocean or să-şi dea seama de asta. N-aş vrea să-i văd pe soţii Wilt în faţa unui tribunal american. Nu şi după procesul lui O.J. Cu televiziunea în sala de judecată şi toţi cei de-acolo transformaţi în nişte afurisiţi de actori. Şi ştim şi noi cât de neînsemnaţi sunt.

Inspectorul stătu o clipă pe gânduri.

— Totuşi mă întreb pe unde dracu' o umbla Henry al nostru. Ăsta-i adevăratul mister.

17

îmi fac griji mari pentru Henry, îi spuse Eva mătuşii Joan. Am încercat să-l sun în câteva rânduri de şapte ori chiar azi – şi nu-i niciodată acasă.

— Poate că e la cursul pe care mi-ai spus că-l ţine. Acela despre cultură şi instituţii pentru canadieni.

— Dar cursul ţine doar o oră, două, şi el n-are cum să îl ţină la şase dimineaţa, răspunse Eva. Că diferenţa de fus orar e de cinci ore, nu?

— În Anglia sunt cinci ore în plus. La ora asta acum trebuie să fie în jur de miezul nopţii, zise mătuşa Joan.

Unchiul Wally, care stătea pe fotoliul lui din faţa televizorului, gemu. Se chinuise toată ziua să îşi alunge din minte gândul la doctorul Cohen şi la scandalul recunoaşterii sale publice drept sodomist. Era ceva insuportabil. Traiul în Wilma

putea deveni insuportabil. Scandalul se stârnise în cel mai prost moment posibil, adică tocmai când el se gândea să intre cu Immelmann Enterprises pe piaţa produselor farmaceutice. Şi uite că se trezeşte acum pe cap cu o femeie care habar n-are că în Anglia sunt cinci ore în plus faţă de ora Statelor Unite de pe Coasta de Est. Ca şi cum n-ar putea să priceapă că soarele răsare la est.

— Dar atunci ar trebui să fie acasă, spuse Eva, iar spaima ei atinse o nouă cotă maximă. L-am sunat în fiecare zi în jurul orei ăsteia, de vreme ce cursurile lui se termină pe la prânz şi Henry nu stă niciodată până târziu în oraş. Credeţi că ar trebui să mai încerc o dată?

— Da, îi răspunse Wally. Cred că ar trebui s-o faci neapărat. S-ar putea să fi avut vreun accident. Toamna trecută a fost un tip din Alabama care a căzut de pe o scară, iar nevastă-sa îl tot suna, numai că el nu putea să ajungă la telefon. Nu putea să ajungă nici la frigider. A murit de foame. Şi de sete. Nu l-au găsit decât când nişte copii au intrat pe furiş în casă şi au dat peste el acolo, numai piele şi os.

N-a fost nevoie să spună mai multe. Eva ajunsese deja în dormitor şi încerca iarăşi să sune.

— Nu era cazul să-i povesteşti aşa ceva, spuse mătuşa Joan. A fost o chestie foarte crudă.

— Ba era cazul şi n-a fost nimic crud. Crud e să fii întemniţat aici, cu ea şi cu nepoatele alea ale tale.

— Şi ale tale, Wally Immelmann! Sunt şi nepoatele tale.

Wally lansă un zâmbet răutăcios şi clătină din cap.

— M-am însurat cu tine, iubire, nu cu blestemata ta de familie. Nu-s niciun fel de rude de sânge cu mine.

Înainte să se declanşeze o altă ceartă de amploare, Eva reveni cu vestea că telefonul de la

ea de-acasă suna şi tot suna, iar Henry tot nu-i răspunsese.

„Tipul are atâta minte să nu răspundă.!, îşi zise în sinea lui Wally. Dar n-o spuse cu voce tare.

— N-ai vreun prieten cu care să iei legătura ca să afli pe unde-i? întrebă mătuşa Joan. Eva spuse că lui Henry nu-i plăceau soţii Mottram şi că nu era în relaţii bune cu vecinii.

— Prietenul lui cel mai bun e Peter Braintree. Presupun că aş putea suna la ei.

Eva se întoarse în dormitor şi reveni după cinci minute.

— Nici ei nu răspund, anunţă ea. E vacanţa de vară şi soţii Braintree pleacă întotdeauna de-acasă.

— Poate că Henry a plecat cu ei, zise tuşa Joan.

Dar Eva nu se lăsă convinsă.

— Dacă avea de gând să facă aşa ceva, mi-ar fi spus. A zis în mod clar că trebuie să rămână acasă fiindcă are de predat cursul ăla pentru canadieni. Avem nevoie de bani pentru educaţia fetelor.

— Din ce i-au zis reverendului Cooper… începu Wally, dar o privire a soţiei sale îl reduse la tăcere.

— Mâine o să ieşim cu barca şi-o să facem un picnic, spuse femeia. Pe lac e foarte plăcut în perioada asta a anului.

Cvadrupletele erau la piscină şi se distrau de minune.

— Fetelor le place teribil la piscină, zău aşa! spuse tuşa Joan. Se simt de milioane.

— Sigur că da, spuse unchiul Wally.

Bărbatul se gândi că înţelege de ce fetele erau aşa de ciudate. Cu o mamă atât de tâmpită ca Eva, încă era de mirare cum de puteau să articuleze cuvintele. Pentru prima dată îşi dădu seama cu surprindere că îi plăcea de ele. Îi scoseseră din minte celelalte griji.

Se dăduse odată la Henry, iar el îi spusese să se care –, dar chiar şi aşa, Mavis ar fi fost prima care i-ar fi dat de veste dacă s-ar fi întâmplat ceva grav. Murea de plăcere să facă aşa ceva. Pe de altă parte,

Eva nu murea de plăcere s-o sune pe Mavis şi s-o întrebe ce face Henry. Ar fi ultima soluţie la care ar apela. Între timp încercă să se consoleze cu gândul că fetele se simţeau foarte bine şi că între timp învăţau şi o mulţime de lucruri.

Dar gândurile Evei se concentrau pe Henry. Nu era stilul lui să iasă tot timpul din casă. Şi n-avea cum să plece nicăieri. Iar dacă ar fi făcut-o, i-ar fi telefonat în mod cert, ca s-o anunţe. Eva nu ştia la cine să apeleze. În plus, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, dacă ar fi fost călcat de vreo maşină ori s-ar fi îmbolnăvit, s-ar fi găsit cineva care să ia legătura cu ea. Îşi lăsase numele, laolaltă cu adresa şi numărul de telefon al mătuşii Joan, pe plăcuţa din lemn de plută din bucătărie, pe care n-aveai cum să n-o vezi, iar ca să fie absolut sigură, lăsase datele şi la Mavis Mottram. Poate că Henry nu-i plăcea pe Mavis sau Patrick Mottram şi era evident că nici ei nu-l plăceau – sentimentele lui Mavis faţă de el ajungeau până la ură, iar Eva bănuia că era din pricină că femeia, fără s-o ştie, avea dreptate în ambele privinţe. Josephine şi Samantha recuperaseră magnetofonul de sub pat şi, folosindu-se de pretextul că voiau să stea o zi liniştite şi să asculte muzică la ele în cameră, au întrebat dacă ar putea împrumuta căştile unchiului Wally, ca să nu-l deranjeze nici pe el, nici pe mătuşa Joan.

Unchiul Wally se repezi la ocazie.

Luaţi-le, nicio problemă, simţiţi-vă ca acasă! spuse el avântat, arătându-le sala de muzică.

Sistemul de sunet l-am montat singur şi, cu toate că o zic chiar eu, e în mod cert cel mai bun de dincoace de Nashville, Tennessee. Zău aşa, cred că nici Elvis însuşi n-a avut ceva atât de puternic. Eu îi spun centrul meu de operaţiuni muzicale. Cu aparatura pe care o am acolo, dacă pun o Tina Turner, pot mătura o barcă pe apă la cinci kilometri distanţă. Şi pot asurzi un futut de… ă, în fine, un urs la cinci sute de metri distanţă. După

felul cum văd eu lucrurile, fetelor, trebuie să poţi «coate decibeli, iar eu vă spun că difuzoarele pe care le-am instalat în casă, în copaci şi unde vreţi voi, toate antiacvatice şi rezistente la intemperii, sunt atât de puternice, că aş putea pune o bandă cu lansarea unei navete spaţiale şi ar face mai mult zgomot decât în realitate. Le-am instalat pentru tuşica voastră, fiindcă nu-i plac foarte tare urşii, aşa că am făcut rost de o înregistrare cu focuri de armă şi am pus-o cu un dispozitiv cu ceas, încât porneşte la fiecare oră atunci când suntem plecaţi de-acasă. Şi pot s-o şi schimb. Uneori merge aşa câte patru ore, iar apoi se aud trei împuşcături la câteva minute. Am şi o bandă cu urlete de vrăjitoare, care nu-i încurajează pe nepoftiţi. Numai să te apropii de poartă sau de gard, că senzorii din pământ detectează imediat străinul şi-atunci începe iadul. L-am încercat odată pe un tip care a venit să-mi vâre pe gât un ordin judecătoresc de suspendare. A trecut fără probleme de intrare, după care am închis porţile automat în spatele lui şi am dat drumul drăguţei ăsteia la putere maximă. Nici nu mi-am dat seama că urla decât după ce am oprit-o. Dar mi-am dat seama că nu i se părea chiar cel mai plăcut lucru din lume, fiindcă a încercat să se caţăre pe poartă ca să scape şi alerga în cerc de parcă înnebunise. Până la urmă a plonjat în lac şi a trebuit să-l pescuiesc de-acolo, fiindcă nu ştia să înoate. Nici de auzit nu mai auzea. N-am mai primit niciodată ordinul ăla judecătoresc. Bănuiesc că l-a pierdut pe undeva, aşa cum şi-a pierdut o vreme şi auzul. Voia să mă dea în judecată, dar n-a avut cum. N-avea martori, iar urşii nu depun mărturie la tribunal. În plus, am şi eu ceva relaţii prin zona aia. Când vorbesc eu, oamenii îl ascultă pe bătrânul Wally Immelmann şi nici nu mişcă. Aşa mai şi învaţă una-alta.

Cvadrupletele îi mulţumiseră unchiului Wally şi luaseră căştile la ele în cameră, unde ascultaseră cum se porcăise cu mătuşa Joan în pat. Şi, evident,

au învăţat şi ele una-alta. Aşa că în timp ce el se chinuia să facă pe mecanicul în turela tancului Sherman şi ţinea capul în jos, cvadrupletele s-au întors în centrul de operaţiuni muzicale – căci mătuşa Joan şi Eva coceau prăjituri în bucătărie, iar Eva povestea cât de dificil devenise Henry şi cum trebuia el să-şi găsească altă slujbă, nu să înţepenească la îmbâcsitul ăla de Colegiu Tehnic – şi îşi văzură în linişte de treburile lor. Nu erau chiar treburile de care mătuşii Joan sau Evei le-ar fi plăcut să afle, iar sentimentele unchiului Wally ar fi fost absolut inexprimabile. Fetele găsiră o altă bandă lungă şi făcură o copie a celei pe care o ascultaseră mai înainte. Unchiul Wally le fusese de foarte mare ajutor, începea să creadă că singura problemă cu fetele alea era aceea că mergeau la o şcoală fără Dumnezeu, administrată de nişte călugăriţe. Lor le trebuia o educaţie americană solidă şi ceva sprijin ca să dobândească bunul şi solidul know-how american. Aşa că bărbatul ieşi din turelă şi le mai arătă o dată aparatura şi cum se lucrează cu un, adică felul în care se programează ceasul sau cum să copieze o bandă pe altă bandă, şi îl impresionă cât de repede prindeau fetele totul.

— Copilele alea ale tale sunt foarte înzestrate, ti spuse el după-amiază Evei, pe când luau cafeaua în bucătărie. Ar trebui să le laşi să vină să facă şcoala aici. Le plasăm la liceul din Wilma şi-or să devină nişte americance veritabile cât ai clipi din ochi.

Auzind asta, Eva se simţi încântată şi o şi spuse. Din nefericire, Henry era tare mărginit şi nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să emigreze.

Până seara cvadrupletele îl convinseseră pe unchiul Wally să îşi programeze centrul de operaţiuni muzicale şi să regleze mecanismul cu ceas să pornească atunci când or să fie cu toţii ieşiţi la lac, la picnicul de pe insulă, unde unchiul Wally voia să facă iar grătare.

— V-aş arăta eu ce poate scoate din el sistemul ăsta audio în materie de decibeli, doar că mătuşii voastre nu-i plac zgomotele puternice, zise el. Ce melodie să pun acum? Nu ceva foarte greu. Mătuşicii voastre îi place la nebunie ABBA. Cred că vouă vi se pare ceva un pic cam demodat, dar e o muzică liniştitoare şi o să o auzim foarte bine.

Unchiul Wally fixă banda pe aparat, o rulă prin mecanism şi, dintr-odată, casa se umplu de sunete. În bucătărie mătuşa Joan era silită să urle ca s-o facă pe Eva să audă ce spune.

— Dacă mai aud ABBA o dată, o s-o iau razna! zbieră ea. Îi tot spun că nu-mi mai place, dar nici nu mă ascultă. Bărbaţii! Asta e! Bărbaţii!

Eva spuse că nici Henry nu asculta ce spune ea. Adică dacă nu i-a spus ea de-o mie de ori că trebuie să fie ambiţios, atunci nu i-a spus-o niciodată. Mătuşa Joan dădu din cap aprobatoare. Nu auzise nimic.

În centrul de operaţiuni muzicale unchiul Wally opri banda şi zâmbi fericit.

— Se derulează automat de la capăt, le spuse el cvadrupletelor. Uite, aşa poţi să asculţi muzică non-stop. Odată l-am lăsat pe Frank Sinatra să cânte de-aici My Way vreme de-o lună. Bineînţeles că eu nu eram acasă, dar mi s-a povestit că se auzea fără probleme de la mai bine de douăzeci şi cinci de kilometri – şi asta atunci când vântul bătea în direcţia opusă. Un tip de pe lângă drumul spre Lossville a trebuit să-şi cumpere o mitralieră ca să împiedice puhoiul de urşi speriaţi să dea năvală ca nebunii peste proprietatea lui. Aşa de disperaţi erau s-o întindă pe drumul lor. I-am spus mătuşii voastre că nu trebuie decât să fluiere My Way, şi urşii or s-o ia imediat la sănătoasa. Nici n-or să se apropie de ea. Şi instalaţia are propriul ei generator electric. Dacă vor unii să dea un jaf aici, pot ei să taie firele de curent, că tot nu contează. Am o sursă alternativă de curent. Vedeţi, asta e ceea ce noi, americanii, numim know-how.

Pun pariu că în Anglia nu vă învaţă chestii din astea. Iar călugăriţele alea catolice habar n-au de nimic. N-au fost niciodată… ei, oricum, fetelor, cred că voi puteţi să vă bucuraţi un pic de know-how-ul american.

Cvadrupletele se bucurau deja. În timp ce bărbatul se duse să urmărească un film şi să bea nişte whisky, scoaseră eticheta de pe banda cu ABBA, o puseră pe una din benzile făcute de ele şi o trecură prin mecanismul de redare, după cum le arătase unchiul Wally. Apoi şterseră banda cu ABBA, o puseră deoparte, într-o cutie, şi se duseră să facă frumos în faţa mătuşii Joan şi să mănânce nişte prăjituri.

A doua zi a plouat şi până şi unchiul Wally a fost de acord că asta nu era vreme de ieşit la picnic.

— Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la Wilma. Mâine am o întâlnire importantă şi ploaia asta o să mai ţină o vreme.

Împachetaseră şi puseseră totul în maşina lui de teren, după care o porniseră prin pădure pe drumul forestier. În urma lor ceasul din centrul de operaţiuni muzicale ticăia rău prevestitor. Fusese programat să pornească în ziua aceea, la ora şase seara, iar volumul fusese pus la maximum. După spusele unchiului Wally, asta însemna cam vreo mie de decibeli.

Pe drum Eva spuse că avea de gând să-i sune pe vecinii de pe Oakhurst Avenue, chiar dacă Henry nu se înţelegea deloc cu ei.

— El e foarte retras, explică ea. Nu-i place să ştie toată lumea ce face.

— Mi se pare normal, zise unchiul Wally. Trăim într-o ţară liberă. Fiecare are dreptul la intimitate. Aşa şi spune Primul Amendament. Nimeni nu trebuie să se incrimineze singur.

— Ce înseamnă „să se incrimineze”, unchiule Wally? întrebă Emmeline.

Unchiul Wally se umflă în pene pe scaunul şoferului. Îi plăcea să i se pună întrebări. Ştia toate răspunsurile.

— Să te incriminezi înseamnă să spui lucruri care ţi-ar putea afecta reputaţia sau care te-ar putea aduce în faţa tribunalului, acuzat de o infracţiune oarecare. E ca şi cum ai avea trei cuvinte: „în“, „crimă” şi „mine”. Aşa se reţin lucrurile. Le desparţi în bucăţi mai mici.

Din casa pe care o închiriaseră vizavi, Palowski şi Murphy urmăriră jeepul care luă curba spre conacul Starfighter şi porţile care se deschiseră automat.

— Big Foot s-a întors, îi anunţă Murphy prin transmiţătorul codat pe cei din dubiţa de supraveghere, oprită într-un drive-in dezafectat.

— L-am prins în cadru, veni răspunsul. Nicio problemă. Imagine şi sunet activate.

Murphy se aşeză iar şi se văzu silit să recunoască faptul că toate sistemele funcţionau perfect.

Ecranul din încăpere o arăta pe mătuşa Joan coborând din maşina de teren şi intrând în casă.

— Singura noastră problemă e doamna immelmann asta. Ne-ar trebui un ecran mai mare ca s-o prindem întreagă, îi zise el lui Palowski. O luptătoare de sumo pe steroizi. Şi-acum uite că vine încă un cargobot.

Eva şi cvadrupletele tocmai intraseră în hol.

— Nu vreau să le văd dezbrăcându-se pe niciuna din ele. Îţi taie cheful de sex pe viaţă. Palowski era mult mai interesat de fetele familiei Wilt.

— Deşteaptă chestie să foloseşti copiii astfel. Cvadruplete. Ca şi cum ar fi o chestie specială. Nimeni nu s-ar gândi că transportă droguri. E clar că doamna Wilt asta n-are inimă. O să ia zece până la douăzeci de ani şi-o să piardă custodia. Dacă n-aş fi văzut raportul ăla al britanicilor cu dosarul ei,

n-aş fi crezut că ar putea fi implicată în aşa ceva. Are mult de pierdut.

— Din greutate şi-ar permite să piardă ceva. Dar sunt oameni care nu se învaţă minte niciodată, iar fetele alea sunt o acoperire mai mult decât reuşită. Dacă găseşte un avocat bun care s-o apere şi să speculeze simpatia publicului, ar putea chiar Hă scape fără închisoare. Depinde cât de multă marfă duc.

— Sol zicea că el crede că-i doar o mostră. Pipa ar putea pretinde că nici nu ştia că-i acolo.

— Asta-i clar. Nu că mi-ar păsa prea mult de ea. Pe nemernicul ăla de Immelmann vreau eu «a-l leg. Care-i programul pentru cealaltă casă, cea de pe malul lacului?

Murphy discută cu Centrul de Supraveghere.

— Zic că de-acum trebuie să fi ajuns deja în casă. Socoteşti că locul ăla e important?

— Are propria lui pistă de aterizare. Ar putea fi locul ideal pentru un laborator care să prepare marfa.

Dar Murphy nu mai asculta. Mătuşa Joan intrase la toaletă.

18

Harold Rottecombe ajunse la adăpostul pentru barcă şi acolo descoperi că sclipitorul plan pe care îl concepuse ca să scape, tăind-o peste câmpuri spre Slawford, n-avea nicio şansă de reuşită. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Râul, care se umflase după ploaia ce-l împinsese pe Wilt spre sticla de whisky, vuia pe lângă adăpostul bărcii într-un puhoi năvalnic, cărând după el crengi de copaci, sticle de plastic goale, un tufiş întreg, smuls de pe mal, valiza cuiva şi – lucrul cel mai alarmant dintre toate – o oaie moartă. Harold Rottecombe rămase o clipă cu privirea pe oaie – Care trecu prea repede ca să poată stărui asupra ei mai mult – şi ajunse instantaneu la concluzia că n-avea deloc intenţia să-i împărtăşească soarta. Bărcuţa cu vâsle din adăpost n-avea cum să plutească în josul râului. Urma să gonească într-un zbucium şi apoi o vor înghiţi apele. N-avea încotro. Până la urmă tot pe jos trebuia să meargă până în Slawford. Iar Slawford era la cincisprezece kilometri în josul râului. Trecuse multă, foarte multă vreme de când Harold mersese pe jos cincisprezece kilometri. De fapt trecuse foarte mult timp de când umblase trei kilometri. Numai că tot n-avea încotro. N-avea de gând să se întoarcă În casă şi să dea nas cu gloata jurnalistică. Ruth li băgase pe amândoi în încurcătura asta şi tot ea putea să-i şi scoată. Bărbatul o porni de-a lungul malului. Pământul era mocirlos după ploaia torenţială, pantofii lui Harold nu erau făcuţi ca nu-şi croiască drum prin ierburi ude, iar atunci când o luă pe un cot al râului, se trezi faţă în faţă cu un gard de sârmă ghimpată care se întindea până la marginea apei. Un metru din gard ajungea în apă acolo unde râul ieşise din matcă. Harold se uită la gard şi îl apucă disperarea. Şi dacă puhoiul n-ar fi fost acolo, el tot n-ar fi încercat să ocolească sau să sară gardul. Acolo îl aştepta castrarea. Dar la câteva sute de metri mai sus gardul avea o poartă.

Se îndreptă spre ea, descoperi că e încuiată şi se văzu silit să se caţăre cu trudă peste ea. După aceea a trebuit să mai facă nişte ocolişuri, ca să găsească porţi sau goluri în garduri, numai că golurile erau întotdeauna prea mici şi un om de dimensiunea lui nu se putea strecura prin ele, în timp ce porţile erau, invariabil, încuiate. Şi sârma era ghimpată. La o verificare de aproape, până şi gardurile care într-o zi frumoasă de vară ar fi părut atrăgătoare se dovediră garnisite cu sârmă ghimpată. Harold Rottecombe, membru al Parlamentului britanic într-o circumscripţie rurală şi, anterior, purtător de cuvânt al intereselor fermierilor, ajunse să deteste fermierii. Îi dispreţuise dintotdeauna, considerându-i nişte creaturi lacome, prost informate şi, pe ansamblu, absolut necioplite, dar până acum nu-şi dăduse niciodată seama de plăcerea răutăcioasă pe care o simţeau în mod evident când îi împiedicau pe trecătorii nevinovaţi să le traverseze pământurile. Şi, bineînţeles, cu atâtea ocoluri făcute ca să găsească porţile sau vreun loc pe unde să poată trece şi cu o bună parte din câmpuri inundate, cei cincisprezece kilometri care îl îngroziseră păreau să se transforme în cincizeci sau şi mai mult.

De fapt n-a ajuns niciodată la Slawford.

În timp ce se împleticea obosit pe drum, îşi blestema nevasta. Curva aia proastă o luase razna cu totul când asmuţise câinii asupra celor doi blestemaţi de reporteri de la News on Sunday, în loc să se poarte cu tact. Tocmai se gândea ce i-ar face femeii şi ajunse la concluzia că, dacă excludea crima, era cu totul şi cu totul sub papucul ei, când începu iar să plouă. Harold Rottecombe grăbi pasul şi ajunse la un pârâiaş care dădea în râu, iar acolo se chinui să găsească un loc pe unde să-l treacă. Apoi pantoful stâng, îmbibat de apă, îi ieşi din picior. Înjurând, se aşeză pe mal şi descoperi că avea o gaură în ciorap. Mai grav era că făcuse băşici la călcâi şi se vedea şi ceva sânge.

Îşi scoase ciorapul, ca să vadă mai bine ce are, iar când făcu asta (gândindu-se la tetanos), pantoful i se rostogoli pe mal şi căzu în apă. De-acum şuvoiul curgea repede, dar lui Harold nu-i mai păsa. Fără afurisitul ăla de pantof, n-avea să ajungă niciodată în Slawford. Încercând cu disperare să pună mâna pe el înainte să fie înghiţit de ape, alunecă pe mal, ateriză dureros pe o piatră colţuroasă şi în clipa următoare zăcea întins cu faţa în apă şi se chinuia să se ridice. Cum şuvoiul îl cără cu el la vale, se lovi cu capul de o creangă ce atârna deasupra cursului apei şi când ajunse la râu, era doar parţial conştient şi nu mai avea putere să facă faţă torentului. Preţ de o clipă capul îi ieşi deasupra apei, apoi se văzu înghiţit de curent. Trecu neobservat de nimeni pe sub podul de piatră de la Slawford şi îşi continuă călătoria până la Severn şi Bristol Channel. Cu mult înainte de asta îşi pierduse mult mai mult decât speranţele politice. Fostul ministru din umbră al Protecţiei Sociale îşi vedea acum de drumul lui spre mare.

19

Şeriful Stallard şi Baxter îşi vedeau şi ei de drumul lor. În maşina de poliţie care avansa pe drumul prăfuit ce ducea la lacul Sassaquassee. Alertat de individul din Lossville, cel care avusese necazuri cu urşii panicaţi, cum că domnul şi doamna Immelmann se lansaseră într-o ceartă pe care trebuia s-o auzi ca s-o crezi şi că dacă poliţiştii nu se grăbeau şi nu ajungeau acolo repede, cineva o să moară, şeriful rămase blocat. Nu putea să înţeleagă cum cineva care recunoştea că stă la cincisprezece kilometri de casa familiei Immelmann putea să-şi dea seama ce se petrece acolo. Când ajunse la vreo şapte kilometri de loc, înţelese exact. Chiar şi cu ferestrele maşinii închise şi tot puteai s-o auzi pe mătuşa Joan zbierând că să-şi bage ea crăcii dacă se lasă sodomizată şi că dacă Wally are chef să facă aia cu cineva, atunci să-şi găsească un poponar căruia îi place să facă

aşa ceva. Şerifului nu-i plăcea aşa ceva, iar bărbatul din Lossville zise că soţia lui abia mai suportă. Adică să asculte aşa ceva. Omul se gândea să deschidă un proces. Avusese deja destule necazuri fiindcă împuşcase urşii aceia fără să aibă permis, mai ales că erau animale protejate,

Iar afurisiţii de poliţişti… Şeriful întrerupse contactul cu el. Era mai interesat de informaţiile despre doctorul Cohen, care ajungeau la el tare şi clar. De la şase kilometri. Nu că şeriful ar fi Ştiut asta. Nu fusese niciodată acasă la Immelmanni. Pe de altă parte, nici nu auzise vreodată pe cineva care să ţipe atât de tare, nici măcar din Camera alăturată. Bărbatul din Lossville avea dreptate. Era o ceartă conjugală care punea capac tuturor certurilor conjugale. Iar povestea cu gustul audierilor de la scandalul Watergate, locul unde era pizda lui Joan şi problema dacă histerectomia ei fusese sau nu una completă era prea Incredibilă ca s-o poţi rosti în cuvinte. Sau, dacă nu, cel puţin n-o rosteai atât de al dracului de ture, ca s-o audă toată lumea.

— Cât mai avem? urlă şeriful peste toată hărmălaia.

— Mai îs vreo trei kilometri, îi răspunse Baxter. Şeriful se uită la el ca la un nebun.

— Cum adică trei kilometri? Opreşte maşina. Trebuie să fie chiar aici. Pe-aproape, foarte aproape.

Baxter opri maşina, iar şeriful deschise portiera şi ieşi. Nu ajunse prea departe.

— Căcat! urlă el, trântind portiera şi ducându-şi mâinile la urechi. Hai să plecăm naibii de aici!

— Ce ziceaţi? strigă Baxter, încercând să facă faţă mătuşii Joan şi ideii că Deuteronomul fusese scris de un evreu cu acel nume.

— Eu aş zice să ne cărăm în puia mea de-aici până nu asurzim. Şi să telefonăm la tipii de la Serviciul de Linişte Publică. Trebuie să aibă ei pe cineva care să se ocupe de povestea asta.

Spune-le că e o urgenţă fonică de gradul zero.

Baxter întoarse maşina pe noroiul ud, iar şeriful se agăţă de centura de siguranţă chiar în clipa când derapară pe marginea unei văi abrupte. O luaseră înapoi spre Wilma, iar Baxter încerca să obţină o legătură. Nu reuşi să prindă decât un tip din Lossville, care urla că-şi pierde minţile şi că de ce nu face cineva ceva, cum ar fi să bombardeze fututa aia de casă a lui Immelmann. Să facă ceva raţional, iar nevastă-sa n-ar vrea, totuşi, să lase puşca aia, fiindcă şi dacă-l împuşcă, afurisita aia de hărmălaie tot nu se opreşte. Se auzi şi cum nevastă-sa spune că o să se împuşte pe ea dacă fututele alea de dezvăluiri nu încetează odată.

— Lansează un apel general „triplu A“! strigă şeriful în timp ce maşina se zgâlţâia pe drum.

— Un triplu A? zbieră şi Baxter ca răspuns. Adică o Alarmă de Atac Atomic? Iisuse, nu putem face aşa ceva! Am putea porni un căcăcios de război mondial.

Încercă să sune din nou la Serviciile de Urgenţă şi nu reuşi să se facă auzit. Dar între timp cearta conjugală ajunsese la capăt. Urmă un scurt moment de respiro, în care banda se derulă automat, după care începu iar. Mătuşa Joan striga ceva despre meduze şi despre faptul că Wally îşi lăsase meşa de păr în baie.

Şerifului Stallard nu-i venea să creadă.

— Dar a mai zis toate chestiile astea şi înainte. Cuvânt cu cuvânt. Poate că şi-a ieşit din minţi.

— S-ar putea să fie de la drogul ăla nou, spuse Baxter. Adică mă gândesc că trebuie să fi luat ei cine ştie ce blestemată de substanţă ca să se poarte aşa.

— Mi-aş dori din tot sufletul să fi luat şi eu vreo substanţă! urlă şeriful şi cântări posibilitatea s-o fi făcut deja.

Trebuia să fi fost ceva de genul ăsta. În toată cariera lui nu întâlnise niciodată un zgomot de o asemenea putere.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre echipa de supraveghere electronică, cea care fusese trimisă să pună microfoane la Fortul Ursului. Oamenii tocmai începuseră să se caţăre pe gardul de sârmă din jurul terenului, când ceasul şi programatorul benzii ajunseră la ora şase fix şi declanşară concomitent şi sistemul de sunet, şi cel mai complex mecanism de intimidare al lui Wally Immelmann. Cel din urmă nu fusese gândit pentru urşi. În cazul acesta inamicii lui Wally erau jefuitorii, iar efectul know-how-ul american de care se folosise era unul strălucit. De fapt Wally făcuse mult mai mult. Concepuse o metodă prin care valoarea exclusiv estetică şi istorică a colecţiei sale de efecte militare de epocă să fie suplimentată de una pragmatică. Când primul expert în microfoane atinse pământul, el declanşă senzorii şi patru reflectoare antiaeriene se puseră în mişcare imediat, începând să se rotească şi apoi oprindu-se asupra lui. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ţevile armelor din Sherman şi din celelalte vehicule. Agentul le văzu apropiindu-se şi se lipi de sol, iar razele reflectoarelor trecură peste el. Nu şi bărbatul de la capătul celălalt al gardului. Orbit de lumini şi asurzit de zbieretele mătuşii Joan despre faptul că nu-i oferă lui Wally niciun preludiu, se poticni neputincios, iar strigătele lui sporiră hărmălaia. În spatele reflectoarelor, motoarele blindatelor şi ale tancului Sherman se treziră la viaţă, huruind, apoi întreg locul se lumină şi reflectoarele se stinseră. Când reuşi să vadă din nou (căci de auzit tot nu auzea), bărbatul observă că Shermanul se îndrepta ameninţător spre el. Agentul Nurdler nu stătu mult pe gânduri. Urlă înfiorător, se repezi la gardul de sârmă şi se căţără pe el cu o agilitate ce nu-i stătea în fire. Deja sărise gardul şi alerga înnebunit înspre copaci când tancul viră lângă gardul de sârmă şi se întoarse la locul său iniţial. Luminile se stinseră şi, în afară de pretenţia unchiului Wally de a afla dacă în cei

treizeci de ani de căsnicie încercase el vreodată să o sodomizeze pe mătuşa Joan, pretenţie exprimată la puterea de o mie de decibeli, peste tot domnea tihna. Sistemul Immelmann de Intimidare a Intruşilor funcţionase perfect.

Echipamentul audio-video din conacul Starfighter funcţiona şi el perfect. Fiecare amănunt legat de activităţile dinăuntrul casei era monitorizat din dubiţa de supraveghere parcată în drive-in, iar dacă secvenţa din baie, cu tuşa Joan pe scaunul de toaletă, s-a dovedit prea revelatoare, ceilalţi păreau să se comporte conform programului – program fixat deja ferm în minţile agenţilor de la Antidrog. Wally Immelmann era în văgăuna lui, molfăia un trabuc şi ba se plimba de la un capăt la altul al încăperii, ba îşi mai turna nişte scotch. Din când în când apuca receptorul telefonului, vrând să-şi sune avocatul, după care se mai gândea un pic şi îl punea la loc. Se vedea clar că era îngrijorat de ceva.

— Crezi că ne-a mirosit? îl întrebă Murphy pe Palowski. Unii indivizi au un al şaselea simţ. Pot să simtă când sunt urmăriţi. Aminteşte-ţi de panamezul ăla din Florida, care făcea şi voodoo. Era un tip straniu.

— Un bărbat care s-a însurat cu o japiţă ca doamna Immelmann n-are niciun al şaselea simţ. În niciun caz. Nu le are nici pe celelalte cinci.

— Se zice că în spatele fiecărui bărbat bogat stă o femeie mare, spuse Murphy.

— Mare? Cuvântul ăsta nu-i nici măcar pe-aproape. „Gigantică” ar suna mult mai bine.

Agenţii comutară aparatele pe cvadruplete, care îşi umpleau, pline de râvnă, caietele cu detalii despre obiceiurile sexuale ale mătuşii Joan şi ale unchiului Wally, pentru a le folosi la tema despre cultura americană, dată de profesoara lor.

— Cum se scrie „sodomiza”? întrebă Emmeline.

— „Sodom“ şi „i“, „z“, „a“, îi răspunse Samantha.

— Unchiul Wally e într-adevăr sexist. E oribil să vorbeşti aşa despre chestia mătuşii.

— Unchiul Wally e penibil şi mai este şi oribil. Amândoi sunt îngrozitori de nu se mai poate. Toate poveştile alea pe care ni le-a spus despre război şi despre cum îi ardeau pe japonezi cu chestia aia cu flăcări. Cum i-a zis el?

— Prăjit de viu ca un curcan, spuse Josephine.

— Sună absolut oribil. În viaţa mea nu mă mai ating de carnea de curcan. O s-o asociez tot timpul cu micuţii japonezi.

— Nu toţi japonezii sunt micuţi, preciză Penelope. Unii dintre luptătorii ăia ai lor sunt înfiorător de graşi.

— Ca mătuşa Joan, comentă Samantha. Care-i dezgustătoare.

În dubiţa de supraveghere de peste drum Pavlowski şi Murphy dădură din cap aprobator.

Următoarea remarcă a fost complet diferită şi mult mai uimitoare.

— Nu înţeleg de ce tot scriem în caiete lucrurile astea. Toate dovezile incriminatorii sunt acolo, pe bandă.

— Dacă punem banda în clasă, domnişoara Sprockett o să facă atac de cord. E o limbistă de prima mână. Mi-ar plăcea să aud ce părere are ea despre unchiul Wally.

— Ce păcat că nu i-am putut filma pe bandă, spuse Emmeline. Unchiul Wally chinuindu-se să-i găsească „chestia” mătuşii Joan şi trăgându-i-o la buci. Am fi putut face munţi de bani din aşa ceva.

— Am fi putut face munţi de bani dacă ai fi făcut ce voiam eu în loc să pui copia de rezervă a benzii în sistemul audio, replică Josephine. Mă întreb cum sună. A trecut de mult de şase. Unchiul Wally o s-o ia complet razna. Ar fi plătit o sumă copleşitoare de bani pentru banda aceea. O avere întreagă. Vreau să zic că dacă lumea află că…

— Dacă? interveni Emmeline. Eu aş zice că o să ne omoare când află el. Dar Samantha clătină din

cap.

— N-o să afle, zise ea cu îngâmfare. Am ascuns banda originală într-un loc unde n-o s-o găsească niciodată.

— Unde? o întrebară celelalte fete, dar Samantha nu vru să le spună.

— Pur şi simplu undeva unde n-o s-o găsească niciodată. Mai mult nu vă zic. S-ar putea ca Emmy să se ducă şi să-i spună.

— N-aş face-o. Ştii că n-aş face-o, răspunse jignită Emmeline.

— Tot aşa ai zis şi când am vârât chestia aia în computerul reverendului Vascoe şi după aia tot tu…

— Nu eu. Penny a fost aia care a zis că eu am pus-o acolo.

— Păi, aşa ai şi făcut. Tu ai fost cu ideea. Şi, oricum, nu i-am spus lui mami. Ea te ştie, fiindcă tu eşti cea care strici lucrurile.

— Asta nu mă interesează, spuse Samantha. Şi, oricum, tot nu vă spun şi nici nu mă poate obliga nimeni să vă spun. Uite-aşa!

După care discuţia ajunse la subiectul viitoarei vizite la Florida Keys. Unchiul Wally spusese că vrea să le ducă să vâneze rechini cu ambarcaţiunea lui, iar tuşa Joan şi cu Eva voiau să zboare până la Miami, la nişte cumpărături.

Numai că jos, la parter, planurile lui Wally lmmelmann se modificau chiar în clipa aceea.

— Vreţi să spuneţi că a vrut cineva să intre să jefuiască Fortul Ursului? strigă el prin telefon la şeriful Stallard, care se întorsese în Wilma şi îşi recăpătase parţial simţul auzului, iar acum sunase ca să afle cum ar putea lua legătura cu domnul lmmelmann.

— Nu ştiu nimic despre niciun jaf, strigă la rândul lui şeriful. Tot ce ştiu e că un tip din Lossville zice că are de gând să vă dea în judecată pentru tulburarea liniştii publice şi încălcarea

reglementărilor privind obscenitatea. Eu însumi am avut probleme să-l aud.

— Probabil că futuţii ăia de urşi au declanşat sistemul de alarmă. Tipul ăla se plânge mereu. Şi ce tot vorbeşte de reglementările alea cu obscenitatea? Nu-i decât o piesă de Frank Sinatra repetată. Cântă My Way.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, domnule lmmelmann, atunci bănuiesc că trebuie să vă cred, zise şeriful. Deşi, sincer să fiu…

— Nu, mint.! Banda pe care-am pus-o e ABBA. Formaţia ABBA. Ceva vechi şi absolut relaxant.

Şeriful Stallard şovăi preţ de o clipă. Nu voia să-l supere pe Wally Immelmann, dar dacă aia fusese ABBA şi dacă era ceva absolut relaxant, atunci el putea fi oricine, numai Harry Stallard nu.

— În orice caz, eu v-am sunat ca să vă spun să opriţi drăcia. Aveţi o telecomandă sau ceva asemănător?

— O telecomandă? Ţi-ai pierdut minţile? Nu există nicio telecomandă care să bată treizeci de kilometri, peste păduri şi munţi. Tu ai impresia că pot s-o dirijez prin satelit!

— Bănuiesc că v-aţi gândit totuşi la vreo metodă prin care s-o puteţi opri, spuse şeriful.

— Nu, de aici nu. Am cuplat-o şi la un generator, aşa că nici nu i se poate tăia curentul.

Şi, oricum, ce te doare pe tine?

Şeriful Stallard decise că era momentul să-l pună la curent cu noutăţile.

— Ce vreau eu să vă spun e că lucrurile pe care le discutaţi dumneavoastră cu doamna Immelmann la difuzoarele alea de-acolo nu-s tocmai din cele plăcute auzului. Tipul ăla din Lossville zice că…

— Mă fut în căcăciosul ăla prăpădit! spuse Wally. Ţi-am spus că nu ştie decât să se plângă. I Tăcu o clipă. Ultima afirmaţie a şerifului îl nedumeri.

— Ce vrei să zici de discuţiile mele cu doamna Immelmann?

Şeriful Stallard scrâşni din dinţi. Acum urma partea cea mai grea.

— N-aş prea vrea să spun, domnule, mormăi el. E cumva prea intim.

— Intim? urlă Wally. Ce, eşti cumva beat, eşti dus cu pluta sau ce dracu'? Eu şi doamna Immelmann?

Şeriful se săturase până-n gât. Era deja furios de-a binelea.

— Şi doctorul Cohen! zbieră la rândul lui. Urmă un icnet, apoi pe fir se aşternu tăcerea.

— Mai sunteţi acolo, domnule Immelmann? Domnul Immelmann mai era acolo. Numai că nu auzise bine. Era convins că nu auzise bine.

— Ce-ai zis acum, la sfârşit? întrebă el în cele din urmă cu o voce slabă.

— Am zis că dumneavoastră şi cu doamna Immelmann discutaţi anumite probleme personale intime legate de… ăăă, cred că ştiţi dumneavoastră despre ce anume discutaţi.

— Cum ar fi? insistă Wally.

— Păi, cum ar fi doctorul Cohen şi…

— Căcat! strigă Wally. Vrei să spui că nemernicul ăla de-acolo, din Lossville… ooo, Dumnezeule!

— Ne-a sunat să ne anunţe că se aude în tot districtul, iar noi ne-am gândit că aţi vrea să ştiţi şi dumneavoastră.

— Aş vrea să ştiu? Poate că aş vrea… Şi ce altceva a mai zis?

— Că singurul lucru pe care îl vrea e ca dumneavoastră să opriţi chestia aia, fiindcă zgomotul o înnebuneşte pe nevastă-sa. Şi nici ceea ce strigaţi dumneavoastră acolo cu doamna Immelmann, fazele alea despre viaţa dumneavoastră sexuală şi despre ce nu vrea doamna să vă lase să-i faceţi, nu sunt foarte încurajatoare.

Wally înţelegea şi el atâta lucru. Mai mult, înţelegerea acestui fapt îl făcu să-şi iasă din minţi,

fiindcă încercă să-şi dea seama cum s-a întâmplat de ceea ce-şi spuseseră el şi cu Joanie în dormitor se auzea acum din sistemul audio, la mai bine de o mie de decibeli. Era imposibil.

— Ideea e că trebuie să existe vreo metodă prin care să poată fi oprit, insistă şeriful. I-am chemat pe cei de la Garda Naţională, ca să intre acolo. Poate că… Domnule Immelmann, vă simţiţi bine?

Ceva din conacul Starfighter – poate o masă se izbi de altceva şi se făcu bucăţi.

— Domnu' Immelmann, domnu' Immelmann! Of, căcat! strigă şeriful. Baxter, trimite repede o ambulanţă până acolo. S-ar părea că Wally a făcut un atac de cord.

20

în anumite părţi din majoritatea oraşelor industriale ale Angliei există zone urbane aflate într-o stare de paragină atât de accentuată, incit acolo ajung să trăiască doar cei mai disperaţi şi mai demni de milă drogaţi şi alcoolici, dezmoşteniţii unei societăţi grijulii şi milostive. Câţiva bătrâni, care ar prefera să trăiască în altă parte, dar nu-şi pot permite să se mute, locuiesc la etajele de sus ale unor blocuri-turn, blestemând ziua în care autorităţile locale au demolat în anii 1960 casele lor de secol XIX, înghesuite una într-alta, spunând că o fac în interesul sănătăţii şi igienei. Mai corect ar fi fost să spună că în interesul arhitecţilor ambiţioşi, care de-abia aşteptau să-şi facă o reputaţie, şi a consilierilor locali ambiţioşi, care erau nerăbdători să-şi garnisească buzunarele cu peşcheşuri de la dezvoltatorii imobiliari, al căror unic interes era să obţină profituri cât mai mari.

Una din aceste zone era plasată la marginea Ipfordului şi spre ea se îndrepta cu maşina doamna Rottecombe. Femeia cunoştea locul destul de bine, ba chiar mult prea bine ca să-l mai pomenească vreodată. Unul dintre primele locuri de pe lungile ei liste de clienţi de dinaintea căsătoriei cu Harold

Rottecombe fusese o căsuţă de ţară plasată la cincisprezece kilometri de Ipford, în care ea îşi petrecea weekendurile. Când clientul ei a comis nepoliticosul gest de a pleca să-şi vadă Creatorul chiar în timp ce femeia îşi făcea meseria, doamna s-a cărat în mare grabă la Londra, ca să evite o anchetă. Îşi schimbase numele şi îl luase pe cel al unei mătuşi după mamă, care suferea de Alzheimer şi era incapabilă să-şi amintească până şi cum o cheamă şi cu atât mai puţin dacă nepoata ei era sau nu fiica ei. Stratagema a funcţionat. După aceea i-a fost foarte uşor să-şi caute un soţ respectabil şi, cum era o femeie vicleană şi ambiţioasă, a ajuns să-l cunoască pe Harold Rottecombe, angajându-se în biroul lui de la circumscripţia locală. Drumul de aici până la Starea Civilă a fost floare la ureche. Cu tot flerul lui politic, Harold nici habar n-avea cu cine se însurase. Şi nici n-ar fi avut cum să afle vreodată dacă… dacă nu se ajungea la divorţ. Pe scurt, ca să revenim la limbajul din anii adolescenţei femeii, Ruth Rottecombe „îi prinsese coaiele în menghină”. Şi cu cât bărbatul urca mai sus pe stâlpul unsuros al politicii, cu atât mai puţin şi-ar fi dorit el să vadă că trecutul soţiei devine cunoscut publicului larg. Deocamdată singura greşeală pe care o făcuse Ruth fusese asocierea ei cu Bob Battleby. Şi, bineînţeles, necesitatea de a scăpa de bărbatul din spatele Volvo-ului într-un mod care să-l împiedice să poată spune ceva sau, dacă ar ajunge s-o facă, să nu fie crezut de nimeni. Oricine ar fi fost insul, instinctele ei îi spuneau că avea de-a face cu un tip educat şi însurat, nu cu un reporter de la cine ştie ce tabloid jegos. Nu-i va veni uşor să-i explice nevestei sau poliţiei cum de rămăsese fără pantaloni pe el.

Când femeia ajunse în Ipford, se întunecase deja. Ruth ocoli oraşul şi se apropie de zona părăginită pe un drum dosnic. Locul arata cu mult mai rău decât şi-l amintea ea. Prin preajmă nu se vedea niciun om şi niciuna din ferestre nu era

luminată, iar majoritatea erau acoperite cu scânduri. Analfabeţi cu tuburi de spray umpluseră zidurile cu graffiti obscene. Ruth trase maşina pe o alee întunecoasă, unde nu erau niciun fel de felinare, parcă sub un bloc-turn ce se profila ameninţător şi opri motorul Volvo-ului. Coborî şi se uită cu grijă înjur şi în sus, la ferestrele întunecate sau bătute în scânduri de pe ambele părţi ale aleii. În depărtare se auzeau motoarele camioanelor de pe autostradă, dar în rest nu remarcă nici un alt semn de viaţă. În următoarele trei minute femeia scosese ziarele şi cutiile de carton, desprinsese banda de Elastoplast de la încheieturile bărbatului, îi scosese şi căluşul, iar acum îl târa pe Wilt de picioare înspre rigolă, izbindu-l pe traseu cu capul de bordură. Apoi trânti portbagajul break-ului şi o porni înainte, dar îşi dădu seama că ajunsese într-o fundătură. Întoarse maşina şi o porni înapoi pe drumul pe care venise, iar farurile prinseră în bătaia lor trupul aproape gol al lui Wilt. Ruth se bucură când văzu că bărbatului îi sângera iarăşi capul. Ceea ce nu văzu ea, însă, atunci când viră la dreapta şi o porni spre autostradă, a fost o bucată de placaj de deasupra capului ei, la etajul al doilea al blocului-turn, care acoperea o fereastră şi care era data puţin într-o parte. În momentul acela femeia era obosită, însă euforică. Reuşise să scape de o ameninţare acută la adresa reputaţiei lui Harold şi a prestigiului ei. Dar uitase, în drumul de întoarcere spre Meldrum Slocum, să scape şi de blugii, bocancii, ciorapii şi rucsacul lui Wilt, care erau în continuare acolo, sub cutiile de carton. Când ajunse la Leyline Lodge, era epuizată şi se prăbuşi în pat. Undeva în urma ei bucata de placaj din blocul-turn fusese trasă de mult la loc.

După o oră, câţiva skinhead trecură pe lângă intrarea în alee, observară trupul şi veniră să arunce o privire.

— Un afurisit de curist bătrân, spuse unul dintre ei, care trăsese concluzia asta pornind de la absenţa blugilor de pe Wilt. Hai să ne punem cu picioarele pe el.

Şi, după ce îşi exprimară sentimentele lor faţă de homosexuali pocnindu-l pe Henry cu picioarele de vreo câteva ori în coaste şi o dată în obraz, se îndepărtară clătinându-se şi râzând. Wilt nu simţi nimic. Găsise Vechea Anglie, ba chiar o Anglie mult mai veche decât se aştepta, dar încă nu era conştient de asta.

Zorii răsăreau timid când o patrulă de poliţie dădu peste el. Doi poliţişti coborâră din maşină şi îl priviră de sus.

— Cel mai bine ar fi să chemăm o ambulanţă. Gagiul e făcut terci. Spune-le la ăia că-i o urgenţă.

În timp ce femeia din patrulă vorbea la staţia din maşină, celălalt poliţist se uită în jur. Bucata de placaj de deasupra lui se dădu la o parte.

— S-a-ntâmplat acu' vreo trei ore, spuse o bătrână. O femeie cu o maşină albă a venit şi l-a târât afară din portbagaj. După aia nişte nemernici tineri l-au luat la şuturi doar aşa, de distracţie.

Poliţistul miji ochii în sus.

— Ai fi putut să suni la noi, mamaie, zise el.

— Tare-aş vrea să ştiu şi eu cu ce. Crezi că am telefon?

— Nu, nu cred că ai. Da', oricum, ce faci pe-aici? Data trecută erai pe undeva mai la şosea. Bătrâna scoase şi mai tare capul pe geam.

— Da' ce, crezi că stau pe-aicea numa' într-un singur loc? Nici gând. Oi arăta eu frumuşică, da' nu mai îs atât de verde. Trebuie să mă tot mut, ca să nu pună mâna pe mine porcii ăia.

Poliţistul scoase un carneţel.

— Ai apucat să vezi numărul maşinii? întrebă el.

— Ce? În bezna aia? Sigur că nu. Am văzut totuşi o femeie. O javră cu bani, după cum arăta. Nu era de pe-aicea.

— Putem să te ducem cu noi cu maşina la secţia de poliţie. Acolo o să fii în siguranţă, să ştii.

— Nu vreau aşa ceva. Vreau să mă întorc de unde-am venit. Asta vreau, copoiule.

Dar înainte ca poliţistul să apuce să întrebe unde era locul acela, partenera lui se întoarse cu vestea că nu exista nicio ambulanţă liberă. La treizeci de kilometri distanţă avusese loc un accident în care fuseseră implicate două autobuze pline cu elevi ce veneau dintr-o excursie din străinătate, o autocisternă cu petrol, plus un camion de marfă ce transporta porci, şi toate ambulanţele şi maşinile de pompieri disponibile fuseseră trimise la locul evenimentului.

— Porci? o chestionă poliţistul.

— Cel puţin aşa se crede, că erau porci. Sergentul de serviciu mi-a spus că duhoarea de porc prăjit e teribilă.

— Lasă, nu contează. Ce s-a întâmplat cu elevii?

— Sunt în ambulanţe. Cele două autobuze au derapat pe grăsimea de porc şi s-au răsturnat, îi explică femeia.

— Ei bine, atunci ar fi mai bine să-l punem pe nenorocitul ăsta în maşină, pe bancheta din spate, şi să-l ducem chiar noi la spital.

Bătrâna de deasupra lor trăsese la loc bucata de placaj şi dispăruse din nou. Cei doi poliţişti o porniră cu maşina până la spitalul din Ipford, cu Wilt întins cu faţa în jos pe banchetă, iar acolo avură parte de o primire ostilă.

— Bine, în regulă, îi spuse un medic agitat, care fusese chemat de o asistentă la Urgenţe. Cu afurisitul ăsta de accident, o să fie cam problematic. Nu mai avem niciun pat liber. Nu sunt sigur nici măcar că mai avem vreun coridor liber şi, ca să ne fie munca şi mai plină de satisfacţii în abatorul ăsta uman, ne-am trezit pe cap cu o catastrofă majoră, patru medici lipsesc, fiindcă sunt bolnavi, iar asistentele sunt, ca de

obicei, prea puţine. Ce-ar fi să-l duceţi acasă? Acolo are mai multe şanse să scape.

Cu toate acestea Wilt ajunse în cele din urmă să fie suit pe o targă şi i se găsi un loc undeva, pe un coridor lung. Din fericire, bărbatul rămăsese în continuare inconştient.

21

Unchiul Wally nu era la fel de norocos. Era pe deplin conştient şi şi-ar fi dorit al naibii de tare să nu fie. Ieşise de la Terapie Intensivă, refuzase s-o vadă pe tuşa Joanie şi purta o conversaţie extrem de neplăcută cu doctorul Cohen, care îi spunea că un bărbat de vârsta lui… ei bine, un bărbat de vârsta lui merita să se trezească cu un infarct dacă îi făcea ce-i făcuse el nevestei sale sau, sincer vorbind, oricui altcuiva. Era, cum spusese el, ceva contra natura.

— Ce contra? icnise Wally.

Singura dată când auzise el de vreun „contra" fusese când se discutase despre lupta forţelor sandiniste din Nicaragua.

— Adică împotriva naturii. Funcţia sfincterului este aceea de a elimina excreţiile, nu de a…

— Căcat! Ce-s alea excreţii?

— Exact ce-ai zis dumneata. Căcat, spuse doctorul Cohen. Şi-acum, după cum ziceam, funcţia sfincterului…

— Habar n-am nici ce-i ăla sfincter.

— Gaură de cur! rosti doctorul Cohen pe un ton ambiguu.

Wally se adumbri.

— Îmi zici mie gaură de cur? zbieră el. Doctorul Cohen şovăi. O fi fost Wally Immelmann un om de afaceri de prima mină, dar… Tipul era bolnav. Nu voia să-l ucidă pe cretin.

— Nu fac altceva decât să încerc să-ţi explic consecinţele fiziologice ale introducerii… ale introducerii unor lucruri în anusul cuiva şi nu în locul normal.

Wally se holbă la el şi tenul lui căpătă o culoare urâtă. Nu găsea cuvintele potrivite pentru ceea ce simţea.

Doctorul Cohen continuă:

— Nu numai că ai putea să-i dai SIDA scumpei dumitale soţii, dar…

Wally Immelmann îşi găsi cuvintele.

— SIDA?! urlă el. De unde chestia asta că aş avea SIDA? N-am niciun fel de SIDA! Doar nu-s poponar!

— Nu spun că eşti. Şi nici nu-mi pasă. Ce faci în particular e treaba dumitale. Îţi spun doar că pe soţia dumitale s-ar putea s-o rănească fizic ceea ce-i faci. Nu s-ar putea. Chiar o răneşte. Ar putea ajunge să poarte tampoane pentru tot restul vieţii.

— Cine zice că-i fac aia de zici mata că-i fac? îl chestionă fără să vrea Wally.

Doctorul Cohen oftă. Auzise de la Wally Immelmann mai mult decât putea el răbda.

— Păi, adevărul e că dumneata zici, îi aruncă el. Te auzi de la kilometri întregi cum ţipi la doamna Immelmann că vrei să i-o tragi în cur. Oamenii vin în excursii până lângă lacul Sassaquassee doar ca să te audă.

Ochii lui Wally se umflară pe chipul lui congestionat.

— Vrei să spui că…? O, Doamne! încă n-au oprit difuzoarele? Trebuie s-o facă neapărat!

— Spune-le dumneata cum. Poliţia nu se poate apropia de zonă. I-au adus pe cei de la Garda Naţională, cu elicoptere şi…

Dar Wally Immelmann nu-l mai asculta. Făcuse iarăşi infarct. În timp ce el era dus în graba mare la Terapie Intensivă, doctorul Cohen plecă de la spital. Era un om plin de bunătate, iar din partea lui homosexualii puteau să facă orice voiau ei, dar îl dezgustau cei care le-o trăgeau nevestelor anal atunci când ele nu voiau asta.

Nici la conacul Starfighter lucrurile nu stăteau mult mai bine. Mătuşa Joan se vârâse în pat,

încuiase uşa dormitorului şi n-o mai descuia decât atunci când cobora în bucătărie ca să ia micul dejun, prânzul şi cina. Ea şi cu Eva abia dacă îşi mai vorbeau, iar cvadrupletele puseseră stăpânire pe computerul unchiului Wally şi le expediau mesaje prin e-mail tuturor prietenilor celor doi soţi, plus un set de mesaje obscene trimise tuturor contactelor de pe lista cu adrese de afaceri a unchiului. Eva, care nu se pricepea deloc la computere şi, oricum, îşi făcea griji pentru Henry al ei, le lăsase să-şi aibă singure de grijă – grija lor şi a aparatelor unchiului Wally. Ea îşi petrecea timpul la telefon, sunând la prietenii din Anglia, chiar şi la Mavis Mottram, ca să afle unde putea să fie Henry. Nimeni nu ştia.

— Dar nu se poate să fi dispărut aşa, pur şi simplu. E imposibil!

— Nu, draga mea, şi n-am zis că a dispărut, îi zise Mavis cu înţelegere prefăcută. Am spus doar că nimeni nu ştie unde e.

— Dar e tot ca şi cum ai spune că a dispărut, zise Eva, care, pe parcursul numeroaselor lor certuri, învăţase de la Wilt nişte principii de logică.

Zici că nimeni nu ştie unde e. Cineva trebuie să ştie. Mă gândesc că s-ar putea să fi plecat în vacanţă cu soţii Braintree. Ai încercat să dai de ei?

La celălalt capăt al firului Mavis inspiră adânc. Fusese întotdeauna de părere că era greu să te înţelegi cu Eva şi nu era dispusă să se lase pisată tocmai acum de ea.

— Nu, spuse ea, n-am încercat. Din simplul motiv că nu le ştiu adresa şi nici dacă au plecat cumva în vacanţă şi nu prea am cum să aflu unde or fi plecat.

— Vara închiriază mereu o cabană în Norfolk pentru o lună.

De data asta Mavis nu mai inspiră profund. Pufni doar pe nas.

— Atunci de ce nu-i suni? o repezi ea.

— Pentru că nu ştiu unde-i cabana aceea. Tot ce ştiu e că e în Norfolk, undeva pe coastă.

— În Norfolk? protestă Mavis. Dacă te gândeşti cumva serios că m-aş apuca să încep să scotocesc prin cabanele de pe toată coasta Norfolkului… zău, nici nu-ncape vorbă! De ce nu suni pe la spitale şi la poliţie? De obicei tipii stau cu ochii pe Henry al tău. Întreabă la persoane dispărute.

Pe ansamblu, a fost o discuţie din cele mai neplăcute şi mai înveninate şi s-a încheiat atunci când Mavis a închis telefonul fără să spună „La revedere”. Eva a încercat să mai sune o dată acasă, dar nu s-a ales decât cu sunetul propriei voci de pe robotul telefonic. În afară de cvadruplete, pe care Eva nu voia să le nelinişteascâ, nu mai avea cu cine să se sfătuiască. Pe mătuşa Joan o puteai auzi cum sforăie sus, la etaj. O să ia şi ea încă un somnifer şi o să-l dea pe gât cu o porţie de Jack Daniels. Eva se duse în bucătărie. Cel puţin putea să stea de vorbă cu Maybelle, servitoarea neagră, şi să-i povestească despre problemele ei. Dar nici asta nu i-a fost de ajutor. Experienţele lui Maybelle cu bărbaţii erau mult mai rele decât ale Evei.

— Bărbaţii sunt toţi la fel. În momentul în care întorci capul, o întind ca nişte motani şi umblă după alte fete.

— Dar Henry al meu nu e aşa. El e… ştii, el e altfel decât restul bărbaţilor. Şi nu-i în niciun caz homosexual, dacă la asta te gândeşti.

Maybelle înălţă din sprâncene cu subînţeles.

— Chestia e că nu e cu adevărat interesat de sex, îi mărturisi Eva.

— Atunci n-are cum să nu fie altfel. N-am întâlnit în viaţa mea un bărbat de soiul ăsta. Fiindcă domnul Immelmann în mod sigur nu-i aşa. Socot că din cauza asta stă aşa de prost cu inima.

Maybelle se uită afară pe fereastră.

— Uite-i iar pe bărbaţii ăia! Nu ştiu ce-o fi în mintea lor de iscodesc tot timpul prin jurul casei. Iar doamna Joanie şi-a pierdut glasul sau ceva de

genul ăsta. Vine jos, ia nişte îngheţată şi prăjituri cu ciocolată, iar dup-aia se întoarce la ea în cameră şi nu scoate absolut nicio vorbă. Socot că-i dată peste cap din cauză că domnului Immelmann i s-a făcut rău.

Sus, la lac, domnea o linişte binecuvântată. Fusese adunată o echipă specială de veterani ai Războiului din Golf, toţi surzi, care să distrugă generatorul cu nişte explozibili. Chiar şi aşa, misiunea li s-a părut dificilă şi s-au văzut nevoiţi să folosească nişte salopete care arătau ca nişte costume spaţiale, ca să se poată apropia de obiect. Dar în cele din urmă au reuşit. Difuzoarele au amuţit, iar cei de la echipa Antidrog au pătruns şi au scotocit peste tot. Nu au găsit nimic incriminator, doar o stivă de videocasete pornografice ascunse în seiful lui Wally. Dar atunci când au plecat, casa arăta ca şi cum ar fi fost devastată.

22

Numai că adevărata bătălie urma să înceapă tocmai în Wilma, la conacul Starfighter. Trezită din somnul ei indus de pilule, tuşa Joanie se hotărâse să-l viziteze pe Wally şi se dusese cu maşina până la spital, unde aflase însă că acesta era la Terapie Intensivă şi că nu putea vedea pe nimeni. Cei care i-au transmis vestea au fost doctorul Cohen şi şeful secţiei de Cardiologie.

— Nu e conştient, dar starea lui e deosebit de gravă. Ne-am gândit să-l transferăm la clinica de cardiologie din South Atlanta, îi spuse cardiologul.

— Dar acolo se fac transplanturi de inimă! ţipă Joanie. Nu poate să fie chiar aşa de grav!

— Problema e că noi pur şi simplu n-avem dotările necesare aici, în Wilma. La clinica de-acolo o să fie tratat mult mai bine.

— Bun, atunci mă duc şi eu cu el. Nu vreau să-l las să i se facă un transplant de inimă fără să-i stau alături.

— Doamnă Immelmann, n-a pomenit nimeni nimic despre vreun transplant de inimă. Pur şi simplu acolo va avea parte de cel mai bun tratament posibil.

— Nu mă interesează! ţipă absolut ilogic femeia. Vreau să stau cu el până se termină totul. Şi nu mă puteţi opri!

— Nimeni n-are de gând să vă oprească. Aveţi dreptul să mergeţi oriunde doriţi, dar eu nu-mi asum niciun fel de responsabilitate pentru consecinţe, spuse cardiologul şi încheie polemica întorcându-se pur şi simplu la Terapie Intensivă.

În timp ce se întorcea, fierbând de furie, spre conacul Starfighter, Joanie se hotărî ce urma să facă. Avea să le spună Evei şi obrăznicăturilor ei să se care de la ea din casă.

— Mă duc la Atlanta cu Wally! zbieră ea. Iar voi vă duceţi înapoi în Anglia şi nu vreau să vă mai văd niciodată! Pe niciuna din voi. Faceţi-vă bagajele şi plecaţi!

Măcar de data asta Eva a fost de acord cu Joan. Vizita se dovedise a fi un dezastru şi, pe lângă asta, ea îşi făcea nişte griji teribile pentru Henry. În niciun caz n-ar fi trebuit să-l lase singur. Fără ea intra garantat în câte o încurcătură. Le spuse cvadrupletelor să-şi facă bagajele şi să se pregătească de plecare. Numai că ele auziseră ţipetele mătuşii Joan şi i-o luaseră cu mult înainte. Singura problemă era cum să ajungă la aeroport. Eva o întrebă pe mătuşa Joan când aceasta coborî ca o furtună pe scări.

— Ia un afurisit de taxi, proasta dracului! îi aruncă ea.

— Dar n-am niciun ban, spuse Eva pe un ton jalnic.

— O, Doamne! în fine, nu contează. Numai să vă văd plecate de-aici.

Mătuşa Joan se duse la telefon, sună la firma de taxiuri şi, cât ai clipi din ochi, familia Wilt o porni la drum. Cvadrupletele nu spuseră nimic. Ştiau

foarte bine că nu e cazul să vorbească atunci când Eva e într-o asemenea dispoziţie.

Murphy şi Palowski stăteau în dubiţa de supraveghere şi nu ştiau ce să facă. În şuvoiul colectat de la conacul Starfighter nu fusese detectată nicio urmă de drog. Atacul de cord suferit de Wally Immelmann îngreunase şi mai mult lucrurile, iar ceea ce auziseră şi văzuseră ei în casă nu le sugerase niciun fel de activitate care să aibă vreo legătură cu drogurile. Mai degrabă cu violenţa domestică.

— Cel mai bine ar fi să sunăm la Atlanta, să le spunem că luptătoarea de sumo vine încolo împreună cu cvadrupletele şi să-i lăsăm pe ei să hotărască, sugeră Murphy.

— Aprobat, îl susţinu Palowski.

Uitase cum se spune „Da“.

23

La spitalul din Ipford situaţia lui Wilt rămăsese neschimbată. Fusese mutat de pe coridor ca să facă loc pentru cinci tineri răniţi în infernul porcesc. În cele din urmă, după patruzeci şi opt de ore, i se făcu şi lui o radiografie, în urma căreia a fost diagnosticat cu contuzie cerebrală acută şi trei coaste grav rănite, dar nu i se descoperise niciun semn de fractură cerebrală. De aici a fost apoi transportat cu targa la secţia de Neurologie. Ca de obicei, locul era plin.

Bineînţeles că a fost un atac criminal, spuse morocănos sergentul de serviciu când medicul de la spital sună la secţia de poliţie ca să afle cu exactitate ce se întâmplase. Amărâtul ăla a fost jefuit în dosul cartierului nou şi apoi lăsat să zacă inconştient pe stradă. Habar n-am ce căuta pe-acolo. Probabil că era beat sau… în fine, cât ştii dumneata, atâta ştiu şi eu. Nu avea pantaloni pe el. În zona aia! O căuta cu luminarea.

— L-aţi identificat cumva? întrebă medicul.

— Unul dintre oamenii mei l-a văzut şi i s-a părut că îl recunoaşte şi că ar fi profesor la

Colegiul Tehnic. Îl cheamă Wilt, Henry Wilt. Predă Studii Liberale şi…

— Şi ce adresă are?… Ei, nu contează, poţi să-i anunţi dumneata rudele că a fost jefuit şi că acum e la spitalul din Ipford.

Apoi medicul închise nervos telefonul.

Inspectorul Flint, care era la el în birou, sări în picioare şi se repezi pe coridor.

— Ai spus cumva „Henry Wilt“? Sergentul dădu din cap aprobator.

— E aici la spital. Din cele spuse de nu ştiu ce vraci de-acolo, a fost jefuit şi…

Dar Flint nu-l mai asculta. O luă ca din puşcă spre parcarea secţiei de poliţie şi porni cu maşina spre spital.

Când îl găsi în cele din urmă pe Wilt în labirintul supraaglomerat ce purta numele de Spitalul General Ipford, inspectorul Flint era deja un om frustrat. La început fusese îndrumat spre secţia de Neurologie, ca să afle însă că Wilt fusese mutat la secţia Vasectomie.

— De ce dracu’? Din câte am înţeles eu, omul a fost jefuit. Ce nevoie are de o vasectomie?

— N-are. A stat acolo doar provizoriu. După aceea a fost mutat la secţia Histerectomie.

— Histerectomie? Dumnezeule mare! şopti slab Flint.

Tocmai începea să înţeleagă de ce, din toţi oamenii de pe lume, bărbatul ăsta, care era de presupus că participase în mod activ la îmblânzirea acelor îngrozitoare cvadruplete, ar fi meritat o vasectomie ce l-ar fi împiedicat să mai stăpânească şi alte coşmaruri pe lume. Numai că histerectomia era deja cu totul altceva.

— Dar nenorocitul e bărbat! Nu puteţi să-i faceţi histerectomie unui bărbat. E imposibil.

— De-aia l-am şi mutat la Boli Infecţioase 3. Acolo aveau un pat liber. Sau cel puţin cred că e la Infecţioase 3, îi spuse asistenta. Ştiu că a murit

cineva acolo azi-dimineaţă. De altfel, aşa păţesc mereu.

— De ce? întrebă imprudent Flint.

— De SIDA, îi răspunse asistenta, împingând prin faţa lui o femeie obeză într-un scaun cu rotile.

Dar nu pot să pună un bărbat care tocmai a fost bătut măr şi e plin de sânge în acelaşi pat unde a stat un individ care tocmai a murit de SIDA. E revoltător! E aproape ca şi cum l-aţi condanga naibii la moarte.

— O, păi cearşafurile se sterilizează şi tot restul… îi aruncă asistenta peste umăr.

Când îl găsi în cele din urmă pe Wilt în secţia Unisex 8, care era rezervată pacienţilor în vârstă ce suferiseră diverse operaţii şi acum erau nevoiţi să poarte catetere, perfuzii şi tot felul de alte tuburi şi furtunuri ce ieşeau la iveală din diverse orificii, inspectorul Flint era palid, frustrat şi | îngrozit. Nu izbuti să înţeleagă nici de ce era numită secţie unisex. Un nume mai precis, deşi la fel de neplăcut, ar fi fost cel de multisex. Ca să-şi abată atenţia de la un pacient de sex incert – moment în care Flint preferă pentru prima dată cuvântul corect din punct de vedere politic „gen“ pacient care avea în mod clar o problemă de incontinenţă aproape continuă, şi de ceea ce ajunsese să însemne pentru el o frică de catetere ce friza fobia, inspectorul încercă să se concentreze asupra lui Wilt. Şi starea lui era una destul de gravă. Ţeasta îi era bandajată, obrazul învineţit şi umflat, dar şefa de salon îl asigură că bărbatul îşi va recăpăta în curând cunoştinţa. Flint spuse că speră din toată inima să fie aşa.

La scurt timp după aceea bătrânul din patul alăturat intră în convulsii şi proteza dentară îi căzu din gură. O asistentă i-o puse înapoi şi o chemă pe asistenta-şefă, care veni agale.

— Ce se întâmplă cu tine? îl chestionă ea.

Întrebarea părea gratuită până şi pentru sistemul de gândire nespecializat în medicină al lui Flint.

De unde dracu' putea să ştie bătrânelul ăla ce se întâmplă cu el?

— De unde să ştiu? spuse acesta. Mă cuprind pur şi simplu valuri de fierbinţeală. Am făcut marţi o operaţie la prostată.

— Şi încă una foarte reuşită. Iar de când ai venit aici, nu faci altceva decât să te plângi. Eşti un bătrân nesuferit, asta e. Tare o să mă bucur când o să te văd plecat.

Asistenta interveni.

— Dar are optzeci şi unu de ani, şefa, spuse ea.

— Şi-i foarte sănătos la ăştia optzeci şi unu de ani, îi replică asistenta-şefă, după care se îndepărtă, ca să se ocupe de un pacient care îşi smulsese cateterul pentru a cincea oară.

Acum era absolut evident de ce „gen" era acesta. Nedorind să fie martor la reintroducerea cateterului şi la noul acces de convulsii de care fusese cuprins bătrânul din patul de alături, Flint îşi întoarse privirea spre Wilt şi văzu un ochi care îl fixa. Wilt îşi recăpătase cunoştinţa şi dacă era să te iei după ochiul acela deschis, nu-i plăcea ceea ce vedea. Nici Flint nu se bucura cine ştie ce. Îl fixă şi el cu privirea şi se întrebă ce-ar putea să facă. Dar ochiul se închise brusc. Flint se întoarse spre asistentă, vrând s-o întrebe dacă un ochi deschis reprezintă un semn că pacientul şi-a recăpătat cunoştinţa, dar femeia avea probleme, căci se chinuia să-i pună iarăşi proteza bătrânului înapoi în gură. După ce izbuti, Flint repetă întrebarea.

— N-aş putea spune, îi răspunse ea. Nu neapărat. Am văzut câţiva inşi care au murit cu ochii larg deschişi. Desigur, un pic mai târziu se fac sticloşi şi un pic albăstrui. Aşa îţi dai seama că s-au dus.

— Încântător, spuse Flint şi se întoarse. Dar ochii lui Wilt erau închişi ferm. Imaginea inspectorului aşezat pe marginea patului său îl speriase atât de tare, încât aproape că uitase de durerea sa îngrozitoare de cap şi de faptul că se

simţea teribil de rău. Orice i s-ar fi întâmplat – Căci habar n-avea pe unde fusese sau ce i se făcuse silueta vag familiară care stătea aşezată acolo şi se holba la el nu era deloc una liniştitoare. Nu că Henry l-ar fi recunoscut pe Flint. Şi, dintr-odată, intră iarăşi în comă, iar Flint trimise după sergentul Yates.

— Mă duc până acasă, ca să prânzesc un pic şi să trag un pui de somn, îi spuse el. Să mă anunţi când îşi revine şi să ai grijă ca idiotul ăla de Hodge să nu afle în niciun caz că e aici. O să-l acuze pe Wilt de trafic de droguri înainte ca amărâtul ăsta idiot să fie conştient.

Apoi o porni spre ieşire pe coridoarele aparent nesfârşite şi se duse acasă cu maşina.

24

Pe celălalt mal al Atlanticului Eva şi cvadruplatele stăteau în aeroport şi aşteptau avionul. Zborul lor fusese amânat mai întâi de o ameninţare cu bombă şi apoi, după ce avionul fusese verificat în amănunţime, de o defecţiune tehnică. Eva deja nu mai era nemulţumită şi nici măcar nervoasă din pricina cvadrupletelor sau a tuşii Joan. Era bucuroasă că mergea acasă, la Henry al ei, dar şi extrem de îngrijorată fiindcă nu ştia unde să dea de el sau ce i se întâmplase. Fetele se jucau şi se ciondăneau prin jurul ei. Femeia se învinovăţea pe sine pentru că acceptase invitaţia de a veni la Wilma, însă cel puţin acum se întorcea acasă şi, într-un fel, se bucura că misiunea de a-i convinge pe soţii Immelmann să-şi modifice testamentele în favoarea fiicelor ei eşuase atât de catastrofal. Perspectiva bogăţiei le-ar fi putut dăuna cvadrupletelor.

Dintr-un birou cu vedere spre ghişeul de îmbarcare, funcţionarii Agenţiei Antidrog studiau micul grup şi se întrebau ce-ar trebui să facă.

— Dacă le oprim aici, n-o să descoperim nimic la ele. Asta dacă a existat vreodată ceva de descoperit. Socot că Palowski avea dreptate.

Doamna Wilt asta e o momeală. Pot s-o verifice tipii din Londra. N-are niciun rost s-o aducem aici, la control.

Ceea ce s-a apucat să facă Ruth Rottecombe anunţa perspective sumbre. Cel puţin pentru Henry Wilt. Când a fost trezită din somn, după lunga ei cursă cu maşina de la Ipford, de un telefon al comisarului de la secţia de poliţie Oston, care o anunţa că vine să poarte o discuţie cu ea, femeia şi-a dat seama că nu scăpase de pantalonii şi rucsacul lui Wilt, aşa cum avusese de gând. Rămăseseră în portbagajul Volvo-ului. Dacă cei de la poliţie îi găseau… Ruth preferă să nu se gândească la consecinţe. Se repezi în garaj, scoase obiectele, goli portbagajul şi duse totul în mansarda casei, pe care o încuie. Apoi se întoarse în garaj, mută maşina pe locul unde se prăbuşise Wilt şi îi încuie înăuntrul ei pe Wilfred şi Pickles. Aceştia urmau să descurajeze orice tentativă de cercetare a locului. Cumva, Ruth ştiuse dinainte că poliţia o să-i mai facă o vizită şi nu simţea nici cel mai mic impuls să răspundă la alte întrebări neplăcute.

Dar nu trebuia să-şi facă griji. Cei de la poliţie verificaseră la clubul de golf şi alibiul lui Battleby părea credibil. Bărbatul se aflase acolo cu cel puţin o oră înainte să izbucnească flăcările, iar anchetatorii incendiului nu găsiseră nicio urmă de mecanism de activare cu întârziere. Oricine va fi declanşat incendiul, nu puteau fi nici nemernicul de Battleby, nici doamna Rottecombe. Pe ticălosul de pedofil îl încălţaseră oricum cu două acuzaţii şi doar una dintre ele era suficientă ca să-l vâre la răcoare pentru multă vreme şi să-i distrugă reputaţia porcului ăluia pentru toată viaţa. Comisarului nu-i păsa cine ştie cât de incendiu.

Pe de altă parte, deşi o detesta pe Ruth cea Rea, trebuia să se poarte cu mănuşi. Femeia era soţia unui parlamentar influent, care putea pune în Parlament întrebări neconvenabile despre metodele

de interogare ale poliţiei şi despre hărţuirea oamenilor. Deocamdată era mai înţelept să fie politicos cu ea. Discuţia despre incendiu îi va oferi şansa s-o studieze.

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să vă deranjez, spuse comisarul când Ruth îi deschise uşa de la intrare. Problema e că în ancheta legată de domnul Battleby există anumite elemente care ne încurcă şi ne-am gândit că dumneavoastră aţi putea reuşi să ne lămuriţi. Suntem interesaţi de incendiul de la conac şi-atâta tot.

Ruth Rottecombe şovăi o clipă şi se hotărî să fie conciliantă.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, o să fac tot posibilul. Poftiţi înăuntru, vă rog.

Ţinu uşa deschisă, dar comisarul nu ardea de nerăbdare să pătrundă în casă dacă afurisiţii ăia de terieri se plimbau liberi înăuntru. Îşi consumase tot curajul venind până aici şi dându-se jos din maşină.

— Treaba cu cei doi câini… începu el. Dar doamna Rottecombe îl linişti.

— Sunt încuiaţi în garaj. Intraţi, vă rog! Şi intrară amândoi în salon.

— Vă rog să luaţi loc.

Comisarul se aşeză şovăielnic. Nu era tocmai primirea la care se aştepta. Doamna Rottecombe îşi trase un scaun şi se pregăti să răspundă la întrebări.

Comisarul îşi alese cu grijă cuvintele.

— Am verificat la secretarul clubului, iar el ne-a confirmat că, atunci când a izbucnit incendiul,

Battleby era la clubul de golf şi juca bridge de aproape o oră. În al doilea rând, uşa de la bucătărie era descuiată. Aşadar, e întru totul posibil ca altcineva să fi declanşat incendiul.

— Dar e imposibil! Am încuiat eu însămi… începu Ruth înainte să îşi dea seama că picase într-o capcană. Vreau să zic că trebuie să fi ştiut cineva

unde se lăsau cheile. Sper că nu vă închipuiţi acum că e…

— În niciun caz, răspunse comisarul. Ştim că aţi fost la clubul de golf în aceeaşi perioadă de timp. Nu, asupra dumneavoastră nu planează nicio bănuială. Vă garantez eu. Ce ne interesează pe noi cel mai mult sunt urmele de picioare din grădina de legume. Sunt ale unui om care a venit pe cărarea din spatele casei. În plus, în noroiul de pe cărare am mai descoperit şi nişte urme de anvelope, ceea ce dovedeşte că acolo a fost parcată o maşină care a plecat în viteză un pic mai târziu. Începe să pară că focul a fost declanşat în mod intenţionat de o a treia persoană.

Doamna Rottecombe se crispă la auzul cuvântului „a treia”.

— Vreţi să sugeraţi că Bob a angajat pe cineva să stârnească focul şi…

— Eu nu sugerez nimic, spuse repede comisarul. Spun doar că a existat cineva, o persoană neidentificată, care a intrat în casă şi a declanşat incendiul. Avem, de asemenea, dovezi că a stat în bucătăria de vară o perioadă de timp considerabilă, supraveghind în mod sigur casa. La poarta din zid există un set de urme de picioare, ceea ce arată că s-a învârtit pe-acolo, aşteptând ocazia să intre în casă.

Comisarul făcu o pauză.

— Ce încercăm noi să aflăm este dacă există cineva anume care să îi poarte duşmănie bărbatului respectiv, Battleby, şi ne-am întrebat dacă n-aţi putea să ne ajutaţi dumneavoastră.

Doamna Rottecombe dădu din cap aprobator.

— Din câte cred eu, trebuie să fie o mulţime, zise ea în cele din urmă. Bob Battleby nu era o figură foarte îndrăgită în ţinut. Revistele acelea dezgustătoare din Range Rover-ul lui dovedesc că avea înclinaţii pedofile şi s-ar putea să fi abuzat… mă rog, să fi făcut ceva oribil.

Femeia făcu şi ea o pauză şi lăsă concluzia să vină de la sine. Aluzia respectivă o ajuta şi pe ea să scape de orice fel de legătură cu acest aspect al gusturilor lui Battleby. Indiferent ce-ar fi fost ea, în niciun caz nu era copil sau – cum şi-a spus comisarul în sinea lui – un pui neajutorat.

Poliţistul plecă fără să fi obţinut niciun fel de informaţii utile de la Ruth. Pe de altă parte,

Ruth Rottecombe avu un gând isteţ legat de descoperirea pe care o făcuse Harold: bărbatul acela inconştient din garaj. Individul trebuia să aibă vreo legătură cu noaptea aceea dezastruoasă şi Ruth nu vedea ce ar putea-o împiedica să le dea poliţiştilor blugii lui, acoperiţi cu cenuşă de pe lângă conacul ars. N-o să-i ducă acolo chiar acum, imediat, ci o să aştepte până se face întuneric. Să zicem, până la miezul nopţii.

25

Când Wilt deschise iarăşi ochii, Flint era în continuare pe scaunul de lângă pat.

Inspectorul închisese el însuşi ochii atunci când bătrânul din patul de alături îşi scuipase pentru a cincea oară proteza dentară afară din gură, împreună cu o cantitate atât de mare de sânge, încât o parte din el aterizase pe pantalonii poliţistului. După aceea încetase să mai fie un bătrân nesuferit de optzeci şi unu de ani şi devenise în mod cert un bătrân mort. Wilt îl auzise pe Flint spunând „Futu-i!“ şi mai auzise şi diverse alte zgomote neplăcute, dar rămăsese cu ochii închişi ferm şi îi deschise exact la timp ca să vadă cum Flint se răsuceşte şi îl priveşte curios.

— Te simţi mai bine, Henry? îl întrebă Flint.

Wilt nu-i răspunse. Faptul că poliţia aştepta să îi ia o declaraţie nu era absolut deloc pe placul lui. Şi, oricum, Wilt habar n-avea ce se întâmplase cu el sau ce putea să fi făcut. O amnezie părea acum lucrul cel mai potrivit. În plus, nici nu se simţea mai bine. Dacă era vorba pe-aşa, chiar prezenţa lui Flint îl făcea să se simtă cu certitudine mai rău.

Dar înainte ca inspectorul să poată trece şi la alte întrebări, lângă pat răsări un medic. De data asta cel interogat a fost Flint.

— Ce faci aici? îl întrebă medicul pe un ton destul de urâcios, fiind în mod evident aproape la fel de neplăcut impresionat ca şi Wilt de prezenţa unui poliţist în salon.

Dar nici lui Flint nu-i făcea plăcere să stea aici.

— Aştept să iau o declaraţie de la pacientul acesta, răspunse el, arătând spre Wilt.

— Ei bine, n-ai nicio şansă să i-o iei astăzi. Are o contuzie gravă şi, probabil, amnezie. S-ar putea să nu-şi aducă aminte nimic. E o consecinţă frecvent întâlnită în cazul unor lovituri dure la cap, cu comoţia corespunzătoare.

— Şi cât timp trebuie să aştepte cineva până când îi revine memoria?

— Depinde. Am văzut câteva cazuri în care nu le-a mai revenit niciodată. Desigur, aşa ceva se întâmplă mai rar, dar din când în când se întâmplă. Sincer să fiu, nu poate să ştie nimeni, dar în cazul de faţă eu aş zice că unele amintiri s-ar putea să-i revină într-o zi sau două.

Wilt ascultă discuţia şi se gândi la o zi sau trei. Mai întâi trebuia să afle ce făcuse.

Eva se întoarse în casa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, într-o stare de epuizare completă. Călătoria fusese îngrozitoare, un individ beat a trebuit să fie legat pentru că lovise cu pumnul un alt călător, iar avionul fusese redirecţionat la Manchester din pricina unei defecţiuni la computerul pentru controlul zborurilor. Ceea ce descoperi când ajunse în cele din urmă acasă o cutremură. Casa arăta ca şi cum ar fi fost jefuită. Hainele de toată ziua ale lui Wilt zăceau împrăştiate pe podeaua dormitorului, împreună cu pantofii acestuia, şi, parcă pentru a-i spori îngrijorarea, se vedea clar cum câteva sertare din dormitor fuseseră scotocite în grabă. Acelaşi lucru era valabil şi pentru biroul din camera de lucru a

lui Henry. În fine, faptul care, în felul lui, părea cel mai îngrijorător era acela că toată corespondenţa fusese deschisă şi zăcea înşirată pe o măsuţă de lângă uşa de la intrare. În vreme ce cvadrupletele, încă relativ supuse, au urcat la etaj, Eva a sunat la Tehnic, dar secretara nu i-a putut spune decât că Wilt nu fusese văzut pe-acolo şi că nu se ştia unde ar putea fi. Eva a închis şi a încercat la numărul soţilor Braintree. Ei trebuiau să ştie unde e. Însă acolo nu răspunse nimeni. Femeia apăsă butonul robotului telefonic şi se auzi pe ea însăşi spunându-i iar şi iar lui Henry să o sune în Wilma. Se duse şi ea sus şi scotoci prin buzunarele hainelor lui Wilt, dar nu găsi nimic care să-i arate ce făcuse sau unde era soţul ei. Faptul că toate zăceau grămadă pe podea o înfricoşă. Ea îl educase să împăturească frumos fiecare haină şi Henry se obişnuise să le aşeze pe spătarul scaunului. După aceea Eva se duse la dulapul de haine şi îi controlă şi restul hainelor şi pantalonilor. Nu lipsea nimic. Dar Henry trebuie să fi fost îmbrăcat cu ceva atunci când ieşise din casă. Doar nu putea să iasă în pielea goală. Gândurile Evei o luară razna complet. Ignoră întrebările lui Penelope, coborî iarăşi la parter şi sună la secţia de poliţie.

— Vreau să anunţ dispariţia unei persoane, spuse ea. Sunt doamna Wilt şi tocmai m-am întors din America, iar soţul meu lipseşte.

— Când spuneţi „lipseşte”, vă referiţi la faptul că…

— Vreau să spun că a dispărut.

— În America? întrebă fata de la telefon.

— Nu în America! Pe el l-am lăsat aici şi locuiesc pe Oakhurst Avenue, la numărul 45. Tocmai m-am întors, iar el nu e acasă.

— Vă rog să rămâneţi un moment pe fir.

Se auzi cum telefonista mormăie înspre o persoană din spatele ei ceva legat de o femeie

îngrozitoare şi cum înţelege ea foarte bine de ce s-ar putea să fi dispărut soţul ei.

— Vă fac legătura cu cineva care ar putea să vă ajute, spuse ea apoi.

— Curvă proastă, am auzit tot ce-ai spus! zbieră Eva.

— Eu? Eu n-am spus nimic. Şi pot să vă acuz că aţi folosit un limbaj obscen. În cele din urmă i se făcu legătura cu sergentul Yates.

— Sunteţi doamna Wilt de pe Oakhurst Avenue, numărul 45?

— Cine altcineva crezi că sunt? îl repezi Eva.

— Mă tem că trebuie să vă dau nişte veşti proaste, doamnă Wilt, îi zise sergentul. Soţul dumneavoastră a fost implicat într-un soi de accident.

Era evident că nu-i plăcea să fie repezit. Continuă:

— E la spitalul din Ipford şi e în continuare lipsit de cunoştinţă. Dacă aţi…

Dar Eva trântise deja telefonul în furcă şi, după ce le spuse cvadrupletelor, folosind cel mai ameninţător ton cu putinţă, să aibă grijă cum se poartă, o porni direct spre spital. Parcă maşina acolo, traversă ca o furtună mulţimea din sala de aşteptare, ajunse la recepţie şi împinse în lături un bărbat micuţ, care stătea deja acolo.

— O să trebuiască să aşteptaţi la rând, îi spuse tânăra de la recepţie.

— Dar soţul meu a fost rănit într-un accident grav şi e în stare de inconştienţă. Trebuie să-l văd neapărat.

— Eu aş zice să încercaţi la U.

— U? Ce-i aia? întrebă Eva.

Urgenţe. E imediat după intrarea principală. O să vedeţi un indicator, îi explică fata de la recepţie şi apoi îşi îndreptă atenţia spre bărbatul cel scund.

Eva ieşi în grabă pe uşă şi o luă la stânga. Acolo nu văzu niciun indicator care să arate spre Urgenţe. Blestemând-o pe fata de la recepţie, Eva o luă la

dreapta. Nici acolo nu era niciun indicator. În cele din urmă întrebă o femeie cu braţul prins într-o eşarfă şi se văzu trimisă la celălalt capăt al spitalului.

— E mult dincolo de intrarea principală. Dar nu se poate să n-o vedeţi. Numai că eu, una, n-aş intra acolo. E extrem de jegos. E praf peste tot.

De data asta Eva găsi într-adevăr secţia. Locul era plin de copii răniţi în accidentul de autobuz. Eva se întoarse la intrarea principală şi se trezi în ceva ce semăna cu un fel de mail, cu un restaurant şi o ceainărie lipită de el, un butic, o parfumerie şi un stand cu cărţi şi reviste. Preţ de o clipă simţi că se ţicneşte. Apoi, adunându-şi toate puterile, se îndreptă spre un coridor cu un indicator pe care scria „Ginecologiei Mai încolo se vedeau şi alte indicatoare, care arătau spre alte coridoare. Henry n-avea cum să fie într-un salon ginecologic.

Eva opri un bărbat în halat alb, care ducea o găleată de plastic cu un aspect absolut sinistru, acoperită cu o cârpă stropită cu sânge.

— Nu pot să stau acum, îi zise acesta. Trebuie să duc pruncuşorul ăsta la incinerator. În douăzeci de minute o să mai apară unul.

— Un alt bebeluş? Păi, asta-i minunat! spuse Eva, fără să priceapă implicaţiile cuvântului „incinerator“.

Asistentul o lumină.

— Un alt blestemat de fetus, îi zise el. Dacă nu mă crezi, aruncă un ochi aici.

Şi îndepărtă cârpa plină de sânge, iar Eva aruncă o privire în găleată. În vreme ce bărbatul se îndepărta în grabă, ea leşină şi alunecă de-a lungul peretelui. Chiar în faţa ei se deschise o uşă şi apăru un medic tânăr, chiar foarte tânăr. Faptul că era lituanian şi că participase recent la un seminar despre obezitate şi infarctele coronariene nu ajută cu nimic la rezolvarea situaţiei. Femeile grase, căzute la podea şi leşinate erau pentru el o şansă să-şi dovedească profesionalismul. În cinci minute

Eva ajunsese în secţia de urgenţe cardiologice, fusese dezbrăcată până la chiloţi, avea o mască de oxigen şi tocmai urma să fie zgâlţâită cu un defibrilator cardiac. Nici asta n-a prea fost de ajutor. Eva n-a rămas multă vreme inconştientă. S-a trezit şi a dat cu ochii de o asistentă care îi ridica sânii, ca să îi poată pune plasturele pentru defibrilator. Eva a pocnit-o rapid, a sărit jos de pe targă, şi-a înhăţat hainele şi a întins-o din salon. A dat năvală în toaletă şi s-a îmbrăcat. Venise să-l viziteze pe Henry şi nimic n-o putea opri din drumul ei. După ce a mai încercat în vreo câteva saloane, a făcut cale întoarsă la recepţia spitalului. De data asta i s-a spus că domnul Wilt era la Psihiatrie 3.

— Unde-i asta? a întrebat Eva.

— La etajul al şaselea, în capăt de tot, i-a spus fata de la recepţie, ca să scape de afurisita aia de femeie.

Eva căută cu privirea un lift, nu îl găsi şi se văzu nevoită să urce până la etajul al şaselea, unde îşi dădu seama că ajunsese la Autopsie. Până şi ea ştia ce înseamnă autopsie. Dar Henry nu murise. Era la Psihiatrie 3. În următoarele două ore făcu doi kilometri pe jos şi o cuprinse furia. Era atât de furioasă, încât acostă un chirurg-şef şi îi aruncă cuvinte injurioase. Apoi, fiindcă se făcuse târziu, îşi aminti de fetele rămase acasă. Trebuia să se întoarcă, să vadă dacă nu mai făcuseră cine ştie ce boacănă şi să le gătească cina. Şi, oricum, era prea stoarsă de puteri ca să mai continue să-l caute pe Henry. O să încerce iar mâine-dimineaţă.

26

Dar a doua zi dimineaţa, când Eva ajunse la spital, inspectorul Flint se dusese să bea o ceaşcă de cafea, iar Wilt era, în mod evident, tot inconştient. De fapt Wilt medita la cele spuse de medic.

„S-ar putea să aibă amnezie şi să nu-şi aducă aminte nimic din ce i s-a întâmplat.“ Sau, oricum,

cam asta era ideea. Pe moment Wilt era în mod cert în favoarea ideii de amnezie. Nu intenţiona în niciun caz să dea vreo declaraţie. Avusese parte de o noapte îngrozitoare, iar în majoritatea timpului ascultase cum bărbatul de lângă uşă, a cărui inimă era monitorizată, moare încet. La ora unu asistenta din tura de noapte venise în salon şi Wilt o auzise şoptindu-i asistentei de salon că trebuie să facă ceva cu omul ăla, fiindcă era pe ducă şi dacă nu rezolvau cumva problema, n-o să reziste până mâine-dimineaţă. Wilt asculta sunetele venite dinspre monitor şi, auzindu-le, înţelese ce însemna asta. Piuiturile erau extrem de neregulate şi, pe măsură ce noaptea se scurgea, situaţia se înrăutăţea, iar înspre dimineaţă bipurile se stinseră cu totul, iar Wilt auzi cum patul sărmanului ins era scos pe coridor. Pentru o clipă se gândi să arunce o privire, ca să vadă ce se întâmplă acolo, dar n-avea niciun rost. Să te uiţi cum un cadavru e cărat pe rotile înspre morgă ar fi doar un gest de curiozitate morbidă.

În loc de asta, rămase întins şi medită cu amărăciune la misterul vieţii şi al morţii, întrebându-se dacă exista ceva adevăr în acele experienţe trăite în pragul morţii, cu oamenii care văzuseră lumina de la capătul tunelului şi pe domnul acela vârstnic şi cu barbă, Dumnezeu sau altcineva, cel care îi ducea într-o grădină superbă înainte ca ei să se decidă că totuşi nu voiau să moară. Sau în cele cu oamenii care pluteau pe tavanul sălii de operaţii, se uitau la propriile lor trupuri şi ascultau spusele chirurgilor. Wilt nu putea să înţeleagă de ce se mai chinuiau. Trebuie să existe ceva mult mai interesant de făcut în „partea cealaltă”. Ideea că era un lucru fascinant să tragi cu urechea la nişte chirurgi care tocmai se făcuseră de baftă cu operaţia ta sugera că „partea cealaltă” nu avea cine ştie ce de oferit în materie de atractivitate. Nu că Wilt ar fi avut prea mare încredere în ideea existenţei „părţii celeilalte”.

Citise el undeva că au existat câţiva chirurgi care şi-au bătut capul să scrie nişte cuvinte în partea de sus a lămpilor din sala de operaţie, astfel încât ele să nu poată fi văzute decât de oamenii şi muştele de pe tavan, ca să verifice dacă pacienţii aflaţi în pragul morţii puteau ajunge într-adevăr acolo sus. Niciodată n-a existat vreun pacient întors din moarte care să fie în stare să reproducă ceea ce era scris acolo şi asta pentru Wilt era o dovadă suficientă. În plus, citise altundeva că astfel de experienţe trăite în pragul morţii pot fi provocate prin sporirea conţinutului de dioxid de carbon din creier. Pe ansamblu, Wilt rămânea sceptic. După cum spunea cineva, moartea ar putea fi o mare aventură, dar Wilt tot nu era prea atras de ea. Încă se mai întreba unde ajunsese amărâtul acela de lângă uşă şi dacă stătea acum la taclale cu vreunul dintre cei dragi şi morţi de curând sau pur şi simplu zăcea acolo, în morgă, răcindu-se încetişor şi ajungând în starea de rigor mortis, când asistenta din tura de noapte apăru iarăşi în salon. Era o femeie înaltă şi aranjată, căreia se vedea că îi place ca pacienţii să doarmă.

— De ce mai eşti treaz? îl întrebă ea.

Wilt o privi sumbru şi se întrebă dacă femeia dormea întotdeauna bine.

— Din cauza necăjitului ăluia de lângă uşă, spuse el în cele din urmă.

— Necăjitul de lângă uşă? Ce tot spui acolo? Doar nu scoate niciun sunet!

— Ştiu, zise Wilt, fixând-o cu o privire jalnică. Ştiu că nu scoate niciun sunet. Nici nu poate, amărâtul, aşa-i? Doar şi-a luat tălpăşiţa, nu?

— Tălpăşiţa? întrebă asistenta, care îl privea acum curioasă. Cum adică şi-a luat tălpăşiţa? Wilt o fixă cu o privire şi mai jalnică.

— Şi-a luat tălpăşiţa din trupu-i lumesc[16], spuse el.

— Şi-a luat tălpăşiţa din trupu-i lumesc? Ce tot bâigui acolo?

Wilt rămase tăcut o vreme. Era clar că asistenta nu-l prea citea pe Shakespeare.

— A mierlit-o, pentru numele lui Dumnezeu! A dat colţul. A plecat pe veşnicele plaiuri ale vânătorii. A dat ortul popii. A trecut într-o lume mai bună. A murit.

Asistenta îl privi de parcă ar fi avut în faţă un nebun. Un nebun sau un ins care deliriază.

— Nu mai fi aşa de prost. N-a păţit absolut nimic. S-a defectat monitorul EKG, atâta tot.

Şi, făcând o remarcă despre „unii oameni", femeia se îndepărtă pe culoarul dintre paturi. Wilt se uită atent înspre uşă şi se simţi uşor ofensat când văzu că bărbatul de acolo dormea în continuare în linişte şi pace. După un timp – care lui i se păru un veac – Wilt adormi şi el. A fost trezit după două ore, iar un medic apărut acolo îl examină.

— Ce droguri iei? îl întrebă el. Wilt îl fixă cu o privire goală.

— N-am luat în viaţa mea niciun fel de droguri, bombăni el. Medicul se uită la notiţele sale.

— Aici scrie altceva. Conform celor spuse de asistenta Brownsel, azi-noapte ai luat în mod sigur ceva. Ei, nu-i nimic, o să aflăm imediat ce facem un test de sânge.

Wilt nu spuse nimic. Se agăţă iar de ideea că suferea de amnezie şi, într-adevăr, nu-şi putea aminti nimic din ce păţise, aşa că nu juca teatru. Cu toate acestea, era în continuare îngrijorat. Trebuia să afle ce se întâmplase.

Eva sosi la spital însoţită de Mavis Mottram. Nu îi plăcea ei cine ştie ce de Mavis, dar cel puţin femeia avea o personalitate dominantă şi nu înghiţea tâmpenii de la nimeni. Înainte de toate, Mavis trăia aşa cum îi plăcea.

— Numele! se zborşi ea la tânăra de la recepţie, scoţând un carneţel. Numele şi adresa.

— De ce aveţi nevoie de aşa ceva?

— Ca să te reclam administratorului spitalului fiindcă ai îndrumat-o în mod intenţionat pe doamna Wilt spre secţia de Psihiatrie, când ştiai foarte bine unde e soţul ei.

Tânăra privi speriată în jurul ei. Ar fi dat orice ca să scape de gorgona din faţa ei.

Mavis continuă.

— Întâmplător, sunt membră în consiliu, spuse ea, omiţând să spună că era vorba doar de consiliul parohial, nu de consiliul districtual. În plus, se face că îl cunosc foarte bine pe doctorul Roche.

Fata de la recepţie se albi la faţă. Doctorul Roche era cel mai bun medic de-acolo şi era o persoană foarte importantă. Tânăra îşi dădu seama că risca să-şi piardă slujba.

— Domnul Wilt n-a fost luat în evidenţă, bâigui ea.

— Şi cine-i de vină pentru asta? Tu, cine altcineva? spuse Mavis, rânjind scurt, şi îşi notă ceva în carneţel. Şi-acum spune-mi unde-i domnul Wilt?

Recepţionera verifică în registru şi sună pe cineva.

— A venit o femeie care spune…

— O doamnă, dacă nu te superi, şuieră Mavis.

Rămasă în spatele ei, Eva se minună de autoritatea degajată de Mavis Mottram.

— Nu-mi dau seama cum reuşeşti, spuse ea. Când încerc şi eu, nu-mi iese niciodată.

— E pur şi simplu o problemă de educaţie. Familia mea îşi poate urmări arborele genealogic până la William Cuceritorul.

— Mă gândeam eu. Iar tatăl tău era şi el tot instalator, spuse Eva, nereuşind să-şi alunge din glas o nuanţă de scepticism.

— Şi încă unul foarte bun. Tatăl tău ce-a fost?

— Tati a murit când eram mică, spuse îndurerată Eva.

— Bineînţeles. Barmanilor li se întâmplă des aşa ceva. De la băutură.

— Nu lui. El a murit de pancreatită.

— Şi de ce a ajuns să facă pancreatită? Fiindcă bea whisky şi gin cu găleata. Cu alte cuvinte, a devenit alcoolic.

Înainte ca toată ciondăneala asta să se transforme într-o ceartă în toată regula, tânăra de la recepţie interveni.

— Domnul Wilt a fost mutat la Geriatrie 5, le anunţă ea. Găsiţi secţia la etajul al doilea. E şi-un lift la capătul coridorului.

— Ar fi bine să fie, spuse Mavis şi plecară amândouă.

Peste cinci minute Mavis avu o altă altercaţie, de data asta cu o asistentă extrem de impunătoare, care nu le permise să intre, pe motiv că nu erau orele de vizită. Nici chiar insistenţa lui Mavis Mottram, care spuse că doamna Wilt era soţia domnului Wilt şi avea dreptul să îl vadă oricând avea ea chef, nu avu niciun efect. Până la urmă cele două femei se văzură nevoite să stea două ore în sala de aşteptare.

27

Descoperirea în dosul conacului Meldrum a pantalonilor lui Wilt, acoperiţi cu noroi şi cu ceva ce semăna cu sângele uscat, dar având şi câteva găuri provocate de arsuri, stârni interesul poliţiei din Oston.

— A, acum parcă altfel se pune problema. Ticălosul ăla de Battleby a angajat altă javră ca să dea foc la casă, spuse comisarul, adresându-se grupului de poliţişti strânşi ca să descopere ce se întâmplase cu adevărat în noaptea incendiului. Mai mult decât atât, am luat şi numele şi adresa individului de pe un plic găsit în buzunarul din spate. Se numeşte H. Wilt. Adresa lui e Ipford, Oakhurst Avenue, numărul 45. Vă sună cunoscut vreunuia dintre voi?

Un poliţist ridică mâna.

— Aşa îl cheamă pe excursionistul care a stat la pensiunea doamnei Rawley de pe Lentwood Way.

Mi-aţi spus să verific pe la hoteluri. Prin părţile astea nu sunt foarte multe, aşa că am luat la rând şi pensiunile turistice. Cu o noapte înainte a stat la doamna Crow. N-aş putea spune încotro mergea. Pretindea că habar n-are unde e şi că nici nu vrea să afle.

Un sergent luă şi el cuvântul.

— Soţia mea e din Ipford şi suntem abonaţi la Weekly Echo, spuse el. Săptămâna trecută am citit acolo o relatare despre un bărbat care a fost găsit în stare de inconştienţă în cartierul New Estate Ipford, cu capul spart şi fără pantaloni. Şi era şi plin de noroi.

Comisarul ieşi din încăpere şi dădu un telefon.

— Mulţumesc. L-am reperat, zise el când reveni. E la Spitalul General Ipford cu o contuzie cerebrală şi are amnezie. Acum cei de-acolo aşteaptă să-şi recapete memoria. Între timp ne trimit o mostră din noroiul de pe cămaşa lui, ca să verificăm dacă e identic cu cel de pe aleea din spatele conacului.

— Aici e ceva ciudat, spuse un poliţist tânăr. Am trecut şi eu pe aleea din spatele conacului chiar a doua zi, ba chiar ziua în amiaza mare, şi-atunci nu era nici urmă de pantaloni acolo. Vă garantez că aşa era. Tipii de la asigurări au văzut şi ei. Puteţi să-i întrebaţi.

Comisarul strânse din buze. Pe el îl interesa faptul că blugii aveau pe ei ulei de motor şi pete de sânge. Încă nu uitase atitudinea insultătoare a doamnei Rottecombe din noaptea incendiului şi nici n-o iertase pentru asta. „Mirosul** lui îi spunea că femeia era implicată cumva în incendiul de la conacul Meldrum. Şi unde se dusese ministrul din umbră al Protecţiei Sociale? Ziarele îşi luaseră revanşa şi lansaseră acuzaţii care parcă invitau la un proces de calomnie, dar onorabilul parlamentar nu scosese niciun piuit. Ciudat. Foarte ciudat. Dar lucrul cel mai suspect era faptul că poliţistul plasat în mod ostentativ la poarta de la

Leyline Lodge, chipurile, ca să păzească locul, dar de fapt ca să ţină sub supraveghere casa, îl anunţase că uşile garajului nu mai fuseseră deschise deloc de când Wilfred şi Pickles se ocupaseră de cei doi jurnalişti îndrăzneţi. Iar Ruth Rottecombe se hotărâse să-şi lase Volvo-ul ei break pe alee, aproape de uşa de la intrare. La asta se mai adăugau şi cei doi terieri care colindau liberi proprietatea, astfel că până şi comercianţii obişnuiţi lăsau produsele comandate prin telefon de doamna Rottecombe în faţa porţii, de unde femeia venea să le ia. Aşadar, ea era încă acolo. Uşile încuiate ale garajului au fost cele care i-au atras atenţia comisarului. Sugerau că acolo, înăuntru, era ceva ce trebuia ţinut ascuns. Intuiţia comisarului îi spunea că ar face foarte bine dacă ar schimba vreo două vorbe în particular cu şeful poliţiei despre oportunitatea obţinerii unui mandat de percheziţie. Se ştia că şeful poliţiei îi detesta pe soţii Rottecombe, iar povestea cu Battleby îl îndârjise şi mai tare. Şi acum, după distrugerea casei lor străvechi şi arestarea lui Bob Battleby sub acuzaţia de pedofilie, nu mai avea de ce să se teamă de ceilalţi membri ai influentei familii Battleby. În seara respectivă comisarul îşi petrecu o oră cu şeful poliţiei, timp în care îi prezentă suspiciunile lui şi râca faţă de Ruth Rottecombe, descoperind că şeful i le împărtăşea pe ambele.

— Toată povestea pute de la un cap la altul, zise el. Afurisita aia de muiere e băgată până peste cap în toată afacerea asta dubioasă, dar măcar am reuşit să punem mâna pe nemernicul de Battleby. Iar soţul ei, slavă Domnului, e şi el la strâmtoare. Am fost chestionat despre el de către… adică de sus de tot. Aş putea spune că de la biroul Atotputernicului însuşi, adică de la ministrul de Interne. Te rog să mă crezi când îţi spun că toate articolele alea din presă nu au ajutat deloc guvernul. Ei sunt la fel de interesaţi ca şi noi să afle pe unde e individul şi am avut senzaţia că n-ar

fi deloc necăjiţi în caz că nemernicul se dovedeşte a fi mort. N-ar mai trebui să-şi bată ei capul să-l mătrăşească.

Când comisarul plecă, primi permisiunea să înainteze cererea pentru mandatul de percheziţie şi să ia toate măsurile pe care le consideră el necesare.

Una dintre respectivele măsuri a fost aceea de a pune sub supraveghere telefonul familiei Rottecombe. Nu află decât că ticăloasa aia de Ruth Rottecombe suna neîncetat la apartamentul soţului ei din Londra şi că făcea acelaşi lucru şi la el la club, şi la sediul central al partidului acestuia, numai că nimeni nu-l văzuse pe cel căutat.

28

Până când ajunseră la Geriatrie 3 – Wilt nu fusese la Geriatrie 5 Mavis Mottram era deja sătulă până peste cap. Şi Eva la fel. Se îndreptară spre uşă, dar se treziră faţă în faţă cu o asistentă teribilă.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu puteţi să-l vizitaţi. E consultat de doctorul Soltander, le spuse ea.

— Dar sunt nevasta lui! mieună Eva.

— E foarte posibil. Dar…

Aici interveni Mavis.

— Arată-i permisul de conducere! pufni ea. Aşa o să-i dovedeşti cine eşti. În timp ce Eva se scotocea prin poşetă, Mavis se întoarse spre asistentă.

— Puteţi să verificaţi adresa. Presupun că îl cunoaşteţi pe domnul Wilt…

— Sigur că îl cunoaştem. N-am avea de unde să ştim cine e dacă nu l-am cunoaşte.

— În cazul ăsta de ce nu aţi sunat la doamna Wilt ca s-o anunţaţi că soţul ei e aici? Asistenta cedă şi se întoarse în salon.

— Soţia lui împreună cu încă o femeie îngrozitoare au venit să-l vadă, îi spuse ea medicului.

Doctorul Soltander oftă. Avea o viaţă grea şi destui bolnavi bătrâni în fază terminală de care trebuia să aibă grijă ca să mai aibă chef să fie întrerupt de tot felul de soţii şi femei îngrozitoare.

— Spune-le să mă mai lase în pace douăzeci de minute, zise el. S-ar putea ca până atunci să pot să dau un diagnostic.

Dar asistenta nu mai voia să se confrunte încă o dată cu Mavis Mottram.

— Ar fi mai bine să le-o spuneţi chiar dumneavoastră. Pe mine n-or să mă asculte.

— În regulă, bombăni medicul pe o tonalitate de un calm rău prevestitor, după care ieşi pe coridor.

Văzu imediat ce voia să spună asistenta prin „două femei îngrozitoare”. Eva era albă la faţă, bocea şi cerea să-l vadă pe Henry al ei. Doctorul Soltander încercă să scoată în evidenţă faptul că Wilt era inconştient şi că starea lui nu-i permitea să vadă pe nimeni, declanşând furia lui Mavis Mottram.

— E dreptul ei legal să-şi viziteze soţul. Nu puteţi s-o împiedicaţi. Expresia de pe chipul medicului se înăspri.

— Şi cine eşti dumneata?

— Prietena doamnei Wilt şi vă repet că doamna Wilt are tot dreptul să-şi viziteze soţul. Ochii doctorului Soltander se îngustară.

— Nu în timp ce îmi fac eu vizita, o repezi el. II poate vizita după ce termin.

— Şi când o să se întâmple asta? Peste patru ore?

— Eu nu-s pus aici ca să fiu interogat – nici de dumneata, nici de oricine altcineva. Acum te rog frumos s-o iei pe prietena dumitale şi să mergeţi în sala de aşteptare, în timp ce eu o să mă asigur că absenţa mea din salon nu a avut ca rezultat vreo moarte prematură.

— Mai degrabă prezenţa, replică repezită Mavis şi îşi scoase carneţelul. Cum te numeşti dumneata? Nu cumva Shipman?

Remarca ei nu avu efectul pe care scontase femeia. Mai exact, avu două efecte. Bocetele teribile ale Evei îi speriară pe câţiva pacienţi din mai multe saloane de pe coridor şi chiar pe câţiva de la etajul de deasupra. Concomitent, doctorul Soltander se aplecă în faţă, cu un zâmbet sinistru pe chip, până ce faţa lui aproape că o atinse pe cea a lui Mavis Mottram.

— Nu mă stârni, draga mea, îi şopti el. Abia aştept ziua când o să îmi Iii pacientă.

Şi, înainte ca Mavis să-şi poată reveni din şocul ciocnirii nas în nas cu un bărbat aşa de sinistru, doctorul se răsuci pe călcâie şi intră semeţ înapoi în salon.

— Acum vă rog să mergeţi în sala de aşteptare, iar eu o să vă chem imediat ce doctorul Soltander termină, le spuse asistenta şi le conduse pe cele două femei de-a lungul coridorului.

Şi până să revină în salon, medicul îl părăsise deja pe Wilt şi îşi descărca furia asupra inspectorului Flint, căruia îi explica acum că prezenţa lui aici afecta negativ chiar şi puţina asistenţă medicală pe care o putea acorda el bolnavilor şi muribunzilor şi că, oricum, starea lui Wilt nu permitea în niciun caz să fie interogat.

— Cum naiba aş putea să fac treaba a minimum trei doctori – şi cu salonul colcăind de poliţai afurisiţi? Ai putea să te duci naibii afară şi să aştepţi acolo, împreună cu muierile alea demonice! Soră, condu-l afară.

— Iar treaba mea e să iau o declaraţie de la gagiul ăsta atunci când îşi revine, îi replică Flint.

— Bine, bine. O să te anunţe asistenta când o să fie cazul.

Numai că inspectorul nu avea de gând să împartă aşa-numita sală de aşteptare cu Eva şi cu Mavis Mottram.

— Sunaţi-mă la secţia de poliţie atunci când se trezeşte, îi spuse el asistentei şi coborî în parcarea spitalului.

Acolo stătu şi se gândi vreo zece minute. Wilt fusese găsit fără pantaloni? Iar bătrâna doamnă Verney îl văzuse scos afară dintr-o maşină de către o femeie. Şi fusese luat la şuturi de nişte golani beţi. Foarte ciudată poveste!

La Leyline Lodge, Ruth Rottecombe nu mai era deloc rea. Era înnebunită. Cei de la poliţie apăruseră cu un mandat de percheziţie dimineaţa devreme şi insistaseră să le deschidă uşile garajului, ca să le dea voie câtorva specialişti de la Criminalistică îmbrăcaţi în alb şi cu mănuşi să cerceteze în amănunţime locul. Ruth era încă în halat şi îi urmărise din bucătărie cum mută Jaguarul lui Harold, iar apoi acordă o atenţie specială petei de ulei de sub maşină. Femeia se retrase în dormitor şi încercă să se gândească. Hotărî să dea vina pe Harold. La urma urmei, maşina fusese ascunsă şi era evident că bărbatul făcuse o boacănă şi fugise, fapt care, din câte îşi dădea Ruth seama acum, putea fi folosit în avantajul ei. Odată Harold scos din joc, ea rămânea în continuare în libertate. La urma urmei, nu existau niciun fel de dovezi împotriva ei.

Se înşela. Poliţia descoperi în garaj toate dovezile de care avea nevoie: ulei amestecat cu sânge uscat, fire de păr şi – cea mai solidă probă – o bucată de material textil albastru ce avea exact aceeaşi culoare cu blugii descoperiţi pe alee. Criminaliştii puseră toate mostrele adunate în pungi de plastic şi se întoarseră cu ele la secţia de poliţie.

— Acum mai venim de-acasă, spuse comisarul. Dacă marfa asta se dovedeşte a fi ceea ce pare a fi, am pus laba pe javră. Pune-i pe criminalişti să le lucreze pronto. Şi să compare cârpa aia cu blugii pe care i-am găsit pe alee. Dacă se potrivesc, atunci gagica e-n căcat până-n gât şi mai face şi valuri. Vreau să ţineţi ochii pe ea permanent. Iar dacă tot ne-am pus pe treabă, aduceţi-mi şi dosarul.

Comisarul se aşează şi îşi studie însemnările din şedinţa anterioară. Un tip pe nume Wilt, Henry Wilt, care stătea în Ipford, pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, fusese găsit abandonat pe stradă. Din câte se pare, fusese jefuit, iar acum era la spitalul din oraş. Iar excursionistul care stătuse la pensiune folosise acelaşi nume. Era nevoie doar de o analiză ADN a sângelui insului şi a sângelui găsit pe podeaua garajului de la casa soţilor Rottecombe şi cazul începea să se contureze. Comisarul savură perspectivele ce i se deschideau. Dacă putea găsi probele necesare pentru a dovedi că Ruth cea Rea era într-adevăr implicată, fie şi indirect, în incendierea conacului, va câştiga recunoştinţa şefului poliţiei, care o ura pe javra aia. Iar dacă ministrul din umbră al Protecţiei Sociale era silit să demisioneze sau, şi mai bine, era implicat şi el, viitorul comisarului se profila în culori foarte strălucitoare. Avansarea i-ar fi asigurată. Ministrul de Interne ar fi încântat. Ministrul din umbră şi-ar pierde cu siguranţă locul din Parlament la următoarele alegeri şi viitorul său va fi, de asemenea, asigurat. Comisarul se uită lung pe fereastra biroului sau ponosit, apoi puse mina pe telefon şi sună la secţia de poliţie din Ipford.

29

în Wilma, mătuşa Joan nu avea dispoziţia necesară să savureze nimic. Wally era în continuare în secţia de Urgenţe Cardiologice, iar femeia fusese asigurată că o să-şi revină în curând, ceea ce era semn bun. Dar faptul că acasă fusese întâmpinată de doi bărbaţi cu accent yankeu, care insistaseră să arunce o privire la piscina din spatele casei, era semn rău.

— Cine sunteţi? îi chestionă ea şi i se arătară actele de identitate, în care scria că erau de la Agenţia Naţională Antidrog.

Mătuşa Joan vru să ştie de ce veniseră acolo, la conacul Starfighter.

— Veniţi cu noi aici, în spate, şi-o să vedeţi de ce. Mătuşa Joan se duse şovăielnică acolo şi văzu cu groază că piscina era complet goală, doar cu un câine poliţist mort, care zăcea pe fundul ei. Alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi în costume de protecţie şi cu măşti de gaze pe faţă, adunau fragmente din ceea ce fusese odinioară o capsulă gelatinoasă. Dar nici vorbă să-i mai poţi recunoaşte forma iniţială.

— Am vrea să ne spuneţi ce-a fost ascuns aici, i se adresă bărbatul pe nume Palowski. Mătuşa Joan se uită disperată la el.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Adică de ce câinele a băut din apă şi în clipa următoare a murit aşa, pe loc?

— Ce legătură are asta cu mine? Soţul meu e la Terapie Intensivă şi voi mă întrebaţi despre… O, Dumnezeule!

Femeia se întoarse pe călcâie şi o porni spre casă. Avea nevoie de un pahar cu tărie şi de trei, cel puţin trei pastile de Prozac, plus câteva somnifere, ca să fie totul în bună regulă. Iar apoi sună telefonul. II lăsă să sune. Sună iar. Şi iar. Şi iar. Tuşa Joanie dădu peste cap un pahar de brandy şi înghiţi patru somnifere. Telefonul sună iarăşi. Ea reuşi să ajungă până la el, să-l ridice şi să bâiguie „Du-te dracului!”, după care se lăsă pe podea şi leşină.

La sediul Immelmann Enterprises adjunctul directorului executiv îşi dorea din tot sufletul să nu fi venit azi la lucru. Avusese parte de o dimineaţă de iad. Primise telefoane din toate colţurile ţării, de la destinatarii înfuriaţi ai e-mailurilor trimise de cvadruplete.

— Cum v-a numit? îl întrebă el pe primul interlocutor, unul dintre cei mai importanţi clienţi ai Immelmann Enterprises. Trebuie să fi fost o greşeală. De ce v-ar numi dânsul astfel? E bolnav şi e în spital, i s-a făcut un bypass cvadruplu.

— Iar când o să iasă de-acolo, o să afle el cu-adevărat cât e de bolnav! Când o să termin cu

lingătorul ăla de pizde, o să aibă nevoie de mai mult de un bypass cvadruplu. Vrea încă o comandă de un milion de dolari de la noi, dar n-o s-o vadă în vecii vecilor. Cu mine nu mai face el afaceri în viaţa lui! Şi nu-i numai asta. O să-l târăsc în tribunal pentru insultă. Sugător de sulă, aşa-i? Ei, să-i spui atunci că…

A fost un apel dintre cele mai înfiorătoare. Celelalte cincisprezece, care au avut loc după cel de mai sus pe tot parcursul dimineţii, n-au fost cu nimic mai bune. Comenzile anulate curgeau una după alta, însoţite de ameninţări concrete. Au mai sosit şi e-mailuri obscene şi injurioase.

Adjunctul directorului executiv îi spuse secretarei să ia receptorul din furcă.

— Şi, dacă tot n-ai treabă, ai face bine să-ţi cauţi altă slujbă. Sigur că-s sigur, ce sula mea? Immelmann s-a ţicnit la cap. I-a pierdut pe toţi clienţii pe care îi aveam! zbieră el în timp ce se repezea spre ieşire şi spre maşină.

Harry Stallard stătea în biroul şerifului şi refuza să creadă raportul lui Baxter.

— Un câine poliţist care detectează droguri a murit după ce a băut apă din piscină?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu golesc piscina aia? Câinele probabil că a căzut în ea şi s-a înecat.

Dar Baxter era de neclintit.

— A fost ceva care s-a dizolvat pe fund şi vor să afle ce.

— Sigur c-a fost. Un câine poliţist înecat.

— Tot ce ştiu eu e că tipii aveau salopete speciale şi purtau măşti. Şi au adus cu avionul de la Centrul de Cercetări pentru Armament Chimic din Washington un fel de container special în care să pună chestia aia, ca s-o analizeze, adăugă Baxter. E atât de toxică, încât s-au gândit că ar putea avea vreo legătură cu Al Qaida.

— În Wilma? în Wilma? în viaţa mea n-am auzit o tâmpenie mai mare! Cine naiba s-ar apuca să

folosească o substanţă toxică de mare putere într-un oraş de trei lulele cum e Wilma?

Baxter medită la întrebare. În cele din urmă zise:

— Ar putea fi nemernicul ăla de Saddam Hussein. Adică mă gândesc că trebuia să-şi testeze şi el produsul undeva.

— Şi-atunci de ce să aleagă Wilma, când îi avea pe toţi kurzii ăia pe care i-a gazat? Asta să-mi explici tu mie!

— Sau poate că gagiul celălalt, Ossam… Ăla care a nenorocit Turnurile Gemene.

— Bin Laden, completă şeriful. Sigur. Aşa că se opreşte la piscina lui Wally Immelmann şi elimină un câine poliţist? Are vreo logică?

— Căcat! Zău că nu ştiu. Nimic n-are logică. Şi cuplarea toaletelor şi a celorlalte chestii la cisterna aia din spate, din vechiul drive-in, a fost o aiureală.

Şeriful Stallard îşi dădu pălăria pe spate şi îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Nu poate fi adevărat. Nu în Wilma. În niciun caz. Nu se poate! Wally Immelmann în combinaţie cu nişte afurisiţi de terorişti. Nici gând, Billy! Vreau să zic că e imposibil şi să te gândeşti la aşa ceva.

Baxter înălţă din umeri.

— Şi sistemul ăla audio cu mii de decibeli era ceva imposibil. L-aţi auzit. Şi ştiţi ce zic.

Într-adevăr, şeriful ştia. Era ceva ce n-avea să uite niciodată. Rămase pe gânduri. Sau încercă să rămână aşa. În cele din urmă izbuti, iar imposibilul deveni un pic mai posibil şi poziţia lui un pic mai nesigură. Era adevărat că oamenii o luau uneori razna.

— Cheam-o pe Maybelle, zise şeriful. Adu-o aici. Ea o să ştie sigur.

O persoană care în mod cert nu ştia nimic sigur era Eva. I se permisese în cele din urmă să iasă din sala de aşteptare numai ca să fie anunţată că pacientul Henry Wilt era în continuare inconştient,

dar că putea totuşi să se ducă să îl vadă, cu condiţia să nu fie însoţită de Mavis Mottram. Cum stătuse deja în compania lacrimogenă a Evei preţ de trei ore, Mavis n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi mai irosească timpul sau compasiunea cu ea. Se furişă afară din spital cu mândria rănită, blestemând ziua în care a întâlnit-o pe făptura aia atât de proastă şi de un sentimentalism atât de greţos. Sentimentele Evei faţă de Mavis se schimbaseră şi ele. Femeia aia era toată numai bluff şi paradă, era aşa de agresivă, de te scârbea, şi nici n-avea vreun strop de dârzenie.

Prin uşa salonului Eva îl zări pe inspectorul Flint aşezat lângă pat şi părând să citească un ziar. De fapt inspectorul nu citea deloc ziarul, ci îl folosea ca pe un scut protector, ca să nu vadă ce i se făcea unui bărbat care, dacă era să se ia după aparenţe, suferise de curând o trepanaţie sau un accident excesiv de urât cu un soi de ferăstrău circular. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, Flint nu voia să vadă. Nu fusese niciodată un om exagerat de sensibil, iar experienţa avută în materie de cadavre mutilate îl obişnuise cu vederea unor grozăvii neînsufleţite, dar nu se împăca la fel de bine cu cele legate de chirurgia modernă şi, în particular, imaginea creierelor de adulţi pulsând (căci la copii era altceva) i se părea în mod categoric înfricoşătoare.

— N-aţi putea să puneţi un paravan în jurul patului în timp ce faceţi chestia aia pe care i-o faceţi bietului om? întrebă el, dar i se spuse că, dacă era atât de molâu, n-avea decât să plece din salon, şi, oricum, nu era vorba de un om, ci de o femeie, căci aici era o secţie unisex.

— Eu, unul, nu m-aş fi prins, le replică Flint. Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, aş îndrăzni să zic că „unisex“ sună perfect. E imposibil să-ţi dai seama ce sex are oricare din cei de aici.

Remarca lui n-a fost de natură să atragă simpatia celor trei femei din apropiere, care trăiau încă sub impresia că erau în continuare relativ atrăgătoare şi sexy. Lui Flint nu-i păsa. Încercă să se implice mai personal într-un scandal legat de un bine-cunoscut jucător de rugby, care se dusese la un salon de masaj din Swansea, iar acolo descoperise că soţia lui lucra în acel salon şi îl agresase pe proprietar sau, după cum s-a exprimat el mai târziu, în boxa de la tribunal, „am fost luat de valul nebuniei”, când observă că Wilt se uita la el.

Flint lăsă ziarul deoparte şi zâmbi.

— Bună, Henry. Te simţi cât de cât mai bine? De pe perna lui, Wilt examină zâmbetul acela şi i se păru dificil de interpretat. Nu era genul de zâmbet care îţi stârneşte încrederea. Proteza inspectorului Flint era prea prost fixată ca să creeze impresia asta şi, în plus, până acum Henry îl văzuse deja de prea multe ori pe Flint zâmbind răutăcios, aşa că o asemenea privelişte nu prea avea şanse să-l liniştească. Şi nu se simţea deloc mai bine.

— Mai bine decât ce? întrebă el. Zâmbetul lui Flint dispăru şi, odată cu el, aproape toată înţelegerea sa. Începu să se îndoiască de faptul că jaful şi bătaia îi afectaseră vreun pic creierul lui Wilt.

— Păi, mai bine decât te simţeai înainte.

— Înainte de ce? întrebă Wilt, încercând să câştige timp, ca să-şi dea seama ce se petrecuse de fapt.

Era evident că se afla în spital şi că avea pansamente în jurul capului, dar cam la atât se limitau lucrurile evidente.

Ezitarea lui Flint de dinainte de a-i răspunde nu îl ajută cu nimic să îşi întărească încrederea în propria-i nevinovăţie.

— Înainte să se întâmple toată povestea, spuse într-un final inspectorul. Wilt încercă să judece. Habar n-avea ce se întâmplase.

— N-aş putea spune că da, replică el.

Părea un răspuns rezonabil la o întrebare pe care n-o înţelegea.

Dar inspectorul Flint nu vedea aşa lucrurile, începuse deja să piardă firul discuţiei şi, aşa cum păţea întotdeauna cu Wilt, se vedea târât într-o mlaştină a confuziei. Ticălosul ăsta nu spunea niciodată ceva care să fie cât de cât tranşant.

— Când spui că n-ai putea spune că da, ce anume vrei să spui de fapt? îl chestionă el şi încercă iar să zâmbească.

Asta nu-l ajută cu nimic.

Precauţia lui Wilt spori accelerat.

— Exact asta, spuse el.

— Şi ce anume înseamnă „exact asta“?

— Exact ce-am spus, răspunse Wilt. Exact asta.

Zâmbetul lui Flint se evaporă din nou. Inspectorul se aplecă în faţă.

— Ascultă, Henry, eu nu vreau decât să ştiu dacă…

Dar nu apucă să termine. Wilt se hotărâse să adopte o nouă tactică de evitare.

— Cine-i Henry? întrebă el brusc.

Pe chipul lui Flint apăru o nouă undă de îndoială, iar gestul lui de apropiere se întrerupse scurt.

— Cine-i Henry? Vrei să ştii cine este Henry?

— Da. Eu habar n-am de niciun fel de Henry. Bineînţeles, în afară de tot felul de regi şi prinţi, dar pe ei n-am de unde să-i cunosc, aşa-i? N-am întâlnit niciodată vreunul şi nici n-am şanse s-o fac. Tu ai întâlnit vreodată vreun rege sau vreun prinţ?

Într-o secundă expresia de pe chipul inspectorului trecuse de la îndoială la certitudine. Acum reveni iar. Când era vorba de Wilt, nimic nu era sigur, iar în circumstanţele actuale nici măcar asta nu putea fi garantat. Wilt era nesiguranţa întruchipată.

— Nu. N-am întâlnit niciodată vreun rege sau vreun prinţ şi nici nu vreau s-o fac. Nu vreau decât să ştiu dacă…

— Ea doua oară când spui asta, interveni Wilt. Iar ce vreau eu să ştiu e cine sunt.

În momentul acela Eva îşi croi drum în încăpere. Aşteptase suficient de mult şi nu voia să mai piardă alte două ore în sala aia de aşteptare revoltător de murdară. Trebuia să ajungă la căpătâiul soţului ei.

— O, iubitule! Te doare tare, sufleţelul meu?

Wilt deschise ochii, blestemând în sinea lui.

— Ce te priveşte pe tine treaba asta? Şi cui îi spui tu „iubitule”?

— Dar… o, Doamne! Eu sunt Eva! Soţia ta.

— Soţia? Ce vrei să spui? Eu n-am soţie, gemu Wilt. Eu sunt… eu sunt… nu ştiu ce sunt.

Inspectorul Flint, rămas în spatele lor, era întru totul de acord. Nici el nu ştia ce e Wilt. Nu ştiuse nici înainte şi n-o să ştie niciodată. Ideea cea mai apropiată de adevăr la care ajunsese până acum era aceea că Wilt e nemernicul cel mai perfid pe care îl întâlnise el în toţi anii cât lucrase în poliţie. Cu Eva, care acum bocea din plin, ştiai cu precizie cum stăteau lucrurile. Sau cum zăceau. La fundul grămezii. În privinţa respectivă Wilt spusese adevărul. Mai întâi era familia lui, cu cvadrupletele alea îngrozitoare, apoi venea Eva, cu toate posesiunile ei materiale – sau, aşa cum descrisese odată situaţia avocatul lui Wilt, „ca şi cum ai trăi cu o maşină de spălat vase combinată cu un aspirator şi care se gândeşte că de fapt gândeşte” – şi, în fine, cu toate chestiile la modă şi toate prostioarele filosofice proaspete de care tocmai auzise femeia asta. Până şi celor de la Greenpeace militantismul Evei li se păruse exagerat. Atunci când depusese mărturie în tribunal împotriva ei din scaunul lui cu rotile, paznicul de la Staţiunea pentru Controlul Populaţiei de Foci de la Worthcombe Bay spusese

că dacă femeia aia reprezenta organizaţia Greenpeace şi ecologismul paşnic, îl apuca groaza numai când se gândea ce-ar însemna Greenwar şi ecologismul războinic. De fapt limbajul pazniculuifusese atât de porcos, încât doar rănile sale i-au împiedicat pe judecători să-l reţină pentru sfidare la adresa curţii. Iar în cele din urmă, tocmai la fundul grămezii se găsea domnul Henry Wilt, soţul legiuit al doamnei Eva Wilt.

Amărâtul de el! Nu-i de mirare că refuza în mod intenţionat să o recunoască.

Flint se văzu întrerupt din consideraţiile sale de un ultim apel disperat al Evei către Henry al ei, în care ea îi cerea s-o recunoască drept soţia lui devotată şi mama încântătoarelor lui fiice, şi de refuzul lui Wilt de a face o prostie atât de gigantică, precum şi de plângerea lui că e bolnav şi nu vrea să fie hărţuit de o femeie ciudată, pe care n-a văzut-o în viaţa lui. Rezultatul declaraţiei sale a fost acela că Eva cea înlăcrimată a fost scoasă din salon. Bocetele ei s-au auzit pe coridor, în timp ce ea se ducea să caute un medic.

Inspectorul Flint nu ratăocazia de a se întoarce la căpătâiul patului lui Wilt şi se aplecă deasupra lui.

— Eşti un nemernic isteţ, Henry, îi şopti el. Isteţ al dracului. Dar pe mine nu mă prosteşti tu. Am văzut lucirea aia mică şi răutăcioasă din ochii tăi atunci când madama a întins-o. Te cunosc de prea multă vreme ca să mă las prostit de şmecheriile tale. Să ţii minte asta!

Avu o clipă impresia că Wilt e pe cale să zâmbească, dar pe chipul său reveni expresia placidă de dinainte, iar Wilt închise ochii. Flint renunţă. În condiţiile astea groaznice n-avea nicio şansă să obţină ceva util de la el. Iar condiţiile deveneau tot mai groaznice dintr-o clipă într-alta. Femeia cu craniul pulsând făcu un soi de atac, iar una din făpturile multisex bărbierite protestă în faţa unei asistente, spunând că ei – sau lui – i se

făcuse deja o clismă cu ulei în urmă cu patruzeci şi cinci de minute şi în mod sigur nu mai avea nevoie de încă una. Toată povestea asta afurisită era un coşmar.

În Wilma şeriful Stallard împărtăşea groaza inspectorului Flint, însă din cu totul alte motive. Nu era vorba de faptul că Maybelle ar fi refuzat să le dea informaţii despre cele petrecute la conacul Starfighter. Le dăduse deja mult prea multe, iar şeriful ar fi preferat să nu le audă.

— Ce te-au întrebat? icni el când femeia îi spuse că fusese întrebată de cele patru fete de câte ori pe săptămână o fute Wally Immelmann şi câţi alţi homosexuali erau în Wilma.

— Javre jegoase! Şi chiar au folosit cuvintele „fute“ şi „în cur“?

Maybelle dădu din cap.

— Da, domnu', exact alea.

— Şi de ce Dumnezeu au întrebat aşa ceva? E ţicneală curată! E imposibil!

— Au zis că au de făcut un proiect despre exploatarea populaţiei de culoare din Sud, care le trebuie la şcoală atunci când se întorc în Anglia, şi că trebuie să completeze un chestionar, spuse Maybelle.

— Şi ce le-ai spus, pentru numele lui Dumnezeu?

— Aş prefera să nu zic, dom' şerif. Nimic altceva decât adevărul adevărat.

Şeriful se cutremură. Dacă adevărul era cât de cât asemănător cu ceea ce auzise el dinspre lac la o putere de o mie de decibeli, atunci Wally Immelmann va trebui să se care dracului din Wilma şi încă foarte repede. Să se care sau, dacă nu, să aibă norocul să moară la Cardiologie.

30

Peste două zile Wilt stătea pe un scaun şi explica senin cum e să nu ştii cine eşti în faţa unui medic care dădea senzaţia că simptomele

bărbatului sunt extrem de banale şi chiar mai puţin interesante decât i se păreau lui Wilt însuşi.

— Şi chiar nu ştii cine eşti? Eşti cu totul şi cu totul sigur de asta? îl întrebă pentru a cincea oară psihiatrul. Eşti absolut sigur?

Wilt cântări întrebarea cu foarte multă grijă. Nu era îngrijorat atât de mult de întrebare, ci de felul în care fusese ea formulată. Avea o tonalitate care-i suna cunoscut. În numeroşii săi ani de predare în faţa unor mincinoşi convinşi şi confirmaţi folosise el însuşi acelaşi ton de mult prea multe oii ca să nu ştie ce înseamnă. Wilt îşi schimbă tactica.

— Dumneata ştii cine eşti? întrebă el. Dacă vrei să ştii, da. Mă numesc Dedge, doctorul Dedge.

— Nu asta am vrut să spun, spuse Wilt. Asta e identitatea dumitale. Dar ştii cine eşti?

Doctorul Dedge îl privi, brusc interesat. Pacienţii care făceau diferenţa între identitatea personală şi cine sunt ei de fapt intrau într-o cu totul altă categorie decât cei cu care avea de-a face în mod obişnuit. Pe de altă parte, cum pe fişa lui Wilt exista menţiunea „Cercetări ale poliţiei ca urmare a rănilor de la cap“, înclina totuşi să creadă că bărbatul simula amnezia. Doctorul Dedge acceptă provocarea.

— Când spui „cine eşti“, ce anume vrei să spui de fapt? „Cine“ implică în mod cert identitatea personală, nu?

— Nu, spuse Wilt. Ştiu foarte bine că sunt Henry Wilt şi că locuiesc pe Oakhurst Avenue, la numărul 45. Iată identitatea şi adresa mea. Ce vreau eu să ştiu e cine e Henry Wilt.

— Nu ştii cine e Henry Wilt?

— Bineînţeles că nu – la fel cum nu ştiu nici cum s-a întâmplat de-am ajuns în salonul ăsta!

— Aici scrie că ai fost rănit la cap…

— Asta ştiu! îl întrerupse Wilt. Am capul învelit în pansamente. Nu că asta ar fi neapărat o dovadă certă, dar nici cel mai obosit medic din sistemul naţional de sănătate n-ar face greşeala să mă

trateze la cap dacă mi-aş fi rupt glezna. Cel puţin eu nu cred că se poate. Desigur că în zilele noastre orice este posibil. Pe de altă parte, cine sunt eu rămâne în continuare un mister pentru mine. Dumneata, doctore Dredger, eşti absolut sigur că ştii cine eşti?

Psihiatrul scoase un zâmbet profesional.

— Întâmplarea face că pe mine mă cheamă Dedge, nu Dredger.

— Ei bine, pe mine mă cheamă Wilt şi tot nu ştiu cine sunt.

Doctorul Dedge hotărî să revină pe terenul mult mai ferm al întrebărilor clinice.

— Îţi aduci aminte ce făceai atunci când a avut loc această lezare neurologică? întrebă el.

— Nu, aşa, din prima, nu-mi aduc aminte, spuse Wilt după un moment de ezitare. Când spuneai că s-a întâmplat asta, adică lezarea neurologică?

— Atunci când aţi fost rănit la cap.

— Eu aş fi zis că e cam puţin să spui c-ai suferit o lezare atunci când ţi se trântesc picioare în cap. Totuşi dacă dumneata îi zici aşa…

— Este un termen medical pentru ceea ce ţi s-a întâmplat dumitale, domnule Wilt. Şi-acum spune-mi, îţi aduci aminte ce făceai exact înainte de incident?

Wilt se prefăcu atunci că meditează la întrebare. Nu că ar fi avut la ce să mediteze cine ştie cât.

Habar n-avea.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— Nu? Absolut nimic?

Wilt clătină atent din cap.

— Păi, îmi amintesc că mă uitam la ştiri şi mă gândeam ce mare greşeală era că se renunţă la programul „Masa pe Roţi“ pentru bătrânii ăia din Burling şi asta doar pentru a mai economisi din veniturile de pe impozitul local. Apoi a intrat Eva, soţia mea, şi mi-a spus că masa e pusă. După aceea nu-mi mai aduc aminte mare lucru. O, şi la un moment dat am spălat maşina şi a trebuit să duc

iarăşi pisica la veterinar. Dar după asta nu-mi mai amintesc mare lucru.

Psihiatrul făcu o serie de însemnări şi dădu din cap încurajator.

— Orice amănunt, oricât de mic, poate fi de ajutor, Henry, spuse el. Nu te grăbi.

Wilt nu se grăbea. Voia să îşi dea seama cât de mult din trecut ar fi trebuit să-i fie afectat de o asemenea lezare neurologică. Fusese gata să cadă într-o capcană atunci când spusese că nu ştia cum îl cheamă. Era limpede că asta nu se potrivea cu cazul lui. Pe de altă parte, faptul că nu ştia cine este încă îi mai permitea să marşeze o vreme pe idee. Wilt mai încercă o dată.

— Îmi amintesc… nu, asta n-are cum să vă intereseze.

— Henry, lasă-mă să hotărăsc eu ce mă interesează şi ce nu. Tu spune-mi numai ce-ţi aduci aminte.

— Nu pot, doctore… adică… vezi dumneata… pur şi simplu nu pot, spuse el, adoptând scâncetul prefăcut pe care îl auzise de atâtea ori la seminarele de Dezavantajaţi de Sex Unic pe care fusese silit să le ţină în cadrul cursului de Afirmativitate de Gen al doamnei Lashskirt.

Acum Wilt utiliza tipul acela de scâncet în propriul său avantaj.

Doctorul Dedge se înmuie vizibil înaintea lui Henry. Scâncetul respectiv îl făcea să se simtă mai sigur pe el. Mirosea a dependenţă.

— Sunt interesat de tot ce vrei să-mi spui, anunţă el.

Wilt se îndoia. Doctorul Dedge era interesat de un singur lucru: să afle dacă nu cumva pacientul lui era un simulant.

— Păi, stau pur şi simplu într-o încăpere şi am dintr-odată senzaţia că nu ştiu de ce sunt acolo sau cine sunt eu. N-are nicio logică. Sună aiurea, nu-i aşa?

— Nu, absolut deloc. Nu e deloc o manifestare neobişnuită. Şi senzaţia respectivă durează mult?

— Nu ştiu, doctore. Nu-mi aduc aminte. Ştiu doar că o simt şi că nu are nicio logică.

— Şi ai discutat despre ea cu soţia dumitale? îl întrebă doctorul Dedge.

— Păi, nu… N-aş putea spune că da, zise stânjenit Wilt. Vreau să zic că are ea destule pe cap şi-aşa, nu mai trebuie să afle şi că eu nu ştiu cine sunt. Le are pe cvadruplete şi tot restul.

— Doamna Wilt…? Adică vrei să-mi spui că ai cvadruplete? îl întrebă psihiatrul. Wilt îi aruncă un zâmbet lipsit de vlagă.

— Da, doctore, patru copii. Toate fetiţe. Şi până şi pisica e castrată. Nu mai are nici coadă. Aşa că stau şi eu aici şi încerc să îmi dau seama cine sunt.

Când Wilt se întoarse în cele din urmă în salon, doctorul Dedge nu se mai îndoia absolut deloc că avea de-a face cu un om dezechilibrat zdravăn. După cum îi explică el doctorului Soltander, lezarea neurologică avusese ca efect apariţia unei amnezii parţiale, ca factor agravant al unei stări depresive preexistente. Iar în izolator tocmai se eliberase un pat, deoarece pacientul anterior, un tânăr acuzat de trafic de droguri, se spânzurase. Când auzi aşa ceva, doctorul Soltander se bucură. Se săturase până în gât de Wilt şi – lucru şi mai important – se săturase mult mai tare şi de doamna Wilt, care îi asediase salonul şi îi speriase pacienţii aflaţi în faza terminală a bolii.

— E locul cel mai potrivit pentru el şi pentru afurisiţii ăia de poliţişti.

E la Psihiatrie, aşa-i? Păi, n-aş spune că sunt foarte surprins, declară inspectorul Flint a doua zi, atunci când află că Wilt nu se mai afla în salon la Geriatrie 3. Dacă vrei să ştii părerea mea, ar fi trebuit diagnosticat acum mulţi ani, atunci când a aruncat păpuşa aia gonflabilă în puţ. Pe de altă parte, eu nu cred că e nici pe jumătate atât de bolnav pe cât se dă. Cred că de fapt ascunde ceva.

Nu mi-a plăcut felul în care s-a purtat când am fost eu acolo.

— Ce fel, domnule? îl întrebă sergentul Yates.

— Se prefăcea că nu ştie cine e şi că nu m-a văzut niciodată în toată viaţa lui. Căcat,

Yates, căcat proaspăt de cea mai pură extracţie! Şi n-o mai cunoaşte nici pe Eva Wilt? Să-i sară lui ochii dacă n-o cunoaşte! Şi dacă i-ai scoate jumătate de creier şi tot şi-ar aminti de ea. Pe doamna Wilt n-ar fi în stare s-o uite niciun ins în comă, cu creierii în pioneze! Nu, Henry al nostru îi trage clapa. Şi mie la fel. De ce, Yates, de ce? Asta să-mi spui tu mie!

Dar sergentul nu putea să facă aşa ceva. Încă mai avea probleme cu „insul în comă, cu creierii în pioneze" şi încerca să îşi dea seama cum ar putea cineva să se afle în comă fără să aibă creierii în pioneze. N-avea nicio logică. Dar, pe de altă parte, jumătate din lucrurile pe care le rostise zilele astea inspectorul Flint n-aveau nicio logică pentru sergentul Yates. Poate că îmbătrânea sau cine ştie ce altceva…

— Ceva suspecţi noi pe la New Estate?

Sergentul clătină din cap.

— Zona colcăie de drogaţi şi golani. Sunt prin toate blocurile alea turn goale. Ne-ar trebui o săptămână şi mai bine ca să le verificăm pe toate. Şi, oricum, tipii s-ar putea să se fi mutat altundeva.

— E drept, spuse Flint şi oftă. Probabil că erau cu minţile duse şi nici măcar nu-şi amintesc că l-au snopit. Ce nu pot eu să pricep e de ce nu avea pantaloni pe el.

— Poate că umbla şi el după un pic de… începu Yates.

Inspectorul îl întrerupse.

— Dacă vrei să sugerezi că Wilt e homo, las-o baltă. Nu că l-aş învinovăţi – nu când are o nevastă ca Eva. Nu poate fi prea distractiv să ţi-o tragi cu o femeie de dimensiunea ei. Am făcut o verificare printre angajaţii de la Tehnic şi dacă ce-am aflat e

adevărat, practic, tipul e considerat homofob. Nu, varianta asta poţi s-o uiţi. E ceva ciudat la cazul de faţă. Oricum, telefonul acela din Oston ne-a lansat o sugestie despre ce pune la cale individul. Am rămas cu impresia că nu-i vorba doar de un caz banal, în care Wilt al nostru e jefuit şi gata. Comisarul acela spunea că a fost chemat Scotland Yard-ul, ceea ce înseamnă că umblă după un vânat mai de soi. Mult mai de soi.

— Incendierea unui conac e ceva de soi. Ştiu că Wilt nu-i în toate minţile, dar nu-l văd făcând aşa ceva.

— Nici n-a făcut-o. Nici nu se pune problema. Wilt n-ar fi în stare nici să aprindă un foc de tabără, darămite o ditamai căsoaia. În mod sigur nu-i vorba de asta. Şi mai e şi faptul că şi-a lăsat echipamentul acolo. Nici măcar Wilt n-ar face aşa ceva. Totuşi asta ne sugerează întru câtva pe unde a umblat.

Telefonul sună iarăşi în biroul alăturat.

— E pentru dumneata, îi spuse Yates.

Flint trecu dincolo şi preluă apelul. Peste zece minute se întoarse zâmbitor.

— Se pare că ni s-a luat cazul. Trimit doi tipi din Londra, de la CID[17], ca să-l interogheze pe Wilt al nostru. Le urez mult noroc. Or să aibă mare nevoie de el dacă îşi închipuie că pot să scoată vreo informaţie de la aiuritul ăla.

31

— Blestemata asta de poveste ne scapă de sub control! îi spuse şeful poliţiei comisarului, odată ajuns în Oston..

Şeful poliţiei venise aici cu maşinuţa soţiei lui, ca să aducă acest mesaj într-un mod cât mai nepretenţios. Dispariţia ministrului din umbra al Protecţiei Sociale agravase o situaţie oricum dificilă. Jurnaliştii reveniseră în forţă şi se instalaseră la marginea proprietăţii Leyline Lodge în număr şi mai mare decât fuseseră înainte.

— Am fost sunat direct de ministrul de interne, care m-a întrebat ce s-a întâmplat cu preţiosul nostru ministru din umbră, iar cei din guvernul din umbră au devenit absolut isterici din pricina publicităţii negative de care au parte. Mai întâi Battleby, cu incendiul şi acuzaţiile de pedofilie, apoi femeia aia îngrozitoare, cu blestemaţii ei de bull-terieri, iar acum dispare şi idiotul de Rottecombe. Ne trimit aici pe cineva de la Scotland Yard sau de la MI 5[18]. Am eu impresia ca aici mai e ceva. Are legătură şi cu americanii, dar să sperăm că nu pică pe spinarea noastră.

Acum, pe moment, vreau ca toţi nenorociţii ăia de jurnalişti să dispară atunci când te duci s-o ridici. Dar totul trebuie făcut cu foarte mult tact. Ai vreo sugestie?

Comisarul încercă să se gândească la ceva.

— Bănuiesc că am putea crea o diversiune oarecare, ca să-i îndepărtăm o vreme de casă, spuse el în cele din urmă. Doar că trebuie să fie ceva cât mai senzaţional. Pe Ruth cea Rea o vânează ei. Şi nu pot spune că-i învinovăţesc pentru asta. Tipa o să facă titluri de-o şchioapă pe pagina întâi.

Rămaseră amândoi tăcuţi câteva minute, iar şeful poliţiei evaluă pagubele pe care le provocaseră în ţinut ticălosul ăla de ministru din umbră al Protecţiei Sociale şi soţia lui cea sadică.

Comisarul era mult mai absorbit de ideea lui de a crea o diversiune.

— Dacă s-ar găsi vreun lunatic care să arunce o bombă! Irlandezii de la IRA – aia adevărată.

— Ar fi perfecţi. Toată hoarda aia de ziarişti ar dispărea cât ai zice peşte…

Şeful poliţiei clătină din cap. O năvală a copoilor din presă era destul de urâtă, dar un al doilea asalt asupra locului ăluia n-ar face decât să atragă atenţia asupra lui mai tare, era îngrozitor.

— Eu nu mi-aş asuma responsabilitatea pentru ceva de soiul ăsta. Şi-apoi de unde dracu’ să faci

rost de-o bombă? Trebuie să scorneşti ceva mai puţin încurcat.

— Probabil că da. O să vă anunţ eu, îi spuse comisarul şefului poliţiei, care se ridicase şi dădea să plece.

— Ceea ce nu vrem în mod sigur e o chestie senzaţională. Înţelegi?

Comisarul spuse că da, înţelegea. Se aşeză la biroul său, cuprins de gânduri negre, şi îi blestemă pe soţii Rottecombe. Peste o oră o femeie sergent veni şi îl întrebă dacă nu vrea să bea o cafea. Poliţista era blondă, subţirică şi avea picioare frumoase. Până când îi aduse amestecul căruia aici i se zicea cafea, comisarul se hotărâse deja. Traversă încăperea şi încuie uşa biroului.

— Ia loc, Helen, îi zise el. Am o treabă pentru tine. Nu eşti obligată s-o accepţi, dar…

După ce termină ce-avea de zis, femeia acceptă şovăitor.

— Şi ce ne facem cu cei doi bull-terieri? Fiindcă, ştiţi, n-am chef să fiu sfâşiată în bucăţi de ei. Ce le-au făcut celor doi reporteri n-a fost tocmai distractiv.

— O să ne ocupăm noi de ei. Le aruncăm din elicopter nişte came cu sedative direct în grădină. Or să doarmă ca nişte bebeluşi cât ai clipi din ochi.

— Sper din tot sufletul, zise femeia.

— O pornim diseară, când indivizii ăia care stau şi păzesc poarta încep să dispară unul câte unul la cârciumă.

Ruth Rottecombe stătea înăuntru, la Leyline Lodge, şi aştepta raidul. Fusese sunată de câteva ori de către cei de la poliţie, care îi ceruseră să vină în Oston, ca să mai răspundă la câteva întrebări, iar după primul apel pur şi simplu nu se mai deranjase să răspundă la telefon. Prelua doar apelurile de la numerele pe care le putea recunoaşte pe ecranul robotului telefonic. Fusese sâcâită şi de câteva telefoane de la guvern, căci cei de-acolo voiau să

afle unde s-a dus ministrul din umbră al Protecţiei Sociale.

Preţ de o clipă Ruth se simţi tentată să spună că, probabil, era încârligat cu un băiat de închiriat, dar Harold încă îi mai putea fi de folos asta dacă reuşea să dea de el. Ziariştii care asediau Leyline Lodge îi făceau imposibilă ieşirea din casă. Se dusese sus şi verificase prin luminatorul podului, iar de-acolo văzuse altceva ce o speria. Doi poliţişti în uniformă pe câmpul traversat de vechiul zid de piatră. Nici măcar nu se ascundeau, ci îi arătau clar că se află sub supraveghere.

Dar din ce cauză? Probabil că avea legătură cu ceea ce indivizii ăia doi de la Criminalistică descoperiseră pe podeaua garajului şi luaseră cu ei în pungile de plastic. Şi nu îi trecea prin cap decât o singură explicaţie. Pământul pătat cu sânge, de la rana pe care o avea la cap bărbatul acela. Asta trebuia să fie explicaţia! Se blestemă fiindcă nu curăţase podeaua. În vreme ce soarele începea să coboare spre apus, Ruth cea Rea se aşeză la biroul soţului ei şi încercă să-şi calculeze următoarea mişcare. Cam singurul lucru care îi venea în minte era să arunce întreaga vină pe Harold. La urma urmei, Jaguarul lui fusese parcat peste pata de ulei şi sânge şi nu exista nimic care să arate că ea l-ar fi mutat acolo.

Tocmai ajunsese la concluzia amintită, când auzi zgomotul unui vehicul ce venea pe alee. Nu era obişnuita maşină de poliţie, ci o ambulanţă. Ce naiba căuta o ambulanţă în faţa uşii ei? Şi unde Dumnezeu erau Wilfred şi Pickles? De obicei, atunci când apărea o maşină, se repezeau pe hol. Îi descoperi în coşuleţele lor din bucătărie, dormind buştean. Îi înghionti cu piciorul, dar câinii nu se clintiră. Era ciudat, numai că, până să apuce ea să facă ceva ca să-i trezească, ambulanţa viră pe alee şi veni cu spatele până la uşa de la intrare. Preţ de o clipă foarte scurtă Ruth Rottecombe se gândi că s-ar putea să-l fi descoperit pe Harold. Deschise

uşa şi în secunda următoare se văzu împinsă în ambulanţă pe uşile din spate de două poliţiste îndemânatice, deghizate în asistente medicale, şi se trezi pe o targă, cu faţa în jos. Patru poliţişti intrară în casă şi se întoarseră cu bull-terierii, care dormeau în continuare nemişcaţi în coşuleţele lor. Câinii au fost puşi alături de ea, pe podeaua maşinii. Ruth încercă să întoarcă puţin capul, dar nu reuşi.

— Unde sunt cheile de la Volvo? întrebă o femeie.

— Nu ştiu… încercă să ţipe Ruth, dar, cum faţa îi era vârâtă în pânza tărgii, cuvintele îi ieşiră înăbuşit.

— Ce-a zis?

Îi înălţară o clipă capul, iar de data asta Ruth le strigă că-s nişte curve căcăcioase, după care ele o trântiră iar cu nasul în targă.

— Nu-ţi face griji. Le găsim noi, spuse femeia sergent pe nume Helen şi puse mâna pe un walkie-talkie. Ai grijă numai să fie deschisă poarta când vin cu Volvo-ul şi să dai la o parte gloata aia din calea mea. O să mă mişc repede.

Când uşile ambulanţei au fost trântite, Helen pătrunse în casă, iar ambulanţa se îndepărtă în mare viteză. După zece minute poliţista ieşi îmbrăcată cu o fustă de-a lui Ruth Rottecombe şi cu un sveter asortat. Găsise cheile de la Volvo şi ieşi pe poarta proprietăţii în viteză, mai-mai să târască un reporter după ea. Când omul sări într-o parte, ea vină foarte rapid la dreapta şi o porni pe şoseaua spre Oston.

— La ce spital se duc? îl întrebă pe unul dintre poliţiştii de la poartă un cameraman care se refugiase în gardul viu.

— Cred că la Blocester. Acolo sunt trimise urgenţele. N-au unde să meargă altundeva. O luaţi la dreapta pe şoseaua principală, zise poliţistul şi închise poarta.

Mulţimea de jurnalişti o luă la fugă spre maşini şi porni în urmărire. Maşina din fruntea coloanei a fost oprită de o patrulă de poliţie după vreo doi kilometri, iar şoferul se trezi că riscă să fie acuzat de conducere imprudentă. În spatele său toate celelalte maşini frânară şi opriră. La doi kilometri în faţa lor ambulanţa viră la dreapta, încetini şi aşteptă Volvo-ul într-un refugiu de pe marginea şoselei. Până când reporterii ajunseră la intersecţie şi o porniră apoi spre Blocester, Ruth Rottecombe fusese deja transferată în Volvo. Iar la secţia de poliţie din Oston a fost vârâtă într-o celulă al cărei ocupant din noaptea trecută fusese un beţivan care vomitase. Mirosea încă a vomă. Ruth se prăvăli pe patul de metal, ţintuit în podea, şi, ţinându-şi capul în palme, fixă podeaua cu privirea. Afară, ambulanţa goală o luase înapoi pe drum şi se îndrepta cu viteză normală spre Blocester. După trei ore Ruth a fost dusă în biroul comisarului, căruia i-a cerut să o informeze de ce fusese tratată într-o manieră atât de revoltătoare şi i-a promis că soţul ei o să înainteze o plângere oficială la Ministerul de Interne.

— Asta o să fie puţin cam dificil, veni răspunsul. Vreţi să ştiţi de ce? Ruth Rottecombe voia să ştie.

— Pentru că soţul dumitale e mort. I-am găsit corpul şi, din câte se pare, s-ar putea să fi fost ucis.

Comisarul făcu o pauză, ca să o lase să asimileze vestea. Ruth se scurse moale în scaun şi păru gata să leşine, iar el continuă:

— Duceţi-o înapoi în celulă. A avut o zi epuizantă. O s-o interogăm mâine-dimineaţă. În vocea lui nu se simţea niciun strop de simpatie.

32

Speranţele lui Flint ca bărbaţii aceia doi veniţi din Londra să-i ia cazul de pe cap se făcuseră ţăndări. În primul rând nu erau de la Scotland Yard sau, în caz că erau, criza de poliţişti din Londra era mult mai înfiorătoare decât presupusese el.

Probabil că şefii de la Poliţia Metropolitană recrutaseră personal din străinătate – în cazul de faţă din America. Aceasta a fost prima lui impresie atunci când cei doi au pătruns la el în birou, cu Hodge rânjind în fundal. Impresia nu a durat mult. Cei doi americani s-au pus pe scaun neinvitaţi şi s-au holbat o clipă la Flint. Era evident că nu le plăcea ceea ce vedeau.

— Eşti inspectorul Flint? întrebă cel mai solid dintre cei doi.

— Sunt, răspunse Flint. Şi dumneavoastră cine sunteţi, dacă îmi pot permite să întreb? înainte să răspundă, cei doi măturară biroul cu nişte priviri dispreţuitoare.

— Ambasada Americană. Sub acoperire, spuseră ei la unison şi îşi fluturară legitimaţiile atât de repede, încât Flint nu apucă să vadă ce scrie pe ele.

— Am înţeles că tocmai interoghezi un suspect pe nume Wilt, zise bărbatul mai subţirel.

Dar Flint era deja iritat. Să fie el al naibii dacă avea de gând să se lase interogat de doi americani care nici măcar nu s-au prezentat politicos. Nu cu Hodge jubilând răutăcios în spatele lor.

— Înţelegeţi ce poftiţi, răspunse el mohorât şi îi aruncă o privire tăioasă lui Hodge. Întrebaţi-l pe el. El e omul care crede că ştie.

— El ne-a spus. Comisarul a colaborat foarte bine cu noi.

Pe Flint îl mânca limba să spună că toată colaborarea lui Hodge nu preţuia nici cât o băşină de libelulă, dar se abţinu. Dacă nemernicii ăştia plini de aroganţă voiau să îl încalţe pe Henry Wilt cu acuzaţia de trafic de droguri, nu vedea de ce nu i-ar lăsa să se afunde singuri în mlaştina de confuzie spre care îi conduce imbeciloidul de Hodge. El avea lucruri mai bune de făcut. Cum ar fi să afle de ce fusese Wilt agresat şi cum de zăcea, pe jumătate gol, în cartierul New Estate.

Se ridică şi trecu pe lângă cei doi americani.

— Dacă aveţi nevoie de vreo informaţie, sunt convins că ea vă va fi oferită de comisar, spuse el în timp ce deschidea uşa. El e specialistul în droguri.

Ieşi şi se duse direct la cantină, unde luă o ceaşcă de ceai şi supraveghe cu privirea parcarea. La un moment dat îi observă pe Hodge şi pe cei doi bărbaţi cum apar şi se urcă într-o maşină cu geamuri fumurii, parcată chiar lângă maşina lui. Flint se mută la altă masă, de unde putea să-i vadă, dar fără să fie văzut şi el. Trecură cinci minute şi maşina rămase tot acolo. Inspectorul mai aşteptă încă zece. Nicio mişcare. Aşadar, aşteptau să vadă unde a plecat el. Căcăcioşii ăia puteau să stea acolo toată ziua. Se ridică, coborî pe scări, ieşi pe uşa din faţă şi se duse la staţia de autobuz, de unde luă un autobuz ce ducea la spital. Se aşeză în spate, cuprins de o stare extrem de belicoasă.

— Ai zice că suntem în Irak, mormăi el ca pentru sine.

Se trezi că o femeie atrăgătoare din scaunul de lângă el îl asigură că nu sunt în Irak şi-l întreabă dacă se simte bine.

— Schizofrenie, îi răspunse el şi o privi într-un mod evident sinistru.

Femeia coborî la prima staţie şi Flint se simţi mai bine. Până la urmă învăţase ceva de la Henry Wilt: arta de a-i buimăci pe oameni.

Până când ajunse la spital şi autobuzul o porni înapoi, începuse să-şi contureze deja noua tactică. Hodge şi cei doi yankei aroganţi care erau cu el urmau să meargă în mod cert pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, ca să le întrebe fie pe Eva, fie – dacă ea nu era acolo – pe cvadruplete unde e Wilt şi mai mult ca sigur că răspunsul va fi: „La spital”. Flint intră sub copertina refugiului pustiu din staţia de autobuz, îşi scoase telefonul mobil şi formă un număr pe care îl ştia mult prea bine.

Răspunse Eva.

Flint îşi puse batista peste telefon şi îşi luă ceea ce el voia să pară o voce ascuţită şi cântată.

— Doamna Wilt la telefon? întrebă el. Eva spuse că da.

— Sun de la spitalul de boli nervoase Methuen. Vă informez cu mult regret că soţul dumneavoastră, domnul Henry Wilt, a fost transferat la secţia de Afecţiuni Cerebrale Grave pentru o operaţiune de explorare cerebrală şi că…

Nu apucă să spună mai mult. Eva scoase un vaiet înfricoşător. Flint aşteptă o clipă, apoi reluă:

— Mă tem că în următoarele trei zile nu va putea primi niciun fel de vizitatori. O să vă ţinem la curent cu evoluţia cazului. Vă repet, nu va putea primi vizitatori, indiferent cine ar fi. Ei. Vă rog să aveţi grijă ca nu cumva să fie deranjat de cineva. Suntem îngrijoraţi mai ales de o posibilă încercare de a-l interoga a celor de la poliţie. Starea sa actuală nu i-ar permite să facă faţă la niciun fel de presiune. E limpede?

A fost o întrebare inutilă. Eva bocea cu zgomot, iar în fundal se auzeau cvadrupletele, care o întrebau ce se întâmplă. Flint închise telefonul şi intră în spital cu zâmbetul pe buze. Dacă Hodge şi cei doi tălâmbi americani apăreau pe Oakhurst Avenue, Eva Wilt o să le facă viaţa grea.

În ceea ce o privea pe Ruth Rottecombe, ea chiar avea deja viaţa grea. Acum, după ce trupul stâlcit al lui Harold fusese găsit ţeapăn, spălat de valuri pe stâncile de pe coasta North Cornish, lângă Morwenstow, iar concluzia iniţială a medicului din localitate, conform căreia lovitura suferită la cap de cel decedat avusese loc înainte ca acesta să se înece, fusese confirmată de un expert criminalist adus cu elicopterul de la Londra, poliţiştii abordaseră cu seriozitate cazul morţii parlamentarului.

Acelaşi lucru îl făceau şi cei din Brigada Specială, trimişi la Oston ca să sprijine poliţia locală. Aceştia erau interesaţi în special de

dovezile ce confirmau faptul că sângele bărbatului pe nume Wilt, descoperit la New Estate, în Ipford, era identic cu cel de pe bucata de material textil descoperită în garajul de la Leyline Lodge şi cu cel de pe blugii aruncaţi de Ruth pe aleea din spatele conacului Meldrum. Din perspectiva lui Ruth, lucrul cel mai grav era că numărul de înmatriculare de la Volvo-ul ei fusese filmat de o cameră video de pe autostradă atunci când femeia se întorcea din cartierul New Estate şi conducea cu aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră, căci voia să ajungă acasă înainte de răsărit. Descoperirea rucsacului lui Wilt în mansarda casei se adăugă la dovezile împotriva femeii. Pentru prima oară în viaţă, ea îşi dori din tot sufletul ca Harold să nu fi fost ministrul din umbră al Protecţiei Sociale. Acel fapt făcea ca ancheta poliţiei să fie cu adevărat una de prim interes. Atunci când miniştrii din umbră ai opoziţiei mureau în condiţii misterioase, ba chiar foarte misterioase, regulile de interogatoriu mai puteau fi trecute cu vederea. Mai mult, pentru a evita orice fel de amestec al jurnaliştilor, Ruth fusese mutată de la Oston la Rossdale.

În acelaşi timp poliţiştii percheziţionară sistematic domeniul Leyline Lodge şi ridicară o serie de bastoane şi alte obiecte mai grele, care puteau fi folosite pentru a-i provoca lui Harold Rottecombe rana de la cap înainte ca bărbatul, deja inconştient, să fie împins în apă, aşa cum presupuneau ei. La îndemnul conducerii comitetului central al partidului, ei negară şi posibilitatea ca moartea ministrului din umbră să fi fost accidentală.

— S-a înecat în râu, asta-i cert, spuse inspectorul-şef de la CID în faţa grupului de poliţişti ce ancheta cazul. Cei de la Criminalistică au verificat apa din plămânii lui şi nu e apă de mare. Sunt absolut siguri că nu-i. Nu ne pot spune cu certitudine data în care a murit, dar e aproape sigur că de atunci au trecut şapte până la zece zile.

Probabil chiar mai mult. E ceva ce ştim. În al doilea rând, Jaguarul său a rămas în garaj, aşa că n-a mers cu maşina până pe coastă, ca după aceea să se arunce de pe stâncă. E ceva de la sine înţeles. Şi mai e ceva: soţia lui i-a folosit maşina sau cel puţin a mutat-o, fiindcă pe volan se găsesc amprentele ei, nu-i aşa?

Comisarul din Oston confirmă.

— Ele ne arată că ea a fost ultima persoană care a folosit maşina, spuse el. Apoi mai era şi sângele de pe podeaua breakului Volvo, care cursese de la Wilt.

— Ceea ce confirmă de ce s-a dus în Ipford. Prin urmare, avem mai multe capete de acuzare împotriva ei şi – ceea ce e mai important – individul ăsta, Wilt, are acelaşi tip de rană ca şi soţul ei. Aşa că o s-o interogăm în continuare non-stop, până când cedează. A, şi mai e ceva! I-am cercetat şi trecutul şi pute. Certificat de naştere falsificat, prostituată specializată în practici sado-maso… A făcut de toate la viaţa ei. Nu s-a dat în lături de la nimic.

— A cerut să sune la avocatul ei? întrebă un alt detectiv. Inspectorul-şef de la CID zâmbi.

— L-a sunat pe avocatul soţului ei şi – lucru destul de ciudat – omul nu e disponibil. Cică e în vacanţă. Sau, mă rog, aşa mi-a spus mie. E în Franţa. Un lucru foarte înţelept din partea lui. Desigur, i se poate oferi un apărător din oficiu. Vreun tontălău oarecare, care i-ar face mai mult rău decât bine – lucru de care e şi ea conştientă, aşa că a refuzat.

În camera de interogatoriu Ruth cea Rea refuza acum şi să răspundă la întrebări.

33

Aşa cum sperase şi Flint, vizita lui Hodge şi a celor doi americani pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, n-a fost încununată de succes. Au dat peste o Eva înlăcrimată.

— Nu ştiu unde e, se jelui ea. Pur şi simplu a dispărut. Noi ne-am întors din America şi am descoperit că a plecat, dar nu ştiu unde. N-a lăsat niciun bilet sau ceva de genul ăsta, iar cârdurile de credit i-au rămas pe masa din bucătărie, cu tot cu carnetul de cecuri. N-a scos nici bani de la bancă, aşa că nu ştiu ce să cred.

— S-ar putea să fi avut un accident. Aţi încercat la spital?

— Sigur că da. A fost primul lucru pe care l-am făcut, dar cei de-acolo nu mi-au fost de niciun ajutor.

— Şi-a manifestat vreodată interesul faţă de alte femei? întrebă unul dintre americani, măsurând-o cu un ochi critic.

Lacrimile Evei încetară într-o clipă. Se săturase până în gât de americani şi mai ales de detectivii în civil, care purtau ochelari de soare întunecaţi şi coborau din maşini cu geamuri fumurii.

— Nu, nu şi l-a manifestat! pufni ea. A fost întotdeauna un soţ bun, aşa că duceţi-vă dracului cu tot cu întrebările astea ale voastre!

Şi, pe această notă furioasă, Eva le trânti uşa în faţă. Cei trei se întoarseră la maşină şi descoperiră că aveau o pană de cauciuc. Cvadrupletele îi priveau pline de încântare din camera lor, de la fereastra de sus. Josephine dezumflase roata.

Ajuns la spital, inspectorul Flint văzu cu surprindere că e întâmpinat pe hol de doctorul Dedge.

Psihiatrul arăta jalnic, era tras la faţă şi clătina neîncetat din cap, cumva disperat.

— Slavă Domnului că ai apărut, îi spuse el, apoi îl apucă pe Flint de braţ, îl târî la el în birou, îi arătă cu mâna un scaun şi se prăvăli şi el pe unul aşezat în dosul mesei sale de lucru.

Medicul deschise un sertar şi scoase câteva calmante.

— Amicul nostru Wilt îţi face viaţa grea? îl întrebă Flint. Doctorul îl fixă cu ochii ieşiţi din

orbite.

— Grea? icni el neîncrezător. Grea? Nemernicul ăla a avut tupeul să mă scoale din pat la patru dimineaţa ca să mă anunţe că sunt unul din descendenţii familiei Pongidelor[19].

Făcu o pauză, ca să bea un pahar de apă şi să mai înghită un calmant.

— Vrei să spui că a trebuit să vii cu maşina până aici şi… începu Flint.

Dar doctorul Dedge dădu impresia că se îneacă.

— Cu maşina? N-am venit cu maşina. N-am venit. Sunt nevoit să dorm aici, pe afurisita asta de canapea din colţ, ca nu cumva vreun alt lunatic să se hotărască să se spânzure sau să aibă o criză în toiul nopţii. Atât de puţin personal avem! Iar eu sunt un psihiatru cu înaltă calificare, specializat în cazuri grave de psihoză paranoică, nu un afurisit de paznic de noapte!

Flint era gata să spună că îl înţelege pe deplin, când medicul începu iar:

— Şi, ca să le pună capac la toate, porcul ăla doarme toată ziua şi, din câte-se pare, îşi petrece noaptea concepând întrebări diabolice pentru mine şi apăsând pe butonul de urgenţe. Habar n-ai de ce e în stare!

Flint spuse că are habar.

— E maestrul răspunsurilor lipsite de logică. L-am interogat ore în şir şi de fiecare dată a luat-o pe arătură.

Doctorul Dedge se aplecă înspre inspector peste birou.

— Eu nu-i pun întrebări. Nemernicul e cel care mă întreabă pe mine. La patru dimineaţa mă întreabă dacă îmi dau seama că sunt babuin în proporţie de 99,4 la sută, fiindcă aşa arată analizele ADN-ului. Asta voia el să spună când m-a informat că familia mea ancestrală face parte din cea a Pongidelor.

— Adevărul e că se înşală, zise Flint, făcând un efort să-l calmeze pe omul din faţa lui. Nu s-a

gândit la babuin. Se referea la cimpanzeu.

N-a ajutat la nimic. Doctorul Dedge îl privi cu sălbăticie.

— La cimpanzeu? Ce, şi dumneata eşti nebun? Arăt eu cumva ca un babuin sau ca un cimpanzeu? Şi nu mi-am făcut niciodată analiza ADN-ului! Şi de ce-ar fi strămoşii mei din familia Pongidelor? Tatăl meu e din familia Dedge, iar numele de fată al mamei e Fawcett şi tot aşa au fost de la 1605 până în ziua de azi. Ne-am făcut arborele genealogic pe ambele ramuri ale familiei şi acolo nu apare niciun fel de Pongid!

Inspectorul Flint încercă o altă abordare.

— A citit ziarele. Acolo sunt scrise toate poveştile astea, cum că Pongidele ar fi mai vechi decât hominizii şi decât homo sapiens. Cea mai recentă teorie afirmă că…

— Mă fut în cea mai recentă teorie! strigă psihiatrul. Vreau să dorm şi eu! N-ai putea să-l iei pe maniacul ăsta cu tine la secţia de poliţie şi să-i tragi un interogatoriu sub tortură?

— Nu! răspunse ferm Flint. Omul e bolnav şi…

— Poţi s-o mai zici o dată. Şi-o să mă vezi şi pe mine lângă el dacă individul mai stă mult pe-aici. De altfel, i-am făcut tomografii şi toate testele de care era nevoie şi niciunul din ele nu indică vreo leziune concretă a creierului – dacă individul chiar are aşa ceva în afurisita aia de ţeastă a lui!

Flint oftă, apoi ieşi pe coridor şi intră în izolator, unde îl găsi pe Wilt în pat, ridicat în capul oaselor şi zâmbind de unul singur. Era clar că fusese încântat să-l audă pe medic zbierând în camera de alături. Inspectorul rămase în picioare, la capul patului, şi se uită o clipă la Wilt. Orice va fi făcut de izbutise să-l scoată din minţi cu totul pe doctorul Dedge, lui Flint îi era clar că Wilt era în deplinătatea – sau aproape deplinătatea – capacităţilor sale mintale. Aşa că inspectorul se decise cum să-l abordeze. Avusese o lungă conversaţie la telefon cu comisarul din Oston şi

acesta ştia unde să-l găsească pe bolnav. La cacealma se putea juca foarte bine şi în doi.

— În regulă, Henry, spuse el şi scoase la iveală o pereche de cătuşe. De data asta ai dus gluma prea departe. Când ai înscenat uciderea madamei tale şi ai aruncat într-un puţ o păpuşă gonflabilă îmbrăcată cu hainele ei, deşi ştiai foarte bine că femeia e bine mersi şi petrece cu californienii ăia pe o ambarcaţiune furată, aia a fost una, dar incendierea premeditată şi omorârea ministrului din umbră sunt cu totul altceva. Aşa că ar fi mai bine să renunţi la zâmbetul ăla lăbărţat.

Zâmbetul lui Wilt se topi.

Flint încuie uşa şi se aşeză foarte aproape de pat.

— Omor? Omorârea ministrului din umbră? zise Wilt, de-acum speriat de-adevăratelea.

— Doar m-ai auzit. Omor şi incendiu premeditat într-un sat pe nume Meldrum Slocum.

— Meldrum Slocum? N-am auzit în viaţa mea de locul ăla.

— Atunci explică-mi cum se face că blugii tăi au fost găsiţi undeva pe o alee, exact în spatele conacului pe care l-a incendiat nu ştiu ce nemernic. Blugii tăi, Henry, cu arsuri şi urme de cenuşă pe ei, iar tu n-ai auzit în viaţa ta de locul ăla. Nu mă lua cu căcaturi din astea!

— Dar jur pe ce-am eu mai sfânt…

— Poţi să juri cât vrei, dar dovezile sunt dovezi, în primul rând blugii plini de noroi, găsiţi pe aleea din spatele casei incendiate. Iar noroiul este identic cu cel de pe alee. În al treilea rând e clar că ai fost în garajul care îi aparţine ministrului din umbră care a fost omorât. S-a făcut un test ADN al sângelui găsit acolo şi se potriveşte exact cu al tău. În plus, şi rucsacul tău a fost găsit în casa unui alt suspect. Astea sunt fapte. Fapte incontestabile. Şi, ca să te mai înveselesc un pic, dă-mi voie să te anunţ că şi cei de la Scotland Yard s-au implicat în caz. Asta e o poveste din care nu mai poţi să scapi dând din gură, aşa cum ai făcut în alte dăţi.

Flint aşteptă ca teribilele informaţii să pătrundă bine în capul tehui al lui Wilt. Henry încercă să-şi aducă aminte cum s-au putut petrece toate astea, dar în minte îi răsăreau doar scene disparate.

— Gândeşte-te, Henry, gândeşte-te bine! Nu-i vorba de-o farsă. Tot ce ţi-am spus e adevărul adevărat.

Wilt se uită la el şi înţelese că inspectorul Flint era ucigător de serios.

— Habar n-am ce s-a întâmplat cu mine – şi acum spun şi eu adevărul adevărat. Îmi amintesc că nu am avut chef să mă duc în America şi să stau cu mătuşa Evei, Joan, şi cu soţul ei,

Wally Immelmann. Aşa că i-am spus că trebuie să-mi pregătesc un curs pentru semestrul care urmează şi am luat de la bibliotecă nişte cărţi despre care ştiam că Wally Immelmann le urăşte, aşa că, bineînţeles, Eva a făcut un ditamai scandalul şi mi-a zis că nu pot să le iau cu mine.

— Ce fel de cărţi?

— Păi, nişte cărţi despre minunata Cubă a lui Castro şi despre teoria marxistă a revoluţiei. Genul de lucruri pe care tipul le detestă. N-aş putea spune că mie îmi plac, dar dacă m-ar fi văzut că apar în Wilma cu cărţile pe care spusesem că am de gând să le duc cu mine, individul ar fi făcut un atac de apoplexie. Mai erau şi altele, dar nu mi le amintesc acum pe toate.

— Şi madama ta a înghiţit povestea?

— A muscat, a înghiţit şi am adus-o unde am vrut, spuse Wilt. De altfel, era plauzibil.

Mai există destui ţicniţi care cred că Lenin a fost un sfânt şi că, în esenţa lui, Stalin era un gagiu cu suflet mare. Unii oameni nu se învaţă niciodată minte, aşa-i?

Flint îşi ţinu pentru el gândurile legate de problema asta.

— În regulă. Accept tot ce mi-ai spus până acum. Dar ce vreau eu să ştiu e ce-ai făcut după aceea. Şi să nu mă iei cu aburelile alea cu amnezia

ta. Din câte spun medicii, creierul nu ţi-a fost afectat în niciun fel. Cel puţin nu mai afectat decât era înainte să te vâri în încurcătura aia.

— Pot să-ţi spun ce am făcut până într-un anumit punct, dar din momentul respectiv şi până m-am trezit în salonul de cazuri terminale zău că n-am idee ce s-a întâmplat. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte e că eram pe undeva prin pădure, că eram ud până la piele şi m-am împiedicat de o rădăcină sau de altceva, apoi am căzut cu capul înainte şi m-am prăbuşit undeva. Mai mult de-atât nu te pot ajuta.

— Bun. Atunci hai să revenim un pic. Din ce direcţie veneai? întrebă inspectorul.

— Tocmai aici e problema. Nu ştiu. Plecasem într-o excursie pe jos.

— De unde până unde?

— Nu ştiu. De fapt nici nu voiam să ştiu. Voiam să merg aşa, haihui. Înţelegi ce vreau să zic? Flint clătină din cap.

— Nicio vorbă, fir-ar a dracului, spuse el. Nu voiai să ştii. Voiai doar să mergi pe jos. Şi asta are vreo logică? Nu, pentru mine n-are. Mie mi se pare că sunt o grămadă de aiureli.

Aiureli intenţionate. Cum ar veni, minciuni. N-ai cum să nu ştii încotro mergeai.

Wilt oftă. II cunoştea pe inspectorul Flint şi pe faţă, şi pe dos de un număr zdravăn de ani şi ar fi putut să spună dinainte că inspectorul n-o să priceapă că el nu voia deloc să ştie încotro mergea. Încercă să-i mai explice o dată.

— Voiam să scap de Ipford, de Tehnic, de rutina de la locul de muncă – dacă aia se poate numi muncă – şi să-mi curăţ creierul de toate porcăriile de-acolo, ca să pot să descopăr Anglia fără nicio preconcepţie.

Flint încercă să priceapă spusele lui Wilt şi, ca de obicei, nu reuşi.

— Şi cum s-a făcut că ai ajuns până la urmă în Meldrum Slocum? zise el, încercând disperat să

introducă un strop de raţiune în discuţie. Trebuie să fi venit de undeva.

— Ţi-am spus. Dintr-o pădure. Şi, oricum, eram şucărit.

— Şi eu sunt şucărit atunci când cineva mă ia în balon aşa! lătră Flint.

Apoi se întoarse în biroul doctorului Dedge, unde bătu cu putere la uşă, dar i se spuse să se care naibii.

— Nu vreau să ştiu decât dacă blestematul ăsta se simte suficient de bine ca să fie trimis acasă. Spuneţi-mi doar atât!

— Ascultă! ţipă psihiatrul. Mă doare în cot dacă e sau nu sănătos. Scoate-l de-aici. Omul ăla o să mă bage în mormânt. Îţi ajunge atâta?

— Vrei să spui că ar trebui să fie trimis într-un spital de nebuni? întrebă Flint.

— Nu-mi trece prin minte un loc mai bun pentru porcul ăla! urlă doctorul Dedge.

— În cazul acesta am nevoie de dumneata ca să certifici asta.

I se răspunse cu un geamăt.

— Nu pot să fac aşa ceva! Nu poate fi declarat nebun, spuse psihiatrul şi deschise uşa. Era numai în chiloţi. Şovăi o clipă, apoi luă o hotărâre.

— Să-ţi spun ce pot să fac. Pot să recomand evaluarea lui şi să-i las pe medicii de la Methuen să ia ei decizia finală.

Şi, în timp ce spunea vorbele respective, medicul se duse la masa lui de lucru, completă un formular şi i-l întinse inspectorului.

— Cel puţin aşa mi-l iau în mod sigur de pe cap!

Flint se întoarse la Wilt.

— Ai auzit ce-a zis medicul. Nu mai e nevoie să stai aici nicio clipă.

— Şi ce voia să spună cu evaluarea?

— Nu mă-ntreba pe mine, răspunse inspectorul. Doar nu-s psihiatru.

— Nici eu nu-s, dacă tot veni vorba, zise Wilt, dar se dădu jos din pat şi începu să-şi caute hainele.

Hainele nu erau nicăieri.

— Nu plec niciunde îmbrăcat aşa, preciză Wilt, arătând spre halatul de spital cu poale lungi primit la salonul de geriatrie.

Flint se întoarse la doctorul Dedge, a cărui dispoziţie se mai îmbunătăţise.

— Cu hainele cu care a venit, fireşte! mârâi el prin uşă.

— Numai că i-au fost luate şi sunt probe oficiale în cazul agresiunii asupra lui.

— Atunci încearcă dumneata la morgă. Nu se poate să nu găseşti acolo vreun cadavru cu haine pe măsura lui. Acum lăsaţi-mă în pace, că vreau să dorm şi eu!

Inspectorul o porni pe coridor, întrebă cum să ajungă la morgă, iar după ce nimeri în cele din urmă acolo şi explică motivul pentru care venise, se alese cu apelativul de jefuitor de morminte şi i se spuse să se ducă dracului. Cuprins de furie, se întoarse în spital şi şterpeli un halat alb dintr-un vestiar al unui asistent când proprietarul acestuia se duse la toaletă. După zece minute, Wilt, îmbrăcat în halatul alb, care era mult prea scurt ca să-i acopere halatul de spital, era în autobuz, alături de Flint, se îndrepta spre spitalul de boli nervoase Methuen şi protesta vehement cum că el n-are nevoie de niciun fel de „evaluare”.

— Îţi vor pune nişte întrebări simple şi după aceea or să te lase să pleci. Atâta tot, îi explică Flint. Şi, oricum, e o perspectivă mult mai bună decât să fii disecat.

— Şi asta ce anume înseamnă? întrebă Wilt.

— Să fii declarat alienat mental şi să fii reţinut împotriva voinţei tale.

Wilt nu mai spuse nimic. Îşi schimbase părerea despre evaluarea sa.

34

Cei de la Agenţia Naţională Antidrog renunţaseră la supravegherea conacului Starfighter din Wilma. Autopsia făcută câinelui poliţist şi analiza rămăşiţelor capsulei de pe fundul piscinei nu scoseseră la iveală nimic cât de cât suspect. Clinele murise din cauze naturale, provocate aproape sigur de dieta sa de-o viaţă cu droguri, care îl pregăteau să detecteze mirosul de heroină, cocaină, ecstasy, opiu, LSD, marijuana şi tot ce se mai găsea pe piaţa respectivă. Pe scurt, câinele era un dependent de droguri înrăit şi de curând fusese silit să inhaleze substanţa interzisă cel mai recent, fumul de tutun, şi asta în cantităţi atât de mari, încât cu puţin înainte de moarte mâncase două chiştoace de ţigări, într-un efort disperat de a-şi satisface proaspăta lui dependenţă. Una peste alta, fusese un câine bolnav din toate punctele de vedere.

Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre apa din piscină. Piscina fusese golită şi umplută iar foarte de curând, aşa că în cele patru sute de mii de litri de apă proaspătă nu existau niciun fel de urme de substanţe interzise.

— Aţi fi putut să cuplaţi şi ţeava de evacuare a piscinei la cisterna pentru analize din vechiul drive-in, le spuse Murphy bărbaţilor care verificau ce ieşea din toaletele şi băile de la Starfighter.

— Crezi că cei patru sute de mii de litri de apă din piscină intră în chestia asta? Probabil că nu eşti în toate minţile. Ar fi trebuit să iei o mostră din ea încă de la început.

— Da, sigur, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să verificăm dacă există substanţe interzise în apa din piscine! Genial! Ca şi cum dealerii îşi aruncă întotdeauna marfa exact acolo. Şi ce fac după aia? Aşteaptă până se evaporă apa? Doamne, chiar că avem nişte genii de prima mână printre noi!

Agenţii îşi transmiseră raportul la biroul din Atlanta.

— Am fost trimişi pe o pistă greşită. Fie Sol era doar o momeală pentru proşti şi altcineva a cărat marfa, fie polonezii ăia le-au vândut pudră de talc. Ce spune Washingtonul?

— Spune că aţi dat-o în bară.

— Căcăciosul ăla de Campito era doar o futută de momeală, spuse Palowski când ieşiră din birou. Nu se poate altfel. Stai să pun eu mâna pe ticălos şi să vezi cum îl castrez, porcu' dracului!

— Prea târziu, spuse Murphy. I-au găsit trupul în Everglades – adică bucăţile pe care le-au mai lăsat aligatorii din el.

În timp ce brigada de la Antidrog se retrăgea din Wilma, Wally Immelmann zăcea la Urgenţe Cardiologice şi se holba mohorât la tavan, blestemând ziua când se hotărâse să se însoare cu curva aia grasă de Joanie sau când acceptase să o aducă aici pe afurisita aia de nepoată a ei, cu tot cu fetele alea îngrozitoare. Ele îi distruseseră căsnicia şi reputaţia cu blestemata aia de înregistrare, iar acum n-o să mai poată să-şi arate niciodată faţa prin Wilma. Nu că i-ar fi păsat foarte mult de căsnicia lui, iar uneori chiar le era recunoscător nemernicelor ălora mici fiindcă i-o stricaseră. De un milion de ori mai enervante erau consecinţele suferite de afacerile sale după acele e-mailuri obscene. Practic, Immelmann Enterprises pierduseră absolut toţi clienţii pe care îi cultivaseră în ultimii cincisprezece ani, iar câţiva dintre ei ameninţau că-i vor da în judecată. Wally încercase să ia legătura cu avocaţii săi şi fusese anunţat că aceştia nu mai voiau să reprezinte în instanţă un om care fusese atât de nebun, încât le trimisese mesaje în care îi numea „sugători de pulă" şi le spunea „S-o fuţi pe mă-ta!", ca să nu mai amintim şi de faptul că informase întreaga planetă în termeni dintre cei mai duri şi la o mie de decibeli – că avea obiceiul să-şi sodomizeze nevasta. Printre destinatarii acelor e-mailuri injurioase se număra până şi congresmanul Herb Reich. Colac peste

pupăză, a mai venit şi declaraţia dată de Maybelle şerifului Stallard, care n-a îmbunătăţit deloc lucrurile. Ştirea că omul de afaceri cel mai de seamă din Wilma făcea sex în mod regulat cu angajatele sale de culoare s-a răspândit în toată ţara şi a ajuns cunoscută aproape sigur pe întreg teritoriul Statelor Unite. Pe scurt, Wally Immelmann era ruinat. Trebuia să părăsească oraşul, să-şi schimbe numele şi să găsească undeva o fundătură unde nu-l cunoştea nimeni. Şi toate din vina fututei de Joanie. N-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu târfa aia.

În celula ei dintr-o altă secţie de poliţie şi dintr-un alt oraş, Ruth Rottecombe avea aceeaşi părere despre căsătoria ei cu răposatul ministru din umbră al Protecţiei Sociale. Trebuia să-şi dea seama dinainte că era exact genul de idiot care se lăsa omorât, exact atunci când ea avea o nevoie disperată de sprijinul şi relaţiile lui. La urma urmei, pentru aşa ceva se măritase cu el şi de-aia şi cultivase relaţia ei cu porcul ăla beţiv de Battleby – ca să se asigure că locul lui Harold din Parlament nu era ameninţat de nimic. Ruth încerca din răsputeri să înţeleagă ceva din seria haotică de evenimente care dusese la dispariţia soţului ei, dar zgomotele venite de la un beţivan care alterna cererile scâncite de a fi eliberat din celula de alături cu accesele de vomă, precum şi sunetele venite de la vecinul din celula cealaltă, care te duceau cu gândul la un dement cu gura spurcată în mijlocul unei crize provocate de un drog halucinogen extrem de puternic, făceau imposibilă orice fel de încercare de a raţiona cât de cât. La fel stăteau lucrurile şi cu dormitul. La fiecare jumătate de oră uşa celulei se deschidea, lumina se aprindea şi o femeie detectiv cu un aer sinistru o întreba insistent dacă se simte bine.

— Nu, futu-i, nu mă simt bine! ţipa Ruth de fiecare dată. N-ai altceva mai bun de făcut decât să

aprinzi becul ăla şi să mă întrebi o asemenea prostie cât casa?

De fiecare dată femeia îi răspundea că vrea să se asigure că Ruth nu s-a sinucis, iar în cele din urmă lăsă lumina aprinsă permanent. După trei astfel de nopţi nedormite Ruth Rottecombe era aproape gata să mărturisească faptul că ea îl ucisese pe Harold. Aşa că refuză să mai răspundă la vreo întrebare.

— Pe Harold nu l-am ucis eu. Repet, nu eu! Nu i-am făcut nici cel mai mic rău. Şi n-am nici cea mai vagă idee cine a făcut-o. Iar ăsta e ultimul lucru pe care vi-l spun.

În regulă. Atunci haideţi să discutăm despre ceva ce ştim că aţi făcut, îi spuse detectivul mai mare în grad. Avem dovezi că aţi fost cu Volvo-ul dumneavoastră break în Ipford, în cartierul New Estate, având în portbagaj un bărbat pe nume Wilt, pe care l-aţi aruncat acolo. Avem, de asemenea, dovezi că înainte de asta a stat în garajul dumneavoastră şi că a sângerat. Şi asta ştiţi şi dumneavoastră foarte…

— V-am spus că nu vă mai răspund la nicio întrebare! strigă răguşită Ruth.

— Dar nu vă întreb nimic. Vă spun doar nişte adevăruri incontestabile.

— O, Doamne, de ce nu încetaţi odată? Le ştiu eu foarte bine pe toate şi nu sunt incontestabile!

— Corect. Dar ceea ce nu ştiţi e că avem un martor care v-a văzut când l-aţi târât afară pe acel bărbat din portbagajul maşinii şi l-aţi aruncat în drum. Şi e un martor demn de toată încrederea.

Făcu o pauză, aşteptând ca informaţia să ajungă la creierul obosit al lui Ruth Rottecombe, apoi continuă.

— Ceea ce vrem noi să aflăm acum este de ce l-aţi dus cu maşina până acolo, la New Estate, de vreme ce – după cum aţi afirmat în mod repetat habar n-aveţi cum s-a întâmplat de-a aterizat aşa, inconştient şi plin de sânge, tocmai la dumneavoastră în garaj.

Ruth începu să plângă. Iar de data asta lacrimile ei erau autentice.

— Harold l-a găsit acolo când s-a întors de la Londra. Sau cel puţin aşa mi-a spus el. Era ca scos din minţi şi a încercat să arunce vina pe mine. Urla şi se agita şi zicea că eu l-am agăţat pe individ, ca să fac sex cu el. Am crezut că vrea să mă ucidă…

— Continuaţi. Spuneţi-ne şi restul.

— M-a silit să mă duc în garaj şi să mă uit la individul ăla blestemat! Nu-l văzusem în viaţa mea! Jur că nu!

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Â sunat telefonul şi pe fir era cineva de la un afurisit de ziar, care zicea că vrea să îi ia lui Harold un interviu legat de faptul că aduce tineri în casă, adică, ştiţi, băieţi de închiriat.

Şirul întrebărilor continuă încă o oră, dar nu se ajunse la niciun rezultat. În cele din urmă poliţiştii o lăsară pe Ruth în camera de interogatorii, cu capul pe masă şi plângând cu icnete, şi se duseră într-un alt birou.

— Ar putea fi adevărat, spuse inspectorul-şef de la Scotland Yard. Cu o singură excepţie. Bucata de stofă de la blugii gagiului ăla, Wilt, care a fost găsită în garaj, şi faptul că blugii au fost descoperiţi pe aleea din spatele conacului la două zile după incendiu, deşi nu erau acolo atunci când zona a fost cercetată prima oară. În al doilea rând, atunci când tipul a fost cules din Ipford, nu avea niciun fel de haine. Şi, ca să le pună capac la toate, bocancii, ciorapii şi rucsacul bărbatului au fost găsiţi în mansarda casei Rottecombe.

— Credeţi că ea a plasat blugii acolo?

— Sunt al naibii de sigur că a făcut-o cineva.

— Iisuse, ce caz! Iar cei de la Londra cer să facem arestări cât mai repede, spuse comisarul. Îi întrerupse o sergentă de poliţie.

— A leşinat sau se preface c-a leşinat, le spuse ea. Am dus-o înapoi în celulă.

Tipul de la CID puse mina pe telefon şi sună la Ipford. După ce închise, clătină din cap.

— L-au mutat pe gagiul ăla, Wilt, la un spital de boli nervoase, ca să-i facă ceva numit „evaluare” – orice-ar însemna asta. Presupun că vor să vadă dacă nu-i un psihopat.

Tăcu o clipă şi evaluă variantele existente. Cele raţionale nu păreau să fie deloc numeroase.

Unul dintre ceilalţi detectivi preluă ideea:

— Oricine a pus la cale tărăşenia asta trebuie să fi fost al naibii de dus cu pluta. Iar gagiul ăla, Wilt, a mai fost vârât în tot felul de afaceri ciudate. Poate că a fost plătit să dea foc la casă.

Şeful de la CID se gândi o vreme la idee.

— Presupun că ar fi o variantă posibilă, numai că inspectorul acela, Flint, nu e de aceeaşi părere. El îl crede pe Wilt absolut incompetent. Zice că n-ar fi în stare să dea foc nici la un teanc de ziare stropit cu benzină – atât de neîndemânatic e. În orice caz, dacă ar fi venit să dea foc casei, n-ar fi lăsat nişte urme atât de clare, adică nu şi-ar fi dat numele adevărat la pensiunile la care a tras. Nu, aici e vorba în mod cert de altcineva. Mă nedumereşte însă faptul că şi el, şi afurisitul ăla de ministru din umbră au răni la cap. Ministrul din umbră e mort şi tot aşa ar fi putut să fie şi celălalt tip dacă nu l-ar fi găsit în drum atunci când l-au găsit. Nu, eu zic că vaca asta de Rottecombe ştie mai multe decât ne-a spus. Nu-mi pasă dacă a leşinat sau nu. Am de gând să storc tot de la ea. Ştie mai multe decât spune. Şi, oricum, trecutul ei pute. Certificat de naştere fals, prostituată de lux care-l prosteşte pe un parlamentar să se însoare cu ea şi, ca să pună capac la toate, tipa se apucă de sado-masochism cu porcul ăla alcoolic şi pedofil, Battleby. Şi, bineînţeles, ăsta a încercat să arunce toată vina pe ea. Zice că ea l-a încurajat în mod intenţionat să devină alcoolic, ca apoi să-l poată ţine sub control. Nu m-aş mira deloc dacă în vorbele astea ar fii şi un grăunte de adevăr.

Aşa că interogatoriul continuă, fără să ajungă nicăieri.

35

La spitalul de boli nervoase Methuen psihiatra care a fost însărcinată să evalueze starea psihologică a lui Wilt avea la fel de multe probleme. Wilt trecuse toate testele vizuale şi simbolice obişnuite cu atât de multă uşurinţă, incit femeia ar fi putut jura că bărbatul îşi petrecuse foarte mult timp exersând toate acele exerciţii. Iar abilităţile sale verbale erau şi mai surprinzătoare. Numai atitudinea lui faţă de sex rămase suspectă. Din câte se pare, pentru el copulaţia era o activitate plictisitoare şi epuizantă, ba chiar caraghioasă şi, oricum, absolut respingătoare. Admiraţia lui pentru practicile reproductive ale rimelor şi amibelor, care pur şi simplu se înmulţeau prin divizare, fie voluntară, ca în cazul amibelor, fie – din câte ştia Wilt – involuntară, ca în cazul rimelor atunci când le retezai în două cu hârleţul, indica în cazul lui un libido sever limitat. De vreme ce doamna psihanalistă nu avea absolut niciun fel de cunoştinţe legate de problema amibelor şi a rimelor, dar era foarte sensibilă la cantitatea redusă de sex pe care o atrăgea aspectul ei fizic, informaţia respectivă a fost pentru ea ca un fel de revelaţie neplăcută.

— Vrei să spui că mai degrabă te-ai secţiona în două decât să te culci cu soţia dumitale? întrebă ea, sperând ca astfel să poată ajunge la deducţia că Wilt prezenta tendinţe de dedublare a personalităţii.

— Bineînţeles că nu! replică indignat Wilt. Şi să ştii că dacă o s-o întâlneşti vreodată pe soţia mea, o să înţelegi ce şi cum.

— Soţia dumitale nu te atrage din punct de vedere fizic?

— N-am spus aşa ceva şi, oricum, nu văd ce legătură are asta cu dumneata.

— Eu încerc doar să te ajut, atâta tot, îi replică psihiatra.

Wilt o privi sceptic.

— Serios? Eu credeam că am fost adus aici pentru o evaluare, nu pentru chestionări lascive privind viaţa mea sexuală.

— Atitudinea dumitale sexuală constituie o parte din procesul de evaluare. Vrem să elaborăm o imagine globală a stării dumitale mentale.

— Starea mea mentală nu e afectată de faptul că am fost jefuit, lăsat fără cunoştinţă şi pocnit în cap. Nu sunt un infractor şi aş fi crezut că până în momentul de faţă vei fi reuşit să conştientizezi faptul că mă aflu în deplinătatea facultăţilor mele mintale. De vreme ce ai înţeles atâta lucru, ţi-aş sugera să nu îţi mai bagi nasul în viaţa mea conjugală. Iar dacă eşti cumva de părere că aş fi un soi de pervers, dă-mi voie să te informez că soţia mea şi cu mine am dat naştere la patru fiice sau, ca să fiu întru totul exact, acum paisprezece ani soţia mea, Eva, a născut cvadruplete. Sper că asta te-a convins că sunt un heterosexual normal, un tată şi un susţinător de familie. Iar acum, dacă dumneata vrei să mă mai supui şi altor teste psihologice absurd de banale, îţi satisfac cu plăcere dorinţa. Dar un lucru pe care nu vreau să-l mai fac este să discut despre viaţa mea sexuală maritală. Poţi să faci treaba asta cu Eva. Mi se pare că-i aud vocea chiar acum. Foarte deştept din partea ei să vină să mă susţină într-un moment atât de potrivit. Acum, cu voia dumitale, cred că o să apelez la protecţia poliţiei.

Wilt o lăsă pe psihiatră cu gura căscată şi cu ochii holbaţi prin lentilele ochelarilor, ieşi repede din încăpere şi o porni pe coridor, îndepărtându-se în grabă de locul de unde se auzea vocea Evei, care cerea să-l vadă pe dragul ei Henry. În fundal se distingeau vocile cvadrupletelor informând pe cineva căruia nu-i plăcea imaginea de dinaintea ochilor că nu vede dublu.

— Nu suntem gemene, suntem cvadruplete! intonară ele la unison.

Wilt grăbi pasul, încercând să găsească o uşă care să nu fie încuiată, dar fără succes. În clipa aceea inspectorul Flint răsări din refugiul său de la toaleta vizitatorilor, Eva se năpusti afară din sala de aşteptare, iar psihiatra îşi părăsi biroul şi, mijindu-şi ochii miopi ca să vadă ce Dumnezeu se întâmplă, se ciocni cu Eva. În învălmăşeala care s-a iscat, psihiatra, care fusese trântită la podea şi apoi ajutată să se ridice de către inspector, îşi revizui părerea despre Wilt.

Dacă femeia aia teribilă care o prăvălise la pământ era doamna Wilt – iar prezenţa celor patru adolescente aproape identice părea să sugereze că ea era –, atunci putea înţelege pe deplin lipsa de interes a bărbatului faţă de sexul marital. Şi necesitatea de a fi protejat de poliţie. Bâjbâi prin jur după ochelari, şi-i puse pe nas şi se retrase la ea în birou. Eva şi inspectorul Flint o urmară – Eva ca să îşi ceară scuze, iar inspectorul, mult mai şovăitor, ca să afle cum decursese evaluarea lui Wilt.

Psihiatra o privi pe Eva cu suspiciune şi se hotărî să nu obiecteze în niciun fel la prezenţa ei.

— Vreţi să ştiţi ce cred eu despre pacient? întrebă ea.

Inspectorul dădu din cap că da. În compania Evei proverbul „Vorba multă, sărăcia omului” părea extrem de potrivit.

— Pare să fie absolut normal. Am făcut cu el toate testele de rutină pe care le utilizăm în astfel de cazuri şi îndrăznesc să spun că nu are niciun fel de simptome de anormalitate. Nu există absolut niciun motiv care să-l împiedice să se întoarcă acasă.

Femeia închise dosarul şi se ridică. Eva îi zise tăios lui Flint:

— V-am spus eu! Nu-i nimic în neregulă cu el. Doar ai auzit-o. N-ai niciun drept să-l mai reţii.

Acum o să-l iau acasă.

— Eu cred că ar fi mult mai bine să ne continuăm discuţia în particular, îi răspunse inspectorul.

— Eu n-am nicio treabă cu asta, zise psihiatra, vizibil nerăbdătoare să scape de femeia aceea extraordinar de periculoasă, care trântea oamenii pe jos. Întâmplător, lucrez aici şi ăsta e biroul meu. Puteţi să mergeţi şi să continuaţi conversaţia în sala de aşteptare.

Flint ieşi în urma Evei, o luă după ea pe coridor şi intră în sala de aşteptare.

— Ei bine? întrebă Eva în clipa în care inspectorul închise uşa camerei. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi de ce l-aţi adus pe Henry într-un loc oribil ca ăsta.

— Doamnă Wilt, v-aş ruga să luaţi loc, iar eu o să fac tot ce pot ca să vă explic, zise bărbatul. Eva se aşează.

— Ar fi bine s-o faci! îi aruncă ea.

Flint încercă să se gândească la felul în care ar putea să-i prezinte situaţia într-un mod cât mai rezonabil. Nu voia s-o vadă ieşindu-şi din minţi.

— L-am adus aici pe domnul Wilt pentru o evaluare banală, ca să-l pot scoate din spital înainte ca americanii ăia doi de la Ambasada S.U.A. Să apară acolo şi să-l interogheze în legătură cu o poveste care s-a întâmplat în State. Ceva legat de droguri. Nu ştiu despre ce e vorba şi nici nu vreau să aflu. Mai important e faptul că domnul Wilt e bănuit că ar fi implicat într-un fel sau altul în uciderea unui ministru din umbră al opoziţiei, un bărbat pe nume Rottecombe, şi că… Da, da, ştiu că nu-i în stare de crimă, începu el.

Dar Eva sărise deja în picioare.

— Eşti nebun? urlă ea. Henry al meu n-ar omorî nicio muscă. E blând şi tandru şi nu cunoaşte pe nimeni de la guvern.

Inspectorul Flint încercă să o liniştească.

— Ştiu asta, doamnă Wilt! Credeţi-mă c-o ştiu foarte bine! Dar cei de la Scotland Yard au dovezi că era acolo, în zonă, atunci când a dispărut ministrul din umbră şi vor să-l interogheze.

Pentru prima dată în viaţa ei, Eva făcu apel la logică:

— Şi câte mii de oameni mai erau acolo, în zonă, în afară de el?

— În Herefordshire, zise involuntar inspectorul.

Evei aproape că-i ieşiră ochii din orbite, iar obrazul i se împurpură.

— Herefordshire? Herefordshire?! Eşti nebun! Henry nu cunoaşte pe nimeni în Herefordshire. N-a fost niciodată acolo. În vacanţele de vară mergem întotdeauna în Lake District.

Flint îşi ridică mâinile a neputinţă, cu palmele întoarse în sus. Lipsa de logică a răspunsurilor lui Wilt era în mod clar contagioasă.

— Sunt sigur că aşa faceţi, mormăi el. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta. Eu nu vreau să zic decât că…

— Cei de la Scotland Yard îl urmăresc pe Henry pentru uciderea unui ministru din umbră! Iar dumneata numeşti asta „decât“?

— N-am spus că e căutat de cei de la Scotland Yard fiindcă ar fi ucis pe cineva. Vor doar să le dea o mână de ajutor în investigaţii.

— Şi ştim cu toţii foarte bine ce înseamnă asta, nu-i aşa?

Inspectorul se chinui să îi îndrepte tirada pe un făgaş cât de cât raţional. Dar, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu familia Wilt, nimic nu reuşea.

În holul central al spitalului de boli nervoase, Wilt, care îşi petrecuse ultima jumătate de oră căutând o ieşire, nu reuşi nici el nimic. Toate uşile erau încuiate, iar el, fiind îmbrăcat aşa cum era, se văzu acostat de patru pacienţi, nebuni autentici, dintre care doi protestau, susţinând că ei nu erau depresivi şi nu aveau chef să facă iarăşi şedinţe de terapie cu electroşocuri. Ceilalţi doi, care erau în

mod clar sub influenţa unor medicamente antipsihotice foarte puternice, se strecurară pe lângă el chicotind cumva îngrijorător.

Wilt grăbi pasul, speriat de aceste întâlniri şi de atmosfera din jur, blestemând felul ciudat în care era înveşmântat. Putea zări printr-o fereastră o bucată dintr-o pajişte unde pacienţii hălăduiau sau stăteau pe bănci, la soare, iar dincolo de ei un gard înalt de sârmă. Dacă ar fi reuşit să iasă măcar până acolo, s-ar fi simţit mult mai bine. Numai că până să apuce el să-şi croiască drum spre lumea de afară, Eva ţâşni din sala de aşteptare şi se repezi spre el.

— Mergem acasă, Henry! Vino cu mine! îi ordonă ea. Nu mai vreau să stau şi să ascult absurdităţile inspectorului ăluia înfiorător!

Cel puţin de data asta Wilt nu simţi nevoia să o contrazică. Se săturase până peste cap de chipurile absente şi nătânge din jurul lui şi de atmosfera apăsătoare din spitalul psihiatric. Ieşi în urma ei pe uşa principală şi se îndreptă spre maşină, care era parcată lângă aleea cu pietriş, dar înainte să ajungă la ea, un şir de urlete cutremurară clădirea.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? abordă Eva un bărbat mărunt şi, în mod clar, ţicnit, care se strecura cuprins de panică pe lângă ei.

— E-acolo o fată cu nişte sâni care ţopăie dintr-o parte în alta ca nişte limbi de clopot, zbieră el, depăşindu-i în goană.

Eva ştia cine e fata aia. Blestemă în tăcere, se întoarse şi dădu năvală în spital, dând în lături mulţimea de pacienţi ce încercau să scape de vederea teribilă a acelor sâni săltăreţi. Freddy, şobolanul îmblânzit al lui Emmeline, încurajat de efectul pe care-l producea şi, concomitent, speriat de zbierete, se apucase să facă iar vechile lui trucuri, cu o vigoare pe care n-o mai arătase niciodată până acum. Vederea unui al treilea sân puber, care părea să se deplaseze de la stânga la dreapta şi înapoi cu o viteză de câteva noduri, era

prea mult chiar şi pentru bolnavii psihic îndopaţi cu sedative. Avuseseră ei impresia vagă că nu se simţeau întru totul cum ar trebui, dar asta era deja mult prea mult. Halucinaţii mai urâte nici că puteau avea.

Când Eva ajunse la Emmeline, şobolanul era deja ascuns în blugii fetei. Iar cum în holul spitalului se declanşase o isterie în masă, care acum se împrăştia în întreg spitalul şi chiar în zona de protecţie maximă, Eva le târî după ea pe Emmeline şi pe celelalte trei fete, care se bucurau de haosul provocat de imitaţia unui sân ţopăitor, oferită de Freddy, şi îşi croi drum prin mulţimea păcălită, ce se bulucea la intrare, iar apoi, graţie dimensiunii şi forţei ei, reuşi să răzbată până afară. În momentul când ajunseră toate la maşină, Wilt era deja în vehicul şi se făcuse mic pe bancheta din spate.

— Intraţi şi mascaţi-l pe tatăl vostru! ordonă Eva. Nu trebuie să fie văzut de paznicul de la poartă.

În secunda următoare Wilt se trezi pe podea, iar cele patru fete se puseră în genunchi peste el. Eva porni maşina, rulă pe alee şi în clipa aceea aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi apucă să-l vadă pe inspectorul Flint cum iese răvăşit pe uşa spitalului, apoi se împiedică şi cade cu faţa în pietrişul aleii. Eva apăsă pe acceleraţie şi în cinci minute ieşiră cu maşina pe porţile spitalului, luând-o apoi spre Oakhurst Avenue.

36

Inspectorul Flint sosi la birou într-o stare de confuzie. Conversaţia cu Eva îi confirmase bănuiala că, indiferent în ce încurcătură se va fi băgat Henry Wilt, omul nu era răspunzător pentru moartea lui Harold Rottecombe. Când se împiedicase, alunecase pe pietriş şi fusese călcat în picioare de o gloată de lunatici isterizaţi, descoperise o perspectivă nouă asupra ilogicei concepţii despre viaţă a lui Wilt. Oamenii păţeau

tot felul de lucruri fără niciun motiv anume, iar Flint, care până acum fusese convins că orice efect trebuia să aibă o cauză raţională, îşi dădu seama că pura întâmplare reprezenta regula. Pe scurt, nimic nu avea sens. Lumea era la fel de ţicnită ca şi locatarii spitalului pe care inspectorul tocmai îl părăsise.

Vrând să revină la ceva cât mai apropiat de starea de echilibru sufletesc, Flint îi ordonă sergentului Yates să-i aducă însemnările despre cazul uciderii lui Rottecombe, pe care le primise de la comisarul-şef ce o interogase pe Ruth cea Rea. Inspectorul le citi apoi atent şi ajunse la concluzia că Wilt nu era implicat absolut deloc în moartea ministrului din umbră al Protecţiei Sociale, ci, mai mult decât atât, fusese el însuşi victima unei agresiuni. Toate dovezile o indicau pe soţia ministrului din umbră. Sângele lui Wilt în garaj şi în Volvo, faptul că femeia fusese văzută la Ipford, în New Estate, şi fusese înregistrată de camera aceea video în toiul nopţii – plus faptul că, după părerea lui Flint, întreţinuse relaţii sadomasochiste cu pedofilul „Bobby Bătăiţă“ Battleby, cel a cărui casă fusese incendiată. Mai mult, exista şi un motiv. Wilt fusese pe aleea din dosul conacului Meldrum. Blugii lui fuseseră găsiţi în locul acela la două zile după incendiu, dar nu fuseseră acolo în ziua de după eveniment, atunci când poliţia cercetase aleea. De aici rezulta că pantalonii fuseseră puşi acolo pentru a-l implica pe Wilt în incendiu. În fine – argumentul cel mai puternic dintre toate –, rucsacul, ciorapii şi bocancii lui fuseseră recuperaţi din mansarda de la Leyline Lodge şi era foarte puţin probabil ca bărbatul să-i fi pus el însuşi acolo. Nu, toate urmele duceau la doamna Rottecombe. Wilt nu avea niciun motiv să-l ucidă pe soţul ei, iar dacă ministrul din umbră bănuia – sau, şi mai grav, ştia – că soţia lui era implicată în incendiu, femeia avea toate motivele să vrea să-l vadă mort. Ajuns

aici, Flint descoperi o inadvertenţă. Wilt nu fusese găsit mort. Mai mult ca sigur că fusese agresat de cine ştie ce golani tineri din New Estate, iar când curva aia de Rottecombe îl adusese acolo, Henry nu avea blugi pe el şi nici bocanci în picioare. De ce-i fuseseră scoşi? Aici era misterul! Flint reveni la teoria conform căreia femeia avea nevoie de ei ca să sugereze că Wilt fusese implicat în incendierea conacului. Dar de ce să-i fi lăsat pe alee la două zile după incendiu? Asta nu făcea decât să adâncească misterul. Inspectorul se lăsă păgubaş.

La secţia de poliţie din Hereford comisarul-şef, impulsionat de pe Downing Street[20], îşi continua totuşi cercetările. Nu mai credea nici el că Wilt ar avea vreo legătură cu incendiul de la conacul Meldrum sau cu moartea ministrului din umbră. Le dăduse ordin poliţiştilor din Oston să găsească martori ai călătoriei lui Wilt şi să îi reconstituie traseul atât cât era posibil.

— Ştiţi unde a tras în fiecare noapte, îi spuse el inspectorului de acolo. Ce-aş vrea eu de la voi e să vedeţi unde şi-a luat prânzul şi să vă faceţi o idee cât mai clară despre drumul pe care a luat-o, unde s-a încheiat el şi când s-a întâmplat asta.

— Vorbiţi ca şi cum am avea aici o armată de poliţişti! protestă inspectorul. Avem exact şapte, iar doi dintre ei sunt întăriri aduse din comitatul vecin. De ce nu-l puneţi sub acuzare pe bărbatul acela, Wilt?

— Pentru că el a fost victima unei agresiuni, nu autorul ei. Şi nu e vorba doar de faptul că a fost jefuit în Ipford. Avea o rană la cap care îi sângera şi când zăcea în garajul de la Leyline Lodge, şi când femeia l-a dus cu maşina până în Ipford. Pe el l-am eliminat de pe lista suspecţilor.

— Şi-atunci ce mai contează unde s-a dus?

— Contează, fiindcă s-ar putea ca el să fi fost martor la incendiu şi să fi văzut cine l-a stârnit. Din ce altă cauză l-ar fi cărat femeia aia până

acolo? Numai că tipul are amnezie. Nu-şi poate aduce aminte cine sau ce l-a lovit. Avem aici raportul psihiatric oficial.

— O blestemăţie de caz! zise inspectorul. Să mă ia naiba dacă pricep ceva din el.

Exact acelaşi lucru se putea spune şi despre Ruth cea Rea. Nedormită, interogată permanent şi silită să bea cafea extrem de tare, femeia se simţea disperată şi nu mai era în stare să dea niciun fel de răspunsuri coerente la întrebările care i se puneau. De parcă situaţia ei nu era destul de proastă şi-aşa, fusese acuzată de obstrucţionarea justiţiei, falsificarea unui certificat de naştere şi graţie afirmaţiilor extrem de distrugătoare ale lui Battleby – achiziţionarea revistelor cu caracter pedofil pe care le savura bărbatul. Cei doi aşa-numiţi jurnalişti, Butcher Cassidy şi Flashgun Kid, depuseseră plângeri legate de atacurile lui Wilfred şi Pickles asupra lor, iar oamenii de presă îşi dedicaseră toată energia misiunii de a o porcăi în tabloide. Până şi ziarele serioase se foloseau de reputaţia ei pentru a ataca partidul de opoziţie.

Pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, Wilt avea şi el parte de momente grele, căci trebuia s-o convingă pe Eva că habar n-avea unde îl dusese excursia lui.

— Nu voiai să ştii unde mergi? Vrei să spui că ai uitat? îl întrebă femeia. Wilt oftă.

— Da, zise apoi.

Îi era mai uşor să mintă decât să încerce să explice.

— Iar mie mi-ai spus că trebuie să lucrezi pentru un curs din semestrul viitor, cel despre comunism şi Castro, insistă Eva. Presupun că şi de ăsta ai uitat.

— Nu, n-am uitat.

— Deci ai luat cu tine cărţile alea îngrozitoare?

Wilt se uită amărât la volumele de pe raft şi se văzu silit să recunoască faptul că le lăsase acasă.

— Voiam să plec doar pentru două săptămâni.

— Nu te cred.

De data aceasta oftatul lui Wilt se auzi clar. I-ar fi fost imposibil să explice dorinţa sa de a vedea Anglia rurală fără să-i ofere Evei şi nişte asociaţii literare. Eva n-ar fi înţeles niciodată şi, în mod aproape cert, ar fi presupus că aici era vorba de o altă femeie. „Presupus” era un cuvânt prea blând. Ar fi fost convinsă. Wilt trecu la ofensivă.

— Voi de ce v-aţi întors atât de repede din Wilma? întrebă. Parcă era vorba să staţi acolo şase săptămâni!

Eva şovăi. În felul ei, femeia suferea şi ea de o amnezie autoindusă, legată de evenimentele din Wilma, iar pe de altă parte trecuse printr-o experienţă atât de traumatică atunci când se întorsese acasă şi aflase că Henry al ei fusese jefuit, apoi că ajunsese la spital şi că nu era capabil să o recunoască, încât nu-i mai rămăsese timp să se gândească nici măcar o clipă ce îl determinase pe unchiul Wally să facă infarct şi pe mătuşa Joan să devină atât de urâcioasă şi să le dea afară din casă şi pe ea, şi pe cele patru fete. Singurul răspuns pe care îl putea oferi era acela că întoarcerea lor fusese impusă de cele două atacuri de cord ale lui Wally Immelmann.

— Nici nu s-ar fi putut găsi un tip mai nimerit pentru aşa ceva, comentă Wilt. Păi, după cum dădea pe gât gagiul ăsta votca laolaltă cu friptura de la Tavernă, după care mai turna în el şi băutura aia criminală, căreia îi zicea „Scândura cu cuie”, mă surprinde şi că a trăit atât de mult!

După care, înveselit la gândul că înfiorătorul de Wally găsise în cele din urmă ce căutase, Henry urcă la el în birou şi făcu în jurnalul său o însemnare lungă şi deloc amabilă despre domnul Immelmann. Spera ca ea să reprezinte necrologul nemernicului.

37

În cele două dormitoare separate pe care le ocupau în locuinţa de la numărul 45, pe Oakhurst

Avenue, cvadrupletele îşi elaborau lucrările pentru doamna Sprockett, punând cap la cap informaţii pe care, dacă unchiul Wally le-ar fi văzut, ar fi murit cu desăvârşire. Josephine se concentra pe raporturile lui sexuale cu Maybelle, punând accentul pe „acte anormale, făcute sub constrângere“. Penelope, care avea un talent nativ pentru matematică şi statistică, înşira enormele diferenţe de salarizare dintre albii şi negrii angajaţi la Immelmann Enterprises şi la alte firme din Wilma. Samantha compara numărul de execuţii din diversele state ale Americii şi zăbovea asupra preferinţei exprimate de Wally pentru spânzurarea în public şi biciuire, care să fie transmise în mod obligatoriu şi la posturi TV de maximă audienţă, în locul unor metode mai puţin inumane. În fine, Emmeline descria colecţia de armament a unchiului şi modul de utilizare, folosind un limbaj care era programat să le îngrozească pe profesoarele de la mănăstire, cu accent pe descrierea aruncătoarelor de flăcări drept „prăjitoare de japonezoi“, conform spuselor lui Wally.

Pe ansamblu, fetele se asigurau că dezastrul pe care îl provocaseră în Wilma va fi compensat de dezgustul justificat pe care lucrările lor îl vor provoca în rândurile părinţilor fetelor de la mănăstire şi ale prietenilor lor din Ipford.

La secţia de poliţie inspectorul Flint savura şi el momentul, căci îi urechea pe Hodge şi pe cei doi bărbaţi de la Ambasada Statelor Unite.

— Excelent! spuse el. Apăreţi aici împreună cu Hodge, refuzaţi să vă prezentaţi clar identităţile sau să explicaţi de ce aţi venit şi vă aşteptaţi să mă târăsc la picioarele voastre. Iar acum vă întoarceţi şi-mi spuneţi că nu aveţi nici cea mai mică dovadă despre vreun drog aflat în locuinţa individului ăluia, Immelmann. Ei bine, daţi-mi voie să vă spun că aici nu-i Golful Persic şi nici eu nu sunt vreun irakian.

După ce îşi descărcă nervii complet, inspectorul se simţi binedispus. Americanii nu, însă nu puteau să spună absolut nimic. Plecară, iar Flint îi auzi cum îl numesc britanic arogant şi – partea cea mai plăcută dintre toate – cum îl acuză pe Hodge că i-a indus în eroare. Inspectorul coborî la cantină şi luă o cafea. Pentru prima oară aprecia concepţia lui Wilt despre viaţă. În ciuda presiunilor la care era supusă, Ruth Rottecombe susţinea în continuare că habar n-avea cine îi ucisese soţul, în caz că i-l ucisese cineva, iar detectivii de la Scotland Yard începeau în cele din urmă s-o creadă. Se descoperiseră pantoful lui Harold Rottecombe şi ciorapul lui găurit: pantoful înţepenit în albia pârâului şi ciorapul în câmp, pe pământ. Oricât de tare doreau să obţină o condangare, erau siliţi să accepte că moartea lui ar fi putut să fie totuşi una pur accidentală.

Relatarea lui Wilt despre felul cum se îmbătase cu whisky în pădure fusese confirmată de descoperirea, sub un copac, a unei sticle goale de Famous Grouse, cu amprentele lui Henry pe ea. Traseul lui fusese refăcut de poliţia din Oston. Existase şi o furtună şi totul se potrivea perfect cu relatarea lui Wilt. Nu le mai rămânea decât să descopere persoana care pusese focul la conacul Meldrum, dar şi asta s-a dovedit imposibil de făcut. Bert Addle arsese cizmele şi hainele pe care le purtase atunci, apoi spălase şi curăţase camioneta pe care o împrumutase. Prietenul de la care o luase şi care la vremea aceea era în Ibiza habar n-avea că maşina fusese folosită în lipsa lui.

Pe scurt, misterul se adânci. Poliţia îi interogă în Meldrum Slocum pe toţi cei care avuseseră vreo legătură cu conacul şi cu familia Battleby, sperând că aceştia ar putea şti pe cineva care să se fi combinat cu „Bobby Bătăiţă” şi să fi incendiat casa la cererea lui. Dar Battleby era considerat un beţivan mârlan şi era detestat atât de tare, încât pista aceasta de interogare nu scoase nimic la

iveală. Îl duşmănea oare cineva suficient de mult pe bărbatul acesta? Doamna Meadows recunoscu nervoasă că Battleby o dăduse afară, dar domnul şi doamna Sawlie susţinură cu tărie că stăteau împreună cu ea atunci când izbucnise incendiul, iar cu o oră înainte femeia fusese la cârciumă. Mai întâi, din pricina spray-urilor Oriental Splendour şi Rose Blossom, care contribuiseră într-un mod atât de exploziv la deflagraţie, servitoarea filipineză fusese unul din suspecţii principali, dar ea avea un alibi perfect: fusese ziua ei liberă şi şi-o petrecuse în Hereford, la un interviu pentru un post de asistentă medicală practicantă.

Nu se întorsese la Meldrum Slocum decât în dimineaţa următoare, fiindcă trenul se defectase.

Când citi raportul, Flint nu descoperi niciun fapt care să explice incendiul sau posibila ucidere a ministrului din umbră. S-ar putea ca acest mister să nu se risipească niciodată. Pentru prima oară în îndelungata lui carieră de poliţist, inspectorul începu să aprecieze refuzul lui Henry Wilt de a împărţi lucrurile în alb şi negru, în bine şi rău. Existau zone intermediare, zone cenuşii, iar lumea era dominată de ele într-o măsură mult mai mare decât îşi imaginase el vreodată. Inspectorul trăi o revelaţie – şi încă una eliberatoare. Afară soarele strălucea, coborând spre apus. Flint se ridică de la birou şi ieşi să se plimbe prin parc, bucurându-se de lumina soarelui.

Wilt zăcea mulţumit în foişorul din grădina din spate a casei de pe Oakhurst Avenue şi o mângâia pe Tibby, pisica fără coadă, fericit să ştie că aceasta era propria lui versiune a Angliei Vechi şi că va fi întotdeauna un om al suburbiei burgheze. Aventurile erau pentru cei aventuroşi, iar el se abătuse de la rolul menit lui în viaţă, acela de soţ al Evei, cu mulţimea ei de iniţiative entuziaste şi temporare, şi de tată a patru fete incontrolabile. N-o să mai rişte niciodată să rămână fără rutina de la Tehnic, discuţiile cu Peter Braintree în faţa

halbelor cu bere de la Raţa şi Dragonul, lamentaţiile Evei cum că bea prea mult şi nu are niciun strop de ambiţie. Anul viitor vor merge în vacanţa de vară la Lake District.

SFÂRŞIT

[1] Zona a englezilor, faimoasă pentru lacurile şi munţii săi. În imaginarul cultural englezesc ea este asociată automat cu poemele în care locul a fost preamărit de poetul romantic William Wordsworth (1770-1850).
[2] Zona Lacurilor, destinaţie turistică clasică
[3] Abreviere de la Post Exchange, magazine speciale clin taberele militare americane, în care se vindeau produse alimentare, haine etc.
[4] Vin uşor şi efervescent, care nu se lasă la învechit decât maximum trei ani („vin verde", în port., în original).
[5] Zona de sud-vest a Angliei, care include districtele Cornwall, Devon şi Somerset.
[6] Agenţie guvernamentală de cartografie.
[7] Cântece foarte cunoscute în rândul populaţiei masculine britanice. Primul, compus la începutul secolului XIX şi intitulat Blaydon Races, a devenit imnul neoficial al ţinutului Tyneside. Este cântat frecvent de suporterii clubului de fotbal Newcastle United. Cel de-al doilea, We're going to hang out the washing on the Siegfried Line, este un cântec ostăşesc britanic din al Doilea Război Mondial. Linia de apărare Siegfried (sau Hindenburg) era constituită dintr-un şir de fortificaţii construite de germani de-a lungul graniţelor ţării înainte de război.
[8] Trimitere la romanul lui Graham Greene Brighton Rock.
[9] în sistemul politic britanic guvernul din umbră (the Shadow Cabinet) este reprezentat de o serie de parlamentari din opoziţie, care constituie un guvern alternativ la cel oficial, în vederea viitoarelor alegeri generale.
[10] Aprox. „Floare de iasomie", „Boboc de trandafir" şi „Splendoare orientală".
[11] În Biblia sau Sfinta Scriptură, Psalmii, „Psalmul 8 al lui David", vs. 2, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe

Române, Bucureşti (1988), p. 567. Inl. R-un mod foarte distinct, cumva ciudat, dar cu o tentă lubrică evidentă. Eva îndurase de-ajuns.

[12] Puff the Magic Dragon, porecla dată de militarii americani avionului Douglas AC-47 Spooky, care era dotat cu două mitraliere de bord și a fost folosit extensiv în timpul implicării Statelor Unite în războiul din Vietnam (1965-1973).

[13] Evenimentul descris aici declanşează acţiunea din romanul anterior al tetralogiei Wilt, Wilt e tare, Editura Polirom, 2006.

[14] Aproximativ 110 kilometri pe oră. Un nod înseamnă aproximativ 1,85 kilometri.

[15] Evenimentele amintite se petrec în primul volum al ciclului, Wilt, Editura Polirom, 2005.

[16] în original shuffled off this mortal coil, citat din faimosul monolog al lui Hamlet, din tragedia omo-nimă a lui William Shakespeare, actul III, scena 1.

[17] Criminal Investigation Department, departament al poliţiei britanice de care aparţin secţiile de detectivi în civil.

[18] Military Intelligence, Section 5 – agenţia de informaţii şi contrainformaţii a Marii Britanii.

[19] Pongidae, familie de maimuțe antropoide, din care fac parte cimpanzeul, urangutanul și gorila.

[20] Downing Street, numărul 10, este reşedinţa premierului britanic.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

37

Table of Contents

1 2
2 8
3 14
4 19
5 24
6 25
7 32
8 41
9 47
10 54
11 63
12 71
13 81
14 86
15 90
16 103
17 107
18 117
19 119
20 128
21 133
22 137
23 139
24 143
25 147
26 152
27 157

28	160
29	164
30	173
31	179
32	184
33	189
34	197
35	204
36	210
37	214